

การกลับใจของผู้พินโทษผ่านทางการใช้ชีวิตในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ :
ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรของมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

REPENTANCE OF EX-CONVICT REHABILITATION IN CHRISTIAN HALFWAY HOUSE:
A CASE STUDY OF HOUSE OF BLESSING HALFWAY HOUSE IN CHRISTIAN PRISON
MINISTRY FOUNDATION

Miss Thiwaporn Dechmanee

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Criminology and Criminal Justice

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Political Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การกลับใจของผู้พ้นโทษผ่านทางการใช้ชีวิตในบ้านกึ่งวิถี
แนวคริสต์ : ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรของมูลนิธิ
พันธกิจเรือนจำคริสเตียน

โดย

นางสาวทิวาพร เดชมณี

สาขาวิชา

อาชญาวิทยาและงานยุติธรรม

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร. เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ดร. นัทธี จิตสว่าง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา คุณินทร์พันธุ์)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ทิวาพร เดชมณี : การกลับใจของผู้พ้นโทษผ่านทางการใช้ชีวิตในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ :
 ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรของมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน (REPENTANCE OF
 EX-CONVICT REHABILITATION IN CHRISTIAN HALFWAY HOUSE: A CASE STUDY
 OF HOUSE OF BLESSING HALFWAY HOUSE IN CHRISTIAN PRISON MINISTRY
 FOUNDATION) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย, 171 หน้า.

การศึกษาเรื่องการกลับใจของผู้พ้นโทษในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้าน
 พระพร ของมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและรูปแบบการดำเนิน
 กระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร กระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นกับผู้พ้นโทษที่สมัครใจเข้าร่วมใน
 บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร และแนวทางในการพัฒนาบทบาทของภาคประชาสังคมในรูปแบบของบ้านกึ่ง
 วิถี ที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่มีความแตกต่าง
 หลากหลายให้กลับสู่สังคม โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก
 และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายประสบการณ์การกลับใจของผู้พ้นโทษและการดำเนินการใน
 บ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์

ผลการวิจัยพบว่า (1) การดำเนินงานของบ้านพระพรมีการดูแลสมาชิกอย่างเป็นระบบ
 กิจกรรมต่างๆส่งเสริมระเบียบวินัยและความรับผิดชอบของสมาชิก ดูแลปัจจัยพื้นฐาน ฝึกอาชีพเสริม
 และมีชั้นเรียนเพื่อพัฒนาความรู้ทางพระคัมภีร์ นอกจากนี้ ยังมีกระบวนการจัดการกับอารมณ์และ
 พฤติกรรมติดตัวของสมาชิกให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น มีคริสตจักรพระพรเป็นศูนย์กลางประสานงานกับผู้
 พ้นโทษและเป็นสถานที่ที่สมาชิกเก่าและใหม่สามารถกลับมารวมตัวกันได้ ซึ่งทำให้เกิดพันธะทาง
 สังคมที่ต่อเนื่องช่วยในการสอดส่องดูแลพฤติกรรมอย่างไม่เป็นทางการเมื่อกลับสู่สังคม (2)
 กระบวนการกลับใจของสมาชิกในบ้านพระพร พบว่าสมาชิกมีการเปลี่ยนแปลงในจิตใจคือตัดสิ้นใจที่
 จะละทิ้งการกระทำผิดและตั้งใจดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์เริ่มตั้งแต่ในเรือนจำ และ
 มีสมาชิกบางคนเกิดการเปลี่ยนแปลงนี้เมื่อได้รับการฝึกฝนในบ้านพระพรแล้ว การเปลี่ยนแปลงเกิดทั้ง
 ด้านพฤติกรรม ด้านอัตมโนทัศน์ และด้านจิตวิญญาณส่งผลให้สมาชิกมีมุมมองใหม่ต่อตนเองและผู้อื่น
 ในทางที่ดีขึ้น ช่วยให้พวกเขาดำเนินชีวิตในช่วงเปลี่ยนผ่าน (Transitional Period) จากเรือนจำไปสู่
 สังคมภายนอกได้อย่างเข้มแข็ง (3) ควรมีการขยายแนวคิดในการส่งต่อผู้พ้นโทษจากเรือนจำไปอยู่ใน
 การดูแลของคริสตจักรหรือให้หน่วยงานภาคเอกชนอื่นๆ เข้ามาช่วยแก้ไขปัญหามาตรับรองโดย
 อาจฟังมิติของศาสนาอื่นจะส่งผลให้เกิดการช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา อาชญวิทยาและงานยุติธรรม ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

5881066924 : MAJOR CRIMINOLOGY AND CRIMINAL JUSTICE

KEYWORDS: HALFWAYHOUSE / CHRISTIAN HALFWAY HOUSE

THIWAPORN DECHMANEE: REPENTANCE OF EX-CONVICT REHABILITATION IN CHRISTIAN HALFWAY HOUSE: A CASE STUDY OF HOUSE OF BLESSING HALFWAY HOUSE IN CHRISTIAN PRISON MINISTRY FOUNDATION. ADVISOR: ASSOC. PROF. JUTHARAT UA-AMNOEY, Ph.D., 171 pp.

The purpose of this study was to study the concept and the process of house of blessing halfway house which introduced biblical doctrines to assist the various of exconvict; to study the repentance process that occurred with the exconvict and to find the way to develop the role of civil society in form of halfway houses, by using qualitative research. The researcher collected data with in-depth interviewing technique and used content analysis to analyze the data.

The research found that (1) The of House of Blessing has systematic rehabilitation activities for exconvict, both in discipline and in their responsibility, together with fundamental support, professional training and having classes to improve their bible knowledge. They also handle the emotional and behavioral issues of the members. More than that, the church is the coordinating center where the old and the current members can reunite, that related in building a continuous social bond to unofficially monitoring after reintegrating. (2) About the repentance process, find out that most of them have changed from inside and determined to live according to the example of Jesus Christ since in prison. This Process change their behavior, self-concept and spiritual and lead them to the new perspective on themselves and the others, that helping them to live strongly in transitional period from prison to society. (3) It is recommend to extend the concept of transferring prisoners to church care or other private sector agencies with the dimension of religion that will result in more successful aid in the near future.

Department: Sociology and Anthropology Student's Signature

Field of Study: Criminology and Criminal Justice Advisor's Signature

Academic Year: 2017

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณพระเจ้าที่ประทานความสำเร็จสำหรับการทำงานชิ้นนี้ อันเป็นการศึกษาวิจัยชิ้นแรกของผู้วิจัย ขอพระเยซูคริสต์โปรดประทานพระพรให้แก่ทุกท่านที่มีส่วนในความสำเร็จนี้

งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาและเมตตาอย่างสูงจากทุกท่านที่มีส่วนช่วยผลักดันความสำเร็จครั้งนี้ โดยเฉพาะท่านอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. จุฑารัตน์ เอื้ออำนวย ซึ่งได้ให้โอกาสและให้กำลังใจในยามท้อแท้แก่ผู้วิจัย อีกทั้งช่วยสนับสนุนอย่างเต็มที่และให้คำปรึกษาตลอดการทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วง ท่านอาจารย์ ดร. นที จิตสว่าง ที่เสียสละเวลาอันมีค่าในการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ในการทำวิจัย อีกทั้งให้แนวคิดใหม่แก่ผู้วิจัยเพื่อการนำเสนอที่เป็นประโยชน์มากขึ้น และท่านอาจารย์ รองศาสตราจารย์ ดร. ปรีชา คุวินทร์พันธุ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาเป็นกรรมการและให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัย อีกทั้งยังแนะนำหนังสือที่ช่วยให้ผู้วิจัยได้รับมุมมองใหม่ที่กว้างขึ้นในการนำเสนองานวิจัยชิ้นนี้

ความสำเร็จในงานวิจัยชิ้นนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้หากไม่ได้รับความร่วมมืออย่างดีจากเจ้าหน้าที่และสมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ที่ให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์และกรุณาเสียสละเวลาให้ผู้วิจัยเข้าไปเก็บข้อมูลในบ้านพระพรอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จในครั้งนี้ ทั้งคุณพ่อและคุณแม่ที่คอยสนับสนุนผู้วิจัยอย่างเต็มที่ในทุกๆ ด้าน รวมถึงครอบครัวและเพื่อนๆ ของผู้วิจัยที่ให้การสนับสนุนด้านปัจจัยต่างๆ อีกทั้งคอยถามไถ่ให้กำลังใจในการทำวิจัย สุดท้ายขอขอบคุณผู้บังคับบัญชาของผู้วิจัยที่กรุณาอนุมัติให้ผู้วิจัยได้ลาเพื่อทำการวิจัยจนสำเร็จ ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงโปรดอวยพระพรทุกท่านให้ได้รับพระพรอันดีทุกประการจากเบื้องบน อาเมน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญรูปภาพ.....	ณ
สารบัญตาราง.....	ด
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. โจทย์วิจัย.....	3
3. วัตถุประสงค์ของการศึกษา.....	3
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
5. นิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง.....	4
6. การดำเนินวิธีวิจัย.....	5
6.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ.....	6
6.2 เครื่องมือวิจัย.....	6
6.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	9
6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	10
6.5 จริยธรรมในการวิจัย.....	10
7. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
บทที่ 2	12
แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้พ้นโทษ.....	12
1.1 ความหมายของผู้พ้นโทษ.....	12
1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้พ้นโทษ.....	12
1.2.1 ทฤษฎีตีตรา (Labeling Theory).....	12
1.2.2 ทฤษฎีความละอายเชิงบูรณาการ (Theory of Reintegrative Shaming).....	13
1.2.3 ทฤษฎีการผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory).....	13
2. แนวคิดการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษของประเทศไทย.....	14
3. แนวคิดเกี่ยวกับการกลับใจของคริสเตียน (REPENTANCE).....	17
3.1 ความเชื่อมโยงระหว่างการกลับใจกับความเชื่อ.....	19
3.2 ความหมายของการกลับใจ.....	21
3.3 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการกลับใจ.....	23
3.3.1 เข้าใจว่าการกลับใจคือการสำนึกผิด.....	23
3.3.2 เข้าใจว่าการกลับใจคือการเป็นคนดี.....	23
3.3.3 เข้าใจว่าการกลับใจคือการเป็นคนเคร่งศาสนา.....	23
3.4 องค์ประกอบของการกลับใจ.....	24
3.4.1 ในคำสอนของผู้เผยพระวจนะ.....	24
3.4.2 ในคำเทศนาของอัครสาวกยอห์นผู้ให้บัพติศมา.....	25
3.4.3 ในคำเทศนาของพระเยซู.....	25
3.5 ความสำคัญของการกลับใจ.....	26
3.5.1 เพื่อจะได้รับการยกโทษจากความบาปผิด.....	26
3.5.2 การกลับใจเป็นพระมหาบัญชาของพระเยซู.....	26
3.5.3 การกลับใจเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความเชื่อ.....	27
3.6 ท่าทีของการกลับใจ.....	28

3.6.1 ด้านทัศนคติ.....	28
3.6.2 ด้านสติปัญญา	29
3.6.3 ด้านเจตนา.....	29
3.7 ปัจจัยที่นำไปสู่การกลับใจ	30
3.7.1 ในแง่ของมนุษย์	30
3.7.2 ในแง่ของพระเจ้า	31
3.8 ผลของการกลับใจ	32
3.8.1 ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม.....	32
3.8.2 มีชีวิตใหม่ร่วมกับพระเยซูคริสต์	32
3.9 การรักษาชีวิตหลังการกลับใจ.....	33
3.10 บทสรุปของการกลับใจ	35
4. มุมมองของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด	35
4.1 การยกโทษ.....	36
4.2 รักษาหัวใจและพ่อนหนักพ่อนเบา.....	37
4.3 ให้โอกาสและไม่กล่าวโทษ.....	38
4.4 ไม่รังเกียจผู้กระทำความผิด.....	38
4.4.1 เหตุการณ์ของพระเยซูกับศักดิ์เคียสคนเก็บภาษี	39
4.4.2 เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี	39
4.4.3 สำหรับการปฏิบัติต่อผู้ถูกจองจำในคุก	40
4.4.4 การปฏิบัติต่อคนต่างชาติ (Gentiles).....	40
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ (Self-Concept).....	41
5.1 นิยามของอัตมโนทัศน์	41
5.2 ความสำคัญของอัตมโนทัศน์.....	43

5.3 การเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์	43
5.4 เจ็อนใจที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์	44
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	44
6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับผู้พันโทษ	44
6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ.....	45
6.3 งานวิจัยเกี่ยวกับบ้านกึ่งวิถีและการสงเคราะห์ผู้พันโทษ.....	46
6.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ศาสนาในการแก้ไขผู้พันโทษ.....	50
บทที่ 3	52
ว่าด้วยบ้านกึ่งวิถีและบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	52
1. แนวคิดของบ้านกึ่งวิถี.....	52
1.1 บ้านกึ่งวิถีในประเทศไทย	52
1.2 บ้านกึ่งวิถีในต่างประเทศ.....	53
1.2.1 แนวคิดบ้านกึ่งวิถีในประเทศสิงคโปร์	54
2. บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	55
2.1 ประวัติของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	55
2.2 สถานที่ตั้ง	56
2.3 วัตถุประสงค์ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	64
2.4 การดำเนินการ	64
บทที่ 4	67
อภิปรายผลการวิจัย.....	67
1. แนวคิดของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	67
2. กระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	68
2.1 ความสัมพันธ์ในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	68

2.2 การดำเนินการในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	69
2.2.1 ระยะที่ 1 ระยะเริ่มต้น.....	69
1) การคัดกรองสมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	70
2) การทำข้อตกลงการอยู่ร่วมกัน.....	70
3) ปัญหาที่พบในระยะเริ่มต้นและแนวทางการแก้ปัญหา.....	73
3.1) ปัญหาเรื่องความเปราะบางทางอารมณ์	73
3.2) ปัญหาเรื่องการควบคุมตนเอง.....	75
3.3) ปัญหาเรื่องการใช้กำลังตัดสินปัญหา.....	76
3.4) ปัญหาเรื่องพฤติกรรมติดตัว.....	76
3.5) ปัญหาเรื่องการเกาะกลุ่มกัน	78
4) การดูแลพื้นฐาน.....	79
5) การดูแลด้านจิตวิญญาณ.....	81
2.2.2 ระยะที่ 2 ระยะฝึกฝนชีวิต.....	81
1) การฝึกชีวิตประจำวัน.....	82
2) การฝึกอาชีพเสริม.....	85
3) การให้คำปรึกษา.....	86
2.2.3 ระยะที่ 3 ระยะก่อนกลับสู่สังคม.....	87
1) การประเมินความพร้อม.....	87
2) การเลือกประกอบอาชีพ	88
3) การจัดเตรียมเงินทุน	89
4) การติดตามที่ต่อเนื่อง	89
5) การติดตามภายหลังและการประเมินผล	90
3. การนำหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พันโทษ.....	90

3.1 การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่สอดคล้องกับหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์	90
3.1.1 แนวคิดของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	90
3.1.2 กระบวนการที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์	91
1) ระเบียบวินัย	91
2) การให้โอกาส	92
3) การปฏิบัติต่อผู้พันธโทษที่อยู่บนพื้นฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์	93
4) การให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์	94
5) การใช้คริสตจักรเป็นศูนย์กลางของสมาชิก	97
4. กระบวนการกลับใจของผู้พันธโทษในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรผ่านทางการใช้ชีวิตในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	97
4.1 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 1	99
4.1.1 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรือนจำ	99
1) เปิดใจแล้วจึงกลับใจ	100
2) กลับใจแล้วจึงเปิดใจ	101
4.1.2 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในบ้านพระพร	103
4.2 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 2	104
4.2.1 การเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง	104
1) กฎระเบียบของบ้านพระพร	104
2) กิจวัตรของบ้านพระพร	105
2) พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง	105
2.1) ความมีระเบียบวินัย	105
2.2) ความสุภาพอ่อนน้อม	106
4.2.2 การเปลี่ยนแปลงด้านอัตมโนทัศน์	107

1) มุมมองต่อตนเองที่แสดงทางวัตถุ (The Material).....	107
2) มุมมองต่อตนเองที่แสดงทางสังคม (The Social Self)	108
4.2.3 การเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณ.....	109
1) กิจกรรมที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณ	109
1.1) ชั้นเรียนพระคัมภีร์.....	109
1.2) กลุ่มอธิษฐาน	110
1.3) กิจกรรมวันอาทิตย์	110
2) ผลของจิตวิญญาณที่เปลี่ยนแปลง	111
4.3 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 3.....	111
4.3.1 จากสมาชิกบ้านพระพรสู่อาสาสมัครบ้านพระพร	112
4.3.2 จากสมาชิกบ้านพระพรสู่การประกอบอาชีพทั่วไป	113
4.3.3 การดูแลและติดตามผล.....	114
4.4 ผลของกระบวนการกลับใจ	115
บทที่ 5	118
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	118
1. ผลการวิจัย.....	118
1.1 การศึกษาแนวคิดและรูปแบบการดำเนินกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่นำเอา หลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้้นโทษที่มีความ แตกต่างหลากหลายให้กลับสู่สังคม	118
1) ด้านปัจจัยพื้นฐาน	118
2) ด้านการดูแลเกี่ยวกับจิตใจและจิตวิญญาณของสมาชิก	119
3) ด้านการดูแลสอดส่องอย่างต่อเนื่อง.....	119
4) ด้านการช่วยเหลืออื่นๆ.....	119
1.2 กระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นกับผู้พ้้นโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร...	120

1.3 แนวทางในการพัฒนาบทบาทของภาคประชาสังคมในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถี	121
1) การนำแนวคิดเรื่องบ้านกึ่งวิถีมาใช้ในประเทศไทย.....	121
2) การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีโดยนำหลักคำสอนของศาสนามาประยุกต์ใช้	121
3) การขยายแนวคิดเรื่องการประสานงานจากกรมราชทัณฑ์ในการส่งต่อผู้พ้นโทษ.....	121
4) การดำเนินการให้ความช่วยเหลือจากกรมราชทัณฑ์.....	121
2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย	122
รายการอ้างอิง	123
ภาคผนวก.....	126
ก. แบบสัมภาษณ์สำหรับเจ้าหน้าที่.....	127
ข. แบบสัมภาษณ์สำหรับสมาชิกในบ้านพระพร	128
ค. บทสัมภาษณ์ของสมาชิกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	133
กรณีศึกษา ที่ 1.....	133
กรณีศึกษา ที่ 2.....	138
กรณีศึกษา ที่ 3.....	141
กรณีศึกษา ที่ 4.....	144
กรณีศึกษา ที่ 5.....	146
กรณีศึกษา ที่ 6.....	149
ง. บทสัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	154
เจ้าหน้าที่คนที่ 1.....	154
เจ้าหน้าที่คนที่ 2.....	156
เจ้าหน้าที่คนที่ 3.....	162
เจ้าหน้าที่คนที่ 4.....	167
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	171

สารบัญรูปภาพ

หน้า

รูปภาพที่ 1 ห้องฝึกอาชีพ.....	57
รูปภาพที่ 2 อาคารที่พักเยาวชน.....	57
รูปภาพที่ 3 อาคารที่พักสมาชิกชาย.....	58
รูปภาพที่ 4 ชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่และผู้เตรียมรับศีล.....	58
รูปภาพที่ 5 ชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่และผู้เตรียมรับศีล.....	59
รูปภาพที่ 6 ชั้นเรียนพระคัมภีร์และทำกิจกรรมสำหรับเด็ก.....	59
รูปภาพที่ 7 สำนักงานบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	60
รูปภาพที่ 8 สนามฟุตบอล.....	60
รูปภาพที่ 9 อาคารแม่และเด็ก.....	61
รูปภาพที่ 10 ลานกิจกรรมใต้อาคารแม่และเด็ก.....	61
รูปภาพที่ 11 เด็กเล็กกำลังกลับจากโรงเรียน.....	62
รูปภาพที่ 12 รถรับส่งเด็กเล็กและใช้ในกิจการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร.....	62
รูปภาพที่ 13 ห้องเบเกอรี่.....	63
รูปภาพที่ 14 โต๊ะขายเบเกอรี่และผลิตภัณฑ์ต่างๆ.....	63
รูปภาพที่ 15 แปลงฝึกอาชีพเสริม.....	63
รูปภาพที่ 16 บ่อเลี้ยงปลา และโรงเพาะเห็ด.....	64
รูปภาพที่ 17 เอกสารแรกเข้า.....	73
รูปภาพที่ 18 ตารางอาหารที่สนับสนุนจากคนภายนอก.....	80
รูปภาพที่ 19 ตารางกิจวัตรประจำวัน.....	82
รูปภาพที่ 20 ประชาสัมพันธ์รณรงค์ให้สมาชิกอธิษฐาน ติดไว้ในห้องน้ำ.....	95
รูปภาพที่ 21 บอร์ดสาระความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์.....	95
รูปภาพที่ 22 ชื่อพระคัมภีร์ที่อยู่หน้าบ้านพระพร.....	96

รูปภาพที่ 23 ประชาสัมพันธ์ชั้นเรียนพระคัมภีร์96

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	11
แผนภาพที่ 2 หลักข้อเชื่อของคริสเตียน	18
แผนภาพที่ 3 เปรียบเทียบการกลับใจ	22
แผนภาพที่ 4 บทสรุปของการกลับใจ	35
แผนภาพที่ 5 แผนผังบ้านพระพร	56
แผนภาพที่ 6 การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร	72
แผนภาพที่ 7 กระบวนการกลับใจของผู้พ้นโทษ	99

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของสมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร8

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของเจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร9

ตารางที่ 3 ตารางประจำวันของบ้านพระพร83

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“...แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่...”

(พระธรรมโรม 12:2)

เมื่อผู้พ้นโทษได้รับการปล่อยตัวกลับคืนสู่สังคม สิ่งที่ตัวผู้พ้นโทษและคนในสังคมต่างก็คาดหวังให้เกิดขึ้น นั่นคือ การที่ผู้พ้นโทษคนนั้นจะไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกไม่ว่าในความคิดฐานเดิมหรือความผิดฐานใหม่ ซึ่งสิ่งนี้ยังถือเป็นตัวแปรสำคัญที่จะวัดความสำเร็จในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้พ้นโทษได้อีกด้วย ดังที่ นัทธี จิตสว่าง ได้กล่าวว่า “การกระทำผิดซ้ำ (Recidivism) นับเป็นเกณฑ์ที่ได้รับการยอมรับกันโดยทั่วไปในการนำมาประเมินความสำเร็จในงานการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในเรือนจำ สถานควบคุมตัวหรือผ่านมาตรการปฏิบัติในชุมชนไม่ว่าจะเป็นผู้กระทำผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนหรือผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นการประเมินว่าผู้ผ่านการปฏิบัติในมาตรการดังกล่าวสามารถกลับสู่สังคมปรับตัวเข้ากับกฎเกณฑ์และเงื่อนไขของสังคมได้โดยไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำอีก” (นัทธี, 2560 : ออนไลน์)

แต่ในความเป็นจริงแม้ว่าผู้พ้นโทษจะมีโอกาสกลับสู่สังคมอีกครั้งเมื่อพ้นโทษ ก็ยังมีปัจจัยบางอย่างที่ไม่เอื้อต่อการเริ่มต้นชีวิตใหม่และอาจทำให้เกิดความเสี่ยงที่จะกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก อาทิ สังคมเดิมๆ ที่เอื้อต่อการกระทำความผิด เพื่อนฝูงกลุ่มเดิมๆที่เคยชักชวนไปกระทำความผิด ปัญหาเศรษฐกิจที่บีบบังคับให้เข้าสู่วงจรการกระทำความผิดหรือแม้แต่ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เปลี่ยนไปเมื่อสมาชิกในครอบครัวต้องรับโทษในเรือนจำ สิ่งเหล่านี้เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะส่งผลต่อไปอีกเป็นทอดๆ ในเรื่องนี้ นุชนาฏ มุกระ (2554) พบว่า ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกมาแล้วต้องประสบกับปัญหาทั้งด้านของสภาพจิตใจ ความวิตกกังวลกลัวที่สังคมจะไม่ให้การยอมรับและต้องเจอกับปัญหาการตกงาน ถูกปฏิเสธจากสถานที่ทำงาน ทำให้ขาดรายได้ที่จะเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัว ส่งผลให้ต้องกลับไปกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของร้อยตำรวจเอกบุญรวย เมทินีกรชัย (2542) ที่พบว่าผู้พ้นโทษบางคนกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกมีสาเหตุส่วนใหญ่เนื่องมาจากความยากจน ซึ่งศรันยา กลิ่นสุคนธ์ (2554) มีข้อสังเกตว่าเมื่อพ้นโทษหรือได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำหรือทัณฑสถานแล้ว ผู้พ้นโทษยังคงไม่ได้รับโอกาสจากสังคม ถูกกีดกันทางสังคม ถูกกล่าวหา หรือตราหน้าว่าเป็นคนผิด คนชั่ว และจะถูกขัดขวางในการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้พวกเขาไม่อาจมีชีวิตที่เป็นปกติอย่างมีประสิทธิภาพและไม่อาจใช้ชีวิตร่วมกับคนในสังคมได้ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ถูกจำกัด

ไม่มีงาน ไม่มีรายได้ ทั้งที่ได้รับการอบรมศึกษาจากเรือนจำแล้วก็ตาม ในที่สุดก็ต้องจบลงในทัณฑสถานเช่นเดิม นอกจากปัจจัยเหล่านี้ซึ่งเป็นสาเหตุของการกลับไปกระทำผิดซ้ำของผู้พ้นโทษแล้ว ปิยะนุช เงินคล้าย และ พงศ์สิทธิ์ ศรีสมทรัพย์ (2556) ยังพบว่า สาเหตุประการหนึ่งที่น่าจะส่งผลให้ผู้กระทำผิดยังคงกลับไปกระทำผิดซ้ำและถือเป็นช่องว่างหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมของไทยในปัจจุบันก็คือ การขาดจุดเชื่อมต่อระหว่างหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมที่รับผิดชอบด้านการปฏิบัติต่อผู้พ้นโทษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ต้องโทษเป็นระยะเวลานาน มีอาจปรับตัวเข้าสู่สังคมได้ในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่านนี้และหวนกลับไปสู่วงจรอาชญากรรมอีกครั้ง

อย่างไรก็ดี ในการศึกษาแนวทางการพัฒนาการสงเคราะห์ผู้กระทำผิดหลังปล่อยของมนตรา งามวาจา (2555) พบว่า ในการสงเคราะห์ผู้กระทำผิดหลังปล่อย ประการแรก ควรเพิ่มงบประมาณให้มากขึ้นเพื่อเพียงพอต่อความต้องการของผู้รับการสงเคราะห์ และควรเพิ่มบุคลากรที่ปฏิบัติงานให้มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น ควรมีการจัดตั้งองค์กรขึ้นมารับผิดชอบดูแลในการดำเนินการอย่างเป็นระบบ อีกทั้งรัฐบาลควรให้ความสำคัญในการดูแลผู้พ้นโทษมากกว่าเดิมและยกเลิกหรือแก้ไขกฎหมายหรือกฎระเบียบต่างๆที่กีดกันผู้พ้นโทษไม่ให้เข้าทำงาน และประการสุดท้ายหน่วยงานในภาครัฐและเอกชน ควรประสานความร่วมมือกันในการให้การสงเคราะห์ผู้กระทำผิดหลังปล่อยเพื่อให้การดำเนินการมีประสิทธิภาพมากขึ้น

เนื่องจากในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษในรูปแบบต่างๆที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นจากทางภาครัฐหรือเอกชน ล้วนเป็นปัจจัยภายนอกที่มีส่วนช่วยสนับสนุนให้ผู้พ้นโทษมีโอกาสและต้นทุนในการจัดการกับชีวิตของเขาต่อไป แต่ในการดำเนินชีวิตของผู้พ้นโทษในสังคมต้องใช้ความพร้อมที่มากกว่าเรื่องรายได้ หรือการสนับสนุนด้านปัจจัยต่างๆ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการให้การช่วยเหลือที่สร้างความเข้มแข็งจากภายในให้แก่ผู้พ้นโทษควบคู่ไปด้วย เพราะสิ่งนี้จะเป็นการป้องกันที่ช่วยให้พวกเขาเกิดความเข้มแข็งภายในจิตใจ เมื่อเขาต้องเผชิญกับการทดสอบต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิต พวกเขาจะต้องก้าวผ่านไปได้โดยไม่ต้องมีคนใดหรือหน่วยงานใดคอยดูแลสอดส่อง สามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุขมีการตัดสินใจ มีการยับยั้งชั่งใจด้วยตนเอง

ในพระคริสต์ธรรมคัมภีร์มีการกล่าวถึงเรื่องของ การกลับใจ (Repentance) หมายถึง “การเปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งชีวิต โดยละทิ้งความบาปและหันกลับไปหาพระเจ้า” (Zondervan and Grand Rapids. 2554 : 1911) สิ่งนี้ถือเป็นหัวใจของของศาสนาคริสต์ที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกนี้ขึ้นมาและมนุษย์ได้กระทำความบาป พระองค์จึงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ลงมาตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปแก่คนทั้งปวง ผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนี้จะได้กลับขึ้นสู่สวรรค์เมื่อเขาจากโลกนี้ไป และการได้กลับสู่สวรรค์นี้เป็นสิ่งที่คริสเตียนเรียกว่า ความรอด ซึ่งการกลับใจถือเป็นผลของกระบวนการนี้ นอกจากนี้มีการยกตัวอย่างเรื่องราวของบุคคลหลายคนที่ยืนยันเชื่อว่าเป็นคนประพฤติชั่ว ผิดกฎหมายหรือผิดศีลธรรมอันดีของสังคมแต่สุดท้ายกลับมามีชีวิตอยู่ในครรลองคลองธรรม

ที่ดี ไม่กลับไปดำเนินชีวิตแบบเดิมอีก เช่น คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีซึ่งในสมัยก่อนถือว่าเป็นคนบาปแต่กลับใจเลิกกระทำความผิดบาปนั้น (พระธรรมมัทธิว 21 : 32) หรือการสารภาพความผิดบาปของกษัตริย์ดาวิดซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ของชนชาติอิสราเอล (พระธรรมสดุดี 51 : 1-4) หรือ ศักดิ์ยศคนเก็บภาษีที่ชาวยิวในสมัยนั้นรังเกียจอย่างมากเพราะนอกจากจะเก็บภาษีเกินอัตราแล้ว เขายังคดโกงเบียดบังเงินค่าภาษีมาเป็นของตนเอง แต่สุดท้ายก็กลับใจเลิกประพฤติตนแบบนั้นเสีย (พระธรรมลูกา 19) หรือแม้แต่นักโทษประหารที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซูที่แม้ว่าจะไม่มีโอกาสกลับไปเริ่มต้นชีวิตใหม่แต่ก็มีการสำนึกผิดและกลับใจก่อนที่เขาจะเสียชีวิตลง (พระธรรมลูกา 23 : 39-43) นอกจากนี้ยังมีการกล่าวถึงบุคคลอื่นๆ อีกหลายคนทีกลับมาดำเนินชีวิตที่ดีได้อีกครั้ง แม้ว่าบุคคลในพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้างต้นอาจไม่ได้อยู่ในฐานะของผู้ต้องขังหรือผู้พ้นโทษ แต่ถ้ามองในมุมมองของผู้ที่เคยกระทำความผิดหรือติดอยู่ในวงเวียนของความประพฤติที่ผิดแผกไปจากศีลธรรมอันดีของสังคม ต่างก็เป็นบุคคลที่ต้องเผชิญกับปัจจัยที่คล้ายคลึงกันกับผู้พ้นโทษ ไม่ว่าจะเป็นการถูกรังเกียจจากสังคมหรือ มีความเสี่ยงที่จะก่อความผิดซ้ำ ๆ ได้เช่นกัน

กระบวนการของหลักข้อเชื่อข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ซึ่งเป็นบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ที่ให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษอย่างครบวงจรและมีการประยุกต์ใช้หลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการดูแลช่วยเหลือและแก้ไขฟื้นฟูผู้พ้นโทษ นำไปสู่รูปแบบการดำเนินการแบบบ้านกึ่งวิถีที่มีประสิทธิภาพ มีการให้ความช่วยเหลือที่มากกว่าการสนับสนุนด้านปัจจัยภายนอกเท่านั้น ส่งผลให้เกิดการไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำและเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของผู้พ้นโทษ เพื่อหาแนวทางการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษแบบยั่งยืน

2. โจทย์วิจัย

แนวคิดและรูปแบบการดำเนินกระบวนการของบ้านพระพรที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษเป็นอย่างไร และการช่วยเหลือดังกล่าวส่งผลให้เกิดการกลับใจในผู้พ้นโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านกึ่งวิถีแห่งนี้ได้อย่างไร

3. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

3.1 เพื่อศึกษาแนวคิดและรูปแบบการดำเนินกระบวนการของบ้านพระพรที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่มีความแตกต่างหลากหลายให้กลับสู่สังคม

3.2 เพื่อศึกษากระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นกับผู้พ้นโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านพระพร

3.3 เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาบทบาทของภาคประชาสังคมในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถี

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 4.1 ได้ทราบถึงแนวคิดและรูปแบบการดำเนินกระบวนการของบ้านพระพรที่เกิดจากการนำหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการดำเนินงาน
- 4.2 ได้ทราบถึงกระบวนการการกลับใจของผู้พ้นโทษ
- 4.3 ได้ทราบข้อเสนอแนะแนวทางในการดำเนินการของบ้านกึ่งวิถี

5. นิยามคำศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

การกระทำความผิดซ้ำ หมายถึง การกระทำความผิดทางอาญาของผู้ต้องขังซึ่งเคยกระทำความผิดและต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก และได้กระทำความผิดอีกในคดีใดๆก็ตาม

การกลับใจ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เป็นการตัดสินใจที่จะละทิ้งการกระทำผิดไม่หันกลับไปกระทำความผิดอีกและตั้งใจดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์

การเปิดใจ หมายถึง การยอมรับกระบวนการให้ความช่วยเหลือของบ้านพระพรทั้งในเรือนจำและในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

คริสตจักรพระพร หมายถึง สถานประกอบศาสนกิจของชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ที่ตั้งอยู่ภายในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

จิตวิญญาณ (Soul) หมายถึง ชีวิตภายในของบุคคลนั้นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับด้านความเชื่อในพระเยซูคริสต์

เจ้าหน้าที่ หมายถึง บุคคลที่ทำงานในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ในฐานะผู้อำนวยการ อาจารย์ผู้ดูแล และอาสาสมัคร

บ้านกึ่งวิถี หมายถึง ศูนย์สำหรับผู้ที่ได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดเพื่อช่วยผู้ต้องขังในการปรับตัวให้กลับไปสู่วิถีในสังคมชุมชนหรือสถานที่ที่มุ่งถึงการปรับปรุงผู้กระทำผิด สำหรับผู้มีปัญหาบางประการเป็นพิเศษ เช่น ศูนย์บำบัดยาเสพติดหรือการติดสุรา อาจใช้เป็นสถานที่เพื่ออยู่อาศัยซึ่งถูกใช้เป็นทางเลือกหนึ่งจากการคุมขัง สำหรับผู้ย้ายต่อการกระทำผิด ซึ่งพิจารณาแล้วว่าไม่เหมาะสมสำหรับการคุมประพฤติ

บ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ หมายถึง สถานที่ให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษจากเรือนจำ/ทัณฑสถานหรือเยาวชนจากสถานพินิจ ด้วยการใช้หลักการในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินการ

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร หรือ บ้านพระพร หมายถึง สถานที่ที่อยู่ภายใต้มูลนิธิบ้านพระพร ให้การช่วยเหลือแก้ไขฟื้นฟูผู้พ้นโทษจากเรือนจำและเยาวชนที่มาจากสถานพินิจ โดยให้การฝึกฝนด้านชีวิตส่วนตัว ด้านการฝึกฝนตนเอง ด้านการประกอบอาชีพ รวมถึงปรับทัศนคติเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในสังคมภายนอก (ต่อไปนี้จะเรียกว่า บ้านพระพร)

ผู้พ้นโทษ หมายถึง ผู้พ้นโทษ เพศชายและเพศหญิง มีฐานความผิดและการนับถือศาสนาต่างกัน ภายหลังจากเข้าร่วมเป็นสมาชิกของบ้านพระพรมาแล้ว ได้เข้าเป็นสมาชิกของคริสตจักรพระพร เกิน 1 ปี (ต่อไปนี้จะเรียกว่า สมาชิก)

สมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร หมายถึง ผู้พ้นโทษที่เข้ามารับการฝึกอบรมและรับการช่วยเหลือจากบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร มีทั้งสมาชิกที่ยังอยู่ในกระบวนการและสมาชิกที่ผ่านกระบวนการของบ้านพระพรแล้วแต่ยังมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่นๆ ผ่านทางการเข้าร่วมคริสตจักรพระพร

6. การดำเนินวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการกลับใจของผู้พ้นโทษ ผู้วิจัยศึกษาบทความ ทฤษฎี แนวความคิดและผลการวิจัยต่างๆ เพื่อนำมาอ้างอิงประกอบการศึกษา โดยค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) และใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกโดยใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายประสบการณ์การกลับใจของผู้พ้นโทษและการดำเนินการในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีอื่นๆ ต่อไป

ผู้วิจัยเลือกบ้านพระพรเป็นพื้นที่ศึกษาโดยใช้การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง มีเกณฑ์ในการเลือกคือ เป็นบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ที่มีผู้พ้นโทษในคดีต่างๆ เพียงพอสำหรับการศึกษา อีกทั้งการที่ผู้วิจัยเคยเข้าไปพูดคุยกับผู้ดูแล ทำให้มีความปลอดภัยและความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ในมิติด้านเนื้อหา นั้นผู้วิจัยเน้นศึกษาเรื่องกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีในการช่วยเหลือผู้พ้นโทษในประเทศไทยและศึกษาเรื่องการกลับใจในความหมายของคริสเตียน โดยศึกษาเป็นคู่ขนานกัน กล่าวคือ ศึกษากระบวนการของบ้านพระพรที่มีส่วนช่วยให้ผู้พ้นโทษไปถึงกระบวนการการกลับใจคู่กับการศึกษาปัจจัยที่ทำให้ผู้พ้นโทษในบ้านพระพรเกิดการกลับใจ ซึ่งได้ศึกษาจากการสัมภาษณ์ผู้พ้นโทษที่เคยเป็นสมาชิกของบ้านพระพรและผู้พ้นโทษที่กำลังอยู่ในกระบวนการของบ้านพระพร รวมถึงเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรที่มีหน้าที่ดูแลผู้พ้นโทษโดยตรง

ในมิติด้านเวลาผู้วิจัยเริ่มลงพื้นที่ทำการวิจัยในช่วงเดือนธันวาคม 2560 ถึงเดือนเมษายน 2561

6.1 ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ สมาชิกของบ้านพระพร ทั้งชายและหญิง และผู้ให้ข้อมูลประกอบ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 สมาชิกของบ้านพระพร เพื่อทราบกระบวนการการกลับใจที่เกิดขึ้นระหว่างอยู่ในบ้านพระพรและทราบกระบวนการให้ความช่วยเหลือของบ้านพระพรในฐานะของผู้ได้รับการดูแล ได้แก่

- 1) สมาชิกเพศหญิง ที่ยังอยู่ในการดูแลของบ้านพระพร จำนวน 1 คน
- 2) สมาชิกเพศหญิง ที่เคยอยู่ในการดูแลของบ้านพระพรและกลับสู่สังคม จำนวน 3 คน
- 3) สมาชิกเพศชาย ที่เคยอยู่ในการดูแลของบ้านพระพรและกลับสู่สังคม จำนวน 3 คน

ทั้งนี้ มีข้อมูลเบื้องต้นของสมาชิกของบ้านพระพร ปรากฏตามตารางที่ 1

กลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร เพื่อทราบกระบวนการให้ความช่วยเหลือสมาชิกในระยะต่างๆ รวมถึงการติดตามผล ในฐานะผู้ดูแล ได้แก่

- 1) ผู้อำนวยการมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน จำนวน 1 คน
- 2) เจ้าหน้าที่ผู้ดูแล จำนวน 4 คน

ทั้งนี้ ข้อมูลของเจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรปรากฏ ตามตารางที่ 2

6.2 เครื่องมือวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำความเข้าใจกับงานที่ศึกษาเบื้องต้น และนำข้อมูลเหล่านี้มาสร้างแบบสอบถาม ได้แก่

- 1) การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีในไทยและวิธีปฏิบัติต่อผู้พ้นโทษของไทยและต่างประเทศ
- 2) การดำเนินการและกระบวนการของบ้านพระพร
- 3) ศึกษาขอบเขตและความหมายของการกลับใจ (Repentance)

ขั้นตอนที่ 2 วิจัยภาคสนาม

ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่วิจัยภาคสนามเพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของบ้านพระพร รวมถึงกิจกรรมต่างๆที่เกิดขึ้น โดยวิธีสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม การพูดคุยอย่างไม่เป็นทางการและการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ซึ่งช่วยให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับเรื่องที่ศึกษา

ผู้วิจัยใช้ชุดคำถามในการสัมภาษณ์และใช้การบันทึกด้วยลายลักษณ์อักษรในการรวบรวมข้อมูลในการสัมภาษณ์เพื่อนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

1. ชุดคำถามของผู้พำนโศษในบ้านพระพร

คำถามส่วนที่ 1

ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพก่อนรับโศษและอาชีพปัจจุบัน สถานภาพการสมรส เหตุแห่งคดีที่ต้องรับโศษ

คำถามส่วนที่ 2

มุมมองแนวความคิดของผู้พำนโศษ เมื่อได้เข้าไปอยู่ในกระบวนการของบ้านพระพร และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมไปถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดจุดเปลี่ยนในชีวิต หลักศาสนาที่ผู้พำนโศษใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตจนนำไปสู่กระบวนการกลับใจและการไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำ

2. ชุดคำถามของเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร

คำถามส่วนที่ 1

ข้อมูลเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล ได้แก่ อายุ เพศ การศึกษา อาชีพก่อนเข้ามาเป็นเจ้าหน้าที่ประจำบ้านพระพร (ถ้ามี) และสถานภาพการสมรส

คำถามส่วนที่ 2

หน้าที่รับผิดชอบ และกระบวนการดำเนินการของบ้านพระพรในการดูแลผู้พำนโศษ รวมถึงความสำเร็จหรืออุปสรรคปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินการ

คำถามส่วนที่ 3

ข้อมูลเกี่ยวกับผู้พำนโศษเพื่อตรวจสอบความถูกต้องย้อนกลับ (Cross Check)

3. ชุดคำถามเกี่ยวกับกระบวนการในบ้านพระพร

ในส่วนนี้ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ หาข้อมูลทางเอกสารและการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมทางศาสนาในวันอาทิตย์

	อายุ	ฐาน ความผิด	อาชีพ ก่อนรับโทษ	อาชีพ ปัจจุบัน	สถานภาพ การสมรส
นางสาว ไพท์	20 ปี	ค้ายาเสพติด	นักเรียน	เจ้าหน้าที่ บ้านพระพร	โสด
นายต่าย	28 ปี	ค้ายาเสพติด	นักศึกษา	เซลล์แมน	โสด
นางแอ้นท์	39 ปี	ค้ายาเสพติด	ค้าขาย	พนักงาน ร้านค้า	หย่า (บุตร 1 คน)
นายเอ	51 ปี	ฉ้อโกง	พนักงานเอกชน	เจ้าหน้าที่ บ้านพระพร	โสด
นางปาน	54 ปี	ฆ่าคนตาย	ค้าขาย	พนักงาน ร้านค้า	โสด
นางฮันนา	55 ปี	ร่วมกันฆ่า ผู้อื่น	นักร้อง	ครูสอนพระ คริสตธรรม คัมภีร์	หย่า (บุตร 2 คน)
นายสุเทพ	70 ปี	ค้ายาเสพติด	รับเหมาก่อสร้าง	รับจ้าง ทั่วไป	แยกกันอยู่

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของสมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

ชื่อ	หน้าที่รับผิดชอบ
นายสุนทร	ผู้อำนวยการมูลนิธิพระพร และ ที่ปรึกษาของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร
นางภา	เจ้าหน้าที่การเงิน และ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายหญิง
นายต้อง	รองผู้อำนวยการมูลนิธิบ้านพระพร และ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายชาย
นายโจ	หัวหน้าทีมพันธกิจเรือนจำ และ เจ้าหน้าที่ดูแลฝ่ายชาย
นายเปียร์	เจ้าหน้าที่ดูแลฝ่ายชาย

ตารางที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของเจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

6.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ลงพื้นที่เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยทำการนัดหมาย ดังนี้

- ครั้งที่ 1 ทำการนัดหมายนายสุนทร และนางภา
- ครั้งที่ 2 ทำการนัดหมาย นางสาวไฟท์ นางฮันนา และนายโจ
- ครั้งที่ 3 ทำการนัดหมาย นายเอ นางแอนท์ นายต่าย และนางปาน
- ครั้งที่ 4 ทำการนัดหมาย นายสุเทพ นายเปียร์ และนายต้อง
- ครั้งที่ 5 ทำการนัดหมาย นางภา (ครั้งที่ 2) เพื่อให้ข้อมูลเพิ่มเติม

ทั้งนี้ การนัดหมายข้างต้นเป็นการแจ้งจากเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร เนื่องจากสมาชิกและเจ้าหน้าที่ต่างติดภารกิจประจำวันไม่สามารถมาตามวันที่ผู้วิจัยกำหนดได้

ในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยได้ขออนุญาตบันทึกเสียงและจดข้อความในขณะสัมภาษณ์ อย่างไรก็ตามการสัมภาษณ์ถูกจำกัดด้วยเวลาเนื่องจากเจ้าหน้าที่และสมาชิกต้องกลับไปทำหน้าที่ที่รับผิดชอบในแต่ละวัน

ในการหาข้อมูลโดยการสังเกตอย่างมีส่วนร่วมในคริสตจักรพระพร ผู้วิจัยได้เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาในวันอาทิตย์ จำนวน 3 ครั้ง ซึ่งเป็นการร่วมกิจกรรมในภาคเช้าตั้งแต่เข้าชั้นเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์จนถึงการประกอบศาสนกิจในวันอาทิตย์

6.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา (Content Analysis) โดยศึกษาข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ข้อความ ประเด็นที่สำคัญมาจัดหมวดหมู่เพื่อทำการวิเคราะห์ โดยเขียนบรรยายเชิงพรรณนา ดังนี้

- 1) ตรวจสอบความถูกต้องชัดเจน ครบถ้วน ของข้อมูล และวิเคราะห์เบื้องต้น เพื่อสรุปประเด็นปัญหาที่ไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุม หรือประเด็นที่ต้องมีการค้นหาเพิ่มเติม
- 2) ทำการวิเคราะห์และสรุปประเด็นของผู้ให้ข้อมูลแต่ละราย
- 3) สรุปประเด็นต่างๆในภาพรวม

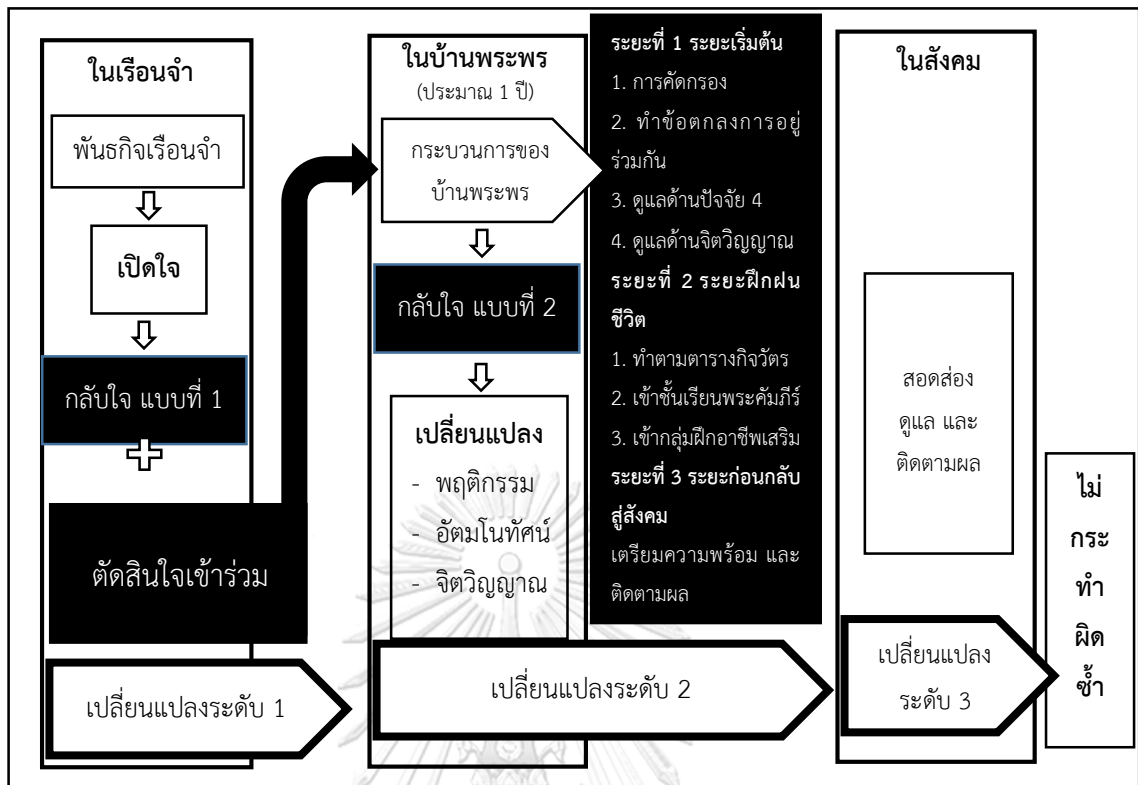
6.5 จริยธรรมในการวิจัย

การสัมภาษณ์ครั้งนี้มีเอกสารขออนุญาตเข้าไปทำการศึกษาวิจัยในบ้านพระพร โดยผู้วิจัยได้รับความยินยอมจากผู้ให้ข้อมูลในการเปิดเผยข้อมูล ได้แก่ ประวัติของผู้ให้สัมภาษณ์ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ รวมถึงการยินยอมให้ผู้วิจัยถ่ายภาพสถานที่ของบ้านพระพร ทั้งนี้ ผู้ให้สัมภาษณ์ยินยอมให้นำข้อมูลดังกล่าวมาใช้ในการนำเสนอเพื่อประกอบการศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้

7. กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยตั้งเจตจำนงไว้ว่า แนวคิดและรูปแบบการดำเนินกระบวนการของบ้านพระพรที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พันโทษเป็นอย่างไร และการช่วยเหลือดังกล่าวส่งผลให้เกิดการกลับใจในผู้พันโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านกึ่งวิถีแห่งนี้อย่างไร ซึ่งการจะตอบเจตจำนงวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดของการวิจัยคือ บ้านพระพรมีการเข้าไปทำกิจกรรมตั้งแต่ในเรือนจำผ่านทางพันธกิจเรือนจำซึ่งในระยะนี้สมาชิกของบ้านพระพรที่อยู่ในสถานะของผู้ต้องขังก็ได้เกิดกระบวนการกลับใจเบื้องต้นซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงในระยะแรก และนำไปสู่การเปิดใจที่จะรับความช่วยเหลือของบ้านพระพรเมื่อออกจากเรือนจำ อย่างไรก็ตามก็ยังมีสมาชิกบางคนได้เริ่มกระบวนการกลับใจเมื่ออยู่ในบ้านพระพรด้วย เมื่อเข้าไปสู่การดูแลของบ้านพระพรแล้วด้วยกิจกรรมและการให้ความช่วยเหลือต่างๆจึงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในระยะต่อมาซึ่งเกิดผลในด้านต่างๆ ของสมาชิกได้แก่ พฤติกรรม อत्मโนทัศน์ และจิตวิญญาณ เมื่อสมาชิกกลับสู่สังคมก็มีการสอดส่องดูแลและติดตามผลจากเจ้าหน้าที่บ้านพระพรซึ่งทั้งหมดนี้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงและการตัดสินใจไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำ

กรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปได้ดังแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้พันโทษ

1.1 ความหมายของผู้พันโทษ

ปิยนุช คล้ายเงิน (2556 : 3) ให้นิยามคำว่า ผู้พันโทษ หมายถึง บุคคลที่พ้นจากการรับโทษ จำคุกตามกฎหมายจากเรือนจำและทัณฑสถาน ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของแผนสิทธิมนุษยชนของกลุ่มผู้พันโทษ (กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม, 2556) ที่ให้นิยามคำว่าผู้พันโทษ หมายถึง บุคคลที่พ้นจากสภาพการเป็นผู้ต้องขัง ผู้ต้องกักขังเด็ก หรือเยาวชนที่พ้นจากการควบคุมดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก ซึ่งผู้พันโทษมีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีต่อไปนี้

1.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้พันโทษ

1.2.1 ทฤษฎีติดตรา (Labeling Theory)

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีของของ Howard S. Becker (พรชัย ชันดี และคณะ 2543 : 138 อ้างถึงในดวงกมล สังสฤทธิย์ 2552 : 38) ซึ่งมีความเชื่อว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมของอาชญากร ถูกกำหนดโดยกลุ่มคนรอบข้างหรือโดยสังคมและพฤติกรรมอาชญากรมิใช่คุณสมบัติของผู้เป็นเจ้าของแต่เกิดจากการที่สังคมกำหนดบุคคลต่าง ๆ ผ่านทางการปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เมื่อสังคมมีมุมมองต่อบุคคลนั้นเป็นอย่างไร บุคคลดังกล่าวก็จะปฏิบัติตามที่สังคมได้ติดตราไว้แล้วนั้น ทฤษฎีการติดตราเป็นทฤษฎีทางอาชญาวิทยาที่มีมุมมองต่อสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมที่ส่วนประกอบทางสังคมทั้งหมด ดังนั้นแล้วการติดตราสื่อสารแบบตัวต่อตัวของบุคคล โดยผ่านทางภาษาพูด กริยาท่าทางและสัญญาณต่างๆ จึงมีความสัมพันธ์กับการให้ความหมายหรือความรู้สึกต่อตนเองของแต่ละบุคคลหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งนำมาสู่การกำหนดตนเองซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ การที่บุคคลอื่นประเมินตนเองอย่างไร บุคคลได้รับรู้ถึงการที่บุคคลอื่นได้ประเมินตนเองอย่างไรและตนเองได้ประเมินตนเองว่าอย่างไร

ในการศึกษาทฤษฎีนี้จะทำให้ผู้วิจัยสามารถมองเห็นความเชื่อมโยงระหว่างการตอบสนองของผู้พันโทษที่ถือว่าเป็นกลุ่มของคนที่เคยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมของอาชญากรกับกระบวนการรับรู้ของพวกเขาซึ่งนำมาสู่การกำหนดตัวเอง ได้แก่ การรับรู้ถึงการที่คนอื่นประเมินพวกเขา ซึ่งนำไปสู่การประเมินตัวเองของผู้พันโทษ สิ่งนี้จะทำให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในมุมมองและแนวความคิดของผู้พันโทษที่เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาเรื่องนี้ อีกทั้งช่วยให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจ

กระบวนการการให้ความช่วยเหลือของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่มีการให้ความช่วยเหลือรวมไปถึงสภาพจิตใจภายในของผู้พ้นโทษอีกด้วย

1.2.2 ทฤษฎีความละอายเชิงบูรณาการ (Theory of Reintegrative Shaming)

นักทฤษฎีคนสำคัญคือ John Braithwaite (อ้างถึงใน พรชัย ชันตี และคณะ, 2543) ได้เขียนหนังสือเรื่อง “Crime Shame and Reintegration” เพื่ออธิบายว่าพฤติกรรมที่เป็นอาชญากรรมของบุคคลเมื่อเกิดขึ้นแล้วและมีการดำเนินการลงโทษของสังคมแล้ว จะทำให้บุคคลนั้นเกิดความละอาย (Shaming) ทำให้เสียหน้า (Stigmatization) จนทำให้เกิด “การประทับตรา” ซึ่งส่งผลให้บุคคลมีความรู้สึกว่าเป็นอาชญากรและยังคงใช้ชีวิตแบบนั้นต่อไป เนื่องจากไม่มีโอกาสที่จะกลับเข้ามาใช้ชีวิตตามบรรทัดฐานของสังคม ซึ่ง Braithwaite ได้เสนอแนวคิดที่จะดำเนินการกับผู้กระทำผิดรูปแบบใหม่ โดยการให้อภัยบุคคลดังกล่าวเพื่อทำให้ไม่รู้สึกอับอาย ซึ่งกระบวนการนี้เรียกว่า “Reintegrative Shaming” หรือการละอายเชิงบูรณาการ ที่พยายามทำให้ผู้กระทำผิดสำนึกผิดอย่างมีสติ ตระหนักถึงความละอายใจต่อการกระทำผิดของตน ส่งผลให้บุคคลนั้นสำนึกผิดและไม่กลับไปกระทำความผิดอีก

ในการศึกษาทฤษฎีนี้ จะทำให้ผู้วิจัยมีความเข้าใจในกระบวนการกลับใจของผู้พ้นโทษในบ้านพระพรที่เกิดจากการนำหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์เกี่ยวกับการให้อภัยจากพระเจ้าในความผิดที่ได้กระทำในอดีต ซึ่งทฤษฎีนี้มีแนวคิดว่าจะสามารถทำให้ผู้พ้นโทษมีการสำนึกผิดและไม่กลับไปกระทำอีก ตามที่มีกล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า

“ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์”

CHULALONGKORN UNIVERSITY

(พระธรรมเอเฟซัส 4 : 32)

1.2.3 ทฤษฎีการผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory)

Travis Hirschi (อ้างถึงใน พรชัย ชันตี และคณะ, 2543) กล่าวว่า ไม่จำเป็นต้องอธิบายถึงแรงจูงใจในการก่ออาชญากรรม เนื่องจากมนุษย์มีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะประกอบอาชญากรรมอยู่แล้ว จึงควรหาคำตอบว่าเหตุใดบุคคลจึงไม่ประกอบอาชญากรรม เขาได้เสนอทฤษฎีที่มีใจความสำคัญว่า บุคคลที่มีความผูกพันกับองค์การหรือกลุ่มในสังคม ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และเพื่อน มักจะมีแนวโน้มไม่ประกอบอาชญากรรม โดยความผูกพันดังกล่าวมีองค์ประกอบของพันธะทางสังคม ด้วยกัน 4 ประการ คือ

1) ความผูกพัน (Attachment) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพัน รักใคร่ต่อบุคคลอื่นหรือมีความสนใจในความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น ซึ่งความผูกพันนี้เองเป็นองค์ประกอบ

พื้นฐานที่จะทำให้บุคคลเกิดการยอมรับบรรทัดฐานของสังคม ส่งผลให้บุคคลสร้างสามัญสำนึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นคนดีของสังคม ดังนั้น ความผูกพันจึงเป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรักของพันธะสัญญาที่ผูกมัดบุคคลที่มีต่อสังคมไม่令他เลือกที่จะกระทำความผิด

2) ข้อผูกมัด (Commitment) หมายถึง การที่บุคคลถูกผูกมัดกับการดำเนินชีวิตตามธรรมเนียมของคลองธรรมของสังคมคือการได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพโดยสุจริต มีครอบครัวที่อบอุ่นเพื่อจะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ส่งผลให้บุคคลไม่ยอมกระทำความผิดกฎหมายเนื่องจากเป็นการที่จะต้องสูญเสียความสำเร็จในชีวิต ดังนั้น ข้อผูกมัดนี้จึงเป็นองค์ประกอบด้านความมีเหตุผลของพันธะสัญญาที่บุคคลมีต่อสังคม

3) การเข้าร่วม (Involvement) หมายถึง การที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสังคม เช่น การทำงาน มีกิจกรรมครอบครัว ร่วมกิจกรรมทางศาสนา ฯลฯ เป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชีพการงาน เนื่องจากเวลาส่วนมากได้ถูกใช้ไปกับกิจกรรมของสังคม ดังนั้น การเข้าร่วมนี้ จึงเป็นองค์ประกอบด้านกิจกรรมของพันธะสัญญาที่บุคคลมีต่อสังคม

4) ความเชื่อ (Belief) หมายถึง ระดับของความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลใดมีความเชื่อต่อค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคมสูงก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่ทำผิดกฎระเบียบของสังคม ดังนั้น ความเชื่อจึงเป็นองค์ประกอบด้านจริยธรรมของพันธะสัญญาผูกมัดที่บุคคลมีต่อสังคม

จากทฤษฎีข้างต้น เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับการดำเนินงานในโครงการบ้านพระพร พบว่าสามารถสร้างพันธะทางสังคมขนาดย่อมได้ ไม่ว่าจะเป็นความผูกพันระหว่างสมาชิกในบ้าน การสร้างความสำเร็จในด้านต่างๆ แก่ผู้พันโทฯ เช่น การมีงานทำ การเรียนจบ หรือการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของบ้าน รวมทั้ง การเพิ่มความค่านิยมของผู้พันโทฯ ต่อกฎระเบียบต่างๆ ของสังคม สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนช่วยให้ผู้พันโทฯ ไม่กลับไปกระทำความผิดอีก

2. แนวคิดการสงเคราะห์ผู้พันโทฯ ของประเทศไทย

ในประเทศไทยมีการให้ความช่วยเหลือผู้พันโทฯ ในรูปแบบของการให้การสงเคราะห์โดยอยู่บนพื้นฐานของการให้ความช่วยเหลือเพื่อที่ผู้พันโทฯ จะเลี้ยงดูตัวเองต่อไปได้ ซึ่งรัฐบาลได้เห็นความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือแก่คนกลุ่มนี้มาตั้งแต่อดีตและจนถึงปัจจุบันก็ได้มีการพัฒนาต่อยอดมาเรื่อยๆ และการมีบ้านกึ่งวิถีก็เป็นแนวคิดการให้ความช่วยเหลืออีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่เพียงแต่ให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนประกอบอาชีพเท่านั้น แต่ยังเป็นสถานที่ที่ผู้พันโทฯ ที่ต้องการที่พักอาศัยสามารถเข้าไปอาศัยพึ่งพิงได้

การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษในอดีต เริ่มมีในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ในรูปแบบของการสงเคราะห์หลังปล่อย โดยมีการตราพระราชบัญญัติตัดสินคนจรจัด และคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ. 127 ขึ้น และมีการส่งตัวบุคคลที่ตรงตามพระราชบัญญัตินี้ ไปอยู่ตามหัวเมือง ด้วยการมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองเป็นผู้ควบคุมดูแลความประพฤติ ชีวิตความเป็นอยู่และจัดที่ดินให้บุคคลเหล่านั้นได้ทำกิน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ ได้มีอาชีพเป็นหลักแหล่งมีที่ดินทำกินจะได้ไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก อย่างไรก็ตามความพยายามดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นผลนัก เนื่องจากที่ที่จัดให้บุคคลเหล่านั้นเข้าไปอยู่ส่วนใหญ่มีสภาพการทำมาหากิน ที่แร้นแค้น โรคภัยไข้เจ็บชุกชุม ขาดแคลนการรักษาโรคประกอบกับเจ้าหน้าที่ที่ทำการควบคุมดูแล ความประพฤติต่างก็มีภาระหน้าที่มากพออยู่แล้วจึงไม่มีเวลาพอที่จะอบรมสั่งสอนและติดตาม ผู้พ้นโทษได้

ต่อมา เมื่อปี พ.ศ. 2483 ได้มีการจัดตั้งกรมประชาสงเคราะห์ขึ้น เพื่อให้ประชาชนทุกคน ได้รับความผาสุก ความเจริญก้าวหน้าและความมั่นคงในการดำรงชีวิต โดยการช่วยเหลือบุคคลที่ได้รับความเดือดร้อนตกทุกข์ได้ยากซึ่งครอบคลุมถึงการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษด้วย (นันทนา ชัยจิตวนิช 2534 อ้างถึงใน มนตรา 2555 : 17) และต่อมามีการตราพระราชบัญญัติสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ ผู้พักการลงโทษ พ.ศ. 2497 ให้อยู่ ประมาณ 1-2 ปี ก็ถูกยกเลิกไป

จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2499 จอมพล ป.พิบูลสงคราม ซึ่งในขณะนั้นดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พร้อมด้วยท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสงเคราะห์หลังปล่อย จึงได้บริจาคเงิน จำนวน 10,000 บาท แก่กรมราชทัณฑ์เพื่อ เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดสวัสดิการแก่ผู้ต้องขังและการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ โดยมีการจัดตั้ง เป็นมูลนิธิพิบูลสงครามขึ้นเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2499 แต่เนื่องจากมูลนิธิดังกล่าวมีเงินทุน สำหรับดำเนินการเพียง 10,000 บาท การสงเคราะห์ผู้ต้องขังและผู้พ้นโทษจึงไม่บรรลุ ตามวัตถุประสงค์

ในส่วนของกรมราชทัณฑ์ได้ให้การสงเคราะห์ค่าพาหนะเดินทางกลับภูมิลำเนาเดิม ของผู้พ้นโทษ โดยค่าพาหนะเดินทางในลักษณะเหมาจ่ายเท่าที่จ่ายจริงในอัตราต่ำสุดของยานพาหนะ ประจำทางในเส้นทางนั้นๆ จากเรือนจำหรือทัณฑสถานที่ได้รับการปล่อยตัวถึงที่พักอาศัย ของผู้พ้นโทษซึ่งเคยอยู่หรืออาศัยก่อนวันต้องโทษตามที่ระบุไว้ในทะเบียนบ้านของผู้พ้นโทษ โดยให้ถือ ปฏิบัติตามนัยมาตรา 16 แห่ง พระราชกฤษฎีกา ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ พ.ศ. 2526 (มนตรา งามวาจา, 2555)

ตัวอย่างหน่วยงานเอกชนและหน่วยงานที่ให้การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษในฐานะเอกชน แต่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็นผู้ประสานงาน ได้แก่

1. มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์

มูลนิธินี้ได้ทำการก่อตั้ง “บ้านสวัสดิ์” ซึ่งเป็นบ้านกึ่งวิถี ตั้งอยู่เลขที่ 33/12 ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ เพื่อสงเคราะห์ที่พิทักษ์คราวสำหรับผู้พ้นโทษผู้ถูกคุมประพฤติ ของกรมราชทัณฑ์ ระหว่างติดต่อดูยาติหรือรอกลับภูมิลำเนาและระหว่างรอติดต่อดำเนินงาน รวมถึงมีการสงเคราะห์ค่าพาหนะกลับภูมิลำเนาพร้อมเบี้ยเลี้ยง โดยในบ้านสวัสดิ์ยังมีศูนย์ฝึกอาชีพอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีสถานรับเลี้ยงเด็กบุญญาทร เพื่อรับดูแลเด็กติดผู้ต้องขังที่พ่อหรือแม่ต้องโทษ อยู่ในเรือนจำหรือทัณฑสถาน เขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล อายุตั้งแต่ 1-6 ปี มีเจ้าหน้าที่ดูแล พัฒนาการเด็ก มีพี่เลี้ยงเด็กและแม่บ้านดูแลตลอด 24 ชั่วโมง แล้วยังเปิดให้คนภายนอกเข้ามา จัดกิจกรรมกับเด็กๆ ได้ ทั้งการเป็นอาสาสมัครพี่เลี้ยงเด็ก จัดกิจกรรมนันทนาการ การเลี้ยงอาหาร และบริจาคสิ่งของ

2. มูลนิธิแก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำผิด

มูลนิธินี้เป็นองค์การสาธารณกุศล มีหน้าที่ให้ความช่วยเหลือจำเลยและผู้ถูกคุมความประพฤติ ได้เริ่มก่อตั้ง มาตั้งแต่ปี พ.ศ.2524 สืบเนื่องมาจากสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ ซึ่งได้รับมอบหมายจากกระทรวงยุติธรรมให้เป็นผู้รับผิดชอบการดำเนินงานตามโครงการคุมความประพฤติ ผู้กระทำผิดที่เป็นผู้ใหญ่ โดยเริ่มเปิดดำเนินการในเขตกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม 2522 ต่อมาได้ขยายงานออกไปสู่ส่วนภูมิภาคอีกหลายแห่ง จากการขยายงานดังกล่าวทำให้ต้องรับผิดชอบ ทั้งจำเลยที่ศาลมีคำสั่งให้สืบเสาะและพินิจกับผู้ถูกคุมความประพฤติที่ศาลพิพากษาให้รอการลงโทษ และคุมความประพฤติซึ่งมีเป็นจำนวนมากและผู้กระทำผิดเหล่านั้นต้องเข้าสู่กระบวนการแก้ไขฟื้นฟู ซึ่งมีแนวทางหลากหลายตามสภาพปัญหาและความต้องการของผู้กระทำผิดแต่ละราย การสงเคราะห์ ก็เป็นอีกมาตรการหนึ่งในการช่วยเหลือฟื้นฟูให้ผู้กระทำผิดสามารถกลับตนเป็นพลเมืองดีได้โดยเฉพาะ การสงเคราะห์ต่อปัญหาเร่งด่วน เช่น การให้อาหาร ค่าพาหนะ และการสงเคราะห์ต่อปัญหา ระยะยาว เช่น การจัดหางาน การอบรม และการฝึกอาชีพ โดยการช่วยเหลือสงเคราะห์ต่าง ๆ นั้น เป็นไปเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมของผู้ถูกคุมความประพฤติให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ไม่หวนกลับไปสร้างปัญหาให้แก่สังคมอีก (มูลนิธิแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด 2555 : ออนไลน์)

3. มูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน กรุงเทพฯ

มูลนิธินี้ได้เปิดบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร เพื่อรับผู้พ้นโทษเข้ามาพักพิง โดยได้เริ่มก่อตั้งขึ้น ในปี 2514 ในชื่อของ “องค์การพันธกิจเรือนจำคริสเตียนในประเทศไทย” โดยศาสตราจารย์ แจ็ค แอล มาติน ซึ่งเป็นมิชชันนารีที่มาจากประเทศอเมริกา ท่านและภรรยามีความตั้งใจในด้านการให้ความช่วยเหลือผู้ต้องขังในเรือนจำ โดยเริ่มจากการเข้าไปสอนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้ต้องขัง ให้การส่งเสริมด้านการศึกษา รวมทั้งจัดกิจกรรมพัฒนาชีวิตผู้ต้องขังในรูปแบบต่าง ๆ การดำเนินงาน

ได้ผ่านไปด้วยดีและได้มีอาสาสมัครจากหลายแห่งได้เข้ามาร่วมงานนี้ด้วยและงานดังกล่าวได้ขยายไปสู่อีกหลายเรือนจำ

ต่อมาในปี 2524 อาจารย์สุนทร สุนทรธรรมาวงศ์ ได้เริ่มเข้ามาเป็นอาสาสมัครและช่วยงานในเรือนจำต่าง ๆ โดยรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมและการประสานงานกับเรือนจำต่างๆ ปัจจุบันมูลนิธิพันธกิจคริสเตียนมีทีมงานและอาสาสมัครทั่วประเทศที่พร้อมจะร่วมงานและสนับสนุนโครงการของมูลนิธิเพื่อส่งเสริมพัฒนาชีวิตผู้ต้องขังในเรือนจำและการอบรมเด็กและเยาวชน โดยปี 2552 ทางมูลนิธิได้ดำเนินโครงการและกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ เช่น กิจกรรมการจัดอบรมคุณธรรมและส่งเสริมจริยธรรม กิจกรรมส่งเสริมการศึกษา กิจกรรมดนตรีและเสียงเพลง เพื่อการฟื้นฟูบำบัดในเรือนจำหรือทัณฑสถานและศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนจำนวน 50 แห่ง

3. แนวคิดเกี่ยวกับการกลับใจของคริสเตียน (REPENTANCE)

“การกลับใจ ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงความคิดเท่านั้น แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิตโดยละทิ้งความบาปและกลับไปหาพระเจ้า”

(Zondervan and Grand Rapids 2554 : 1911)

ก่อนจะทำความเข้าใจเรื่อง การกลับใจ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงหลักข้อเชื่อของคริสเตียนที่เชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงสร้างโลกนี้และสร้างมนุษย์ ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า *“ในปฐมกาล พระเจ้าทรงสร้างทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และโลก”* (พระธรรมปฐมกาล 1:1) และต่อมามนุษย์ได้กระทำความบาปซึ่งผลของความบาปคือ ความตาย *“เพราะว่าจ้างของความบาปคือความตาย..”* (พระธรรมโรม 6:23) แต่พระเจ้าทรงรักมนุษย์จึงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ลงมาตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปแก่คนทั้งปวง ผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนี้จะไถ่กลับขึ้นสู่สวรรค์ไปหาพระเจ้าเมื่อเขาจากโลกนี้เพื่อที่พวกเขาจะได้รับการอภัยโทษความผิดบาปผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูบนกางเขน ซึ่งเรื่องนี้มีอธิบายไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างครบถ้วน กล่าวคือ

“แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมาในฐานะมหาบุรุษโรหิต...พระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป จึงได้มาซึ่งการไถ่บาปชั่วนิรันดร์ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ทรงถวายพระองค์เองที่ปราศจากตำหนิ แต่พระเจ้าโดยพระวิญญูณนิรันดร์ ก็ทรงชำระมโนธรรมของเราจากการประพฤติที่เปล่าประโยชน์เพื่อเราจะปรนนิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพราะเหตุนี้ พระคริสต์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่เพื่อให้คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกมาได้รับมรดกนิรันดร์ตามพระสัญญา เพราะความตาย (ของพระเยซู) ที่เกิดขึ้นนั้นไถ่พวกเขาให้พ้นจากบรรดาการล่วงละเมิดที่เกิดภายใต้พันธสัญญาเดิมแล้วตามธรรมเนียมปฏิบัตินั้นถือว่าเกือบทุกสิ่งได้รับ

การชำระให้บริสุทธิ์ได้ด้วยเลือดและถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการยกโทษบาปเลย... ตามที่มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่า จะตายครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็就会有การพิพากษา ฉะนั้นใครที่เชื่อในพระเจ้าครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็就会有การพิพากษา ฉะนั้นใครที่เชื่อในพระเจ้าครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็就会有การพิพากษา ฉะนั้นใครที่เชื่อในพระเจ้าครั้งเดียวและหลังจากนั้นก็就会有การพิพากษา

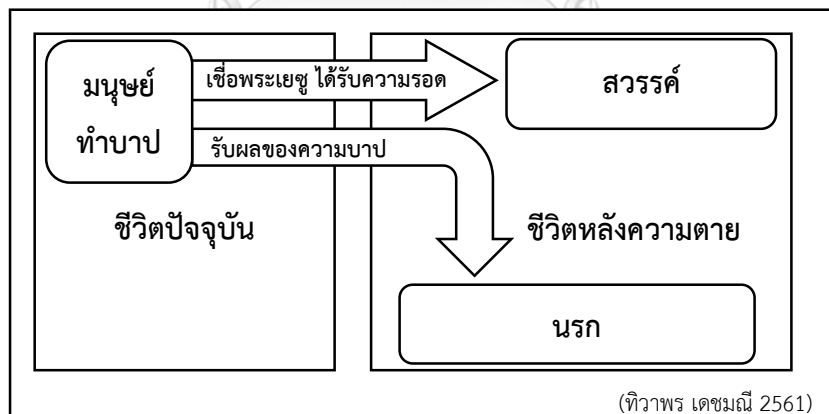
(พระธรรมฮีบรู 9 : 11-28)

จากข้อพระคัมภีร์ข้างต้น คำว่า “ความรอด (Salvation) หมายถึง การได้กลับสู่สวรรค์ เมื่อพระเยซูคริสต์ลงมาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปแล้ว ผู้ที่เชื่อในพระองค์ก็จะได้รับความรอด ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกจนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศแต่มีชีวิตนิรันดร์” (พระธรรมยอห์น 3:16) และความเชื่อ (Believe) ในพระคำตอนนี้เป็นเหมือนหัวใจสำคัญที่จะทำให้มนุษย์ได้รับความรอด ดังที่กล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า

“นั่นคือถ้าท่านยอมรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย ท่านก็จะได้รับความรอด”

(พระธรรมโรม 10:9)

ซึ่งหลักข้อเชื่อนี้สามารถอธิบายได้ตามแผนภาพที่ 2

(ทิวาพร เดชมณี 2561)

แผนภาพที่ 2 หลักข้อเชื่อของคริสเตียน

อย่างไรก็ดี แม้ว่าความเชื่อในพระเยซูจะเป็นเงื่อนไขเดียวของความรอดตามคำสอนในพระคัมภีร์ แต่ความเชื่อต้องคู่กับการกลับใจ เนื่องจากความเชื่อเป็นการวางใจในพระเจ้าหรือการพึ่งพาพระเจ้าซึ่งตรงกันข้ามกับการพึ่งตัวเองและการกลับใจเป็นการหันกลับจากความบาปไปนอนน้อมถ่อมใจลงเชื่อฟังพระเจ้า ถ้าจะมอบชีวิตไว้กับพระเจ้าก็จะเก็บเอาชีวิตไว้สำหรับ

ความปรารถนาของตนเองไม่ได้ กล่าวคือ ถ้าใครเชื่อว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อรับความบาปของเขาไว้ เขาก็จะต้องเกลียดความบาปแน่นอนและเขาจะรักพระเยซู (ดอน เฟลมมิง, 1991)

ดังนั้น เมื่อคนใดมีความเชื่อในพระเยซูอย่างแท้จริง เขาจะเกิดการกลับใจขึ้นภายในและเมื่อเกิดการกลับใจก็จะมีที่ยืนด้วยการศึกษาที่แสดงถึงความเชื่อของเขาด้วย

3.1 ความเชื่อมโยงระหว่างการกลับใจกับความเชื่อ

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีเรื่องราวให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างการกลับใจและความเชื่ออยู่หลายตอนด้วยกัน ซึ่งเป็นการเน้นย้ำว่า “ความเชื่อ” ต้องควบคู่ไปกับ “การกลับใจ” เสมอ เช่น

1. เมื่อพระเยซูทรงเริ่มพระราชกิจของพระองค์ที่แคว้นกาลิลี พระองค์ทรงเน้นย้ำให้มีการกลับใจที่ต้องควบคู่กับการมีความเชื่อในเรื่องข่าวประเสริฐ¹

“ครั้นยอห์นถูกอายัดแล้วพระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงเทศนาประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าและตรัสว่า ‘เวลากำหนดมาถึงแล้วและแผ่นดินของพระเจ้านี้มาใกล้แล้ว จงกลับใจเสียใหม่และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด’...”

(พระธรรมมาระโก 1 : 14-15)

2. เมื่อเปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองชาวเอเฟซัส ถึงการประกาศเกี่ยวกับการกลับใจและเรื่องความเชื่อในพระเยซูให้แก่ชาวยิวและชาวกรีก

“สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์ต่อพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นที่จะทำ แต่ประกาศกับพวกท่านและสั่งสอนพวกท่านทั้งในที่ชุมนุมชนและตามบ้านเรือน เป็นพยานทั้งกับพวกยิวและพวกกรีกเรื่องการกลับใจมาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

(พระธรรมมาระโก 20 : 20 - 21)

3. ในจดหมายฝากของอัครสาวกเปาโล³ ถึงคริสตจักรของชาวเมืองเรสเสโลนิกาว่า ความเชื่อในพระเยซู การละทิ้งรูปเคารพและการหันกลับมาหาพระเจ้าของพวกเขาได้เลื่องลือไปคนอื่นๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าชื่นชม

¹ โดยทั่วไป คำว่า “ข่าวประเสริฐ” มาจากคำว่า “Gospel” ที่หมายความว่า “คำสอนและการสำแดงของพระเยซูคริสต์” หรือ “ชีวประวัติของพระเยซูและคำสอนของพระองค์ (ในพระกิตติคุณ 4 เล่ม)”

“เพราะว่าคำสอนเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีกเพราะคนเหล่านั้นรำลึกกันว่าพวกท่านให้การต้อนรับเราด้วยความดีใจ และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้าเพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้”

(พระธรรม 1 เธสะโลนิกา 1 : 8-9)

4. พระคริสตธรรมคัมภีร์บางตอน กล่าวว่าต้องมีความเชื่อจึงจะได้รับการอภัย

โทษบาป

4.1 อาจารย์เปโตรยืนยันว่าผู้เผยพระวจนะในอดีตก็มีการเน้นว่าการยกโทษความบาปผิดจะเกิดขึ้นได้เมื่อมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์

“บรรดาผู้เผยพระวจนะก็เป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้น พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของพวกเขาโดยพระนามของพระองค์”

(พระธรรมกิจการ 10 : 43)

4.2 อัครสาวกเปาโลยืนยันแก่ชาวเมืองอันทิโอก ว่าคนที่เชื่อในพระเยซูจะได้รับการอภัยโทษบาป ซึ่งแม้แต่การกระทำตามธรรมเนียมของโมเสส²ทุกประการก็ยังไม่อาจทำให้พวกเขาปราศจากบาปได้

“เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์ จึงมีการประกาศการยกโทษบาปแก่ท่านทั้งหลาย และโดยพระองค์นี้เอง ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษบาปได้ทุกอย่างซึ่งเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้โดยธรรมเนียมของโมเสส”

(พระธรรมกิจการ 13 : 38 - 39)

5. พระคริสตธรรมคัมภีร์บางตอนกล่าวว่าต้องกลับใจใหม่เสียก่อนจึงจะได้รับการอภัยโทษ เช่น คำกล่าวของเปโตร ณ เฉลียงของซาโลมอนที่ให้ชาวยิวกลับใจใหม่เพื่อจะได้รับการอภัยโทษบาป

“เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อพระเจ้าจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อวาระพักผ่อนหย่อนใจจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า”

(พระธรรมกิจการ 3 : 19)

² ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส หรือบัญญัติ 10 ประการ คือ กฎเกณฑ์ที่พระเจ้าประทานให้แก่โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อให้ชาวยิวปฏิบัติตาม

จากความเชื่อมโยงระหว่างความเชื่อและการกลับใจข้างต้น ต่อไปจะเป็นรายละเอียดของการกลับใจ ซึ่งมีประเด็นต่างๆ ดังนี้

3.2 ความหมายของการกลับใจ

เนื่องจากพระคริสตธรรมคัมภีร์มีรากฐานมาจากภาษากรีกที่เป็นภาษาเดิมในการเขียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ (กนกบรรณสาร, 2541) กล่าวคือ

1. การกลับใจ (Metamelomai เมะ-ทา-เมะ-ลอ-ไม) คำนี้ใช้ในความหมายว่า "เสียใจ" (Strong) หรือ "ความรู้สึกเศร้าใจเสียใจ" (Sadness) เป็นเพียงความเสียใจที่รู้สึกว่าได้กระทำความบาป ความโศกเศร้าเสียใจแบบนี้ทำให้เกิดภาวะซึมเศร้า ความสับสนและความสิ้นหวังซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์ใช้ในการอธิบายความรู้สึกเสียใจต่อบาป ในข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์ต่อไปนี้

“เพราะว่าความเสียใจตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทำให้เกิดการกลับใจ ซึ่งจะนำไปสู่ความรอดและจะไม่ทำให้เสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำสู่ความตาย”

(พระธรรม 2 โครินธ์ 7:10)

จะเห็นได้ว่าข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้างต้นได้แยกความเศร้าเสียใจออกเป็น 2 แบบ คือ ความเศร้าเสียใจอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้า และ ความเศร้าเสียใจอย่างโลก ซึ่งอย่างแรกแสดงออกโดยการกลับใจและมีประสบการณ์กับพระคุณของพระเจ้า แต่อย่างหลังนำไปสู่ความตายเพราะแทนที่จะเศร้าเสียใจโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลางหรือเสียใจเพราะความชั่วร้ายของความบาปกลับเป็นความเศร้าเสียใจที่มีตัวเองเป็นศูนย์กลางคือเสียใจที่ต้องรับผลอันเจ็บปวดที่เกิดจากบาป (Zondervan and Grand Rapids, 2554 : 2353)

2. การกลับใจ (Metaneo เมะ-ทา-นอ-เอะ-โอ) คำนี้มีความหมายว่า “การเปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งชีวิต โดยละทิ้งความบาปและหันกลับไปหาพระเจ้า” (Zondervan and Grand Rapids, 2554 : 1911) เป็นการกลับใจที่แท้จริง คือ การเปลี่ยนท่าทีในใจหันหลังจากความผิดบาปของตน เปลี่ยนหนทางชีวิตเสียใหม่ การกลับใจเป็นการแสดงออกเป็นการกระทำแล้วยังหมายถึงการต้อนรับพระเยซูคริสต์เข้าไปในจิตใจของเขา โดยการแสดงออกด้วยการกล่าวออกเป็นคำพูดและการกระทำอีกด้วย ซึ่งเป็นความหมายของการกลับใจในงานวิจัยฉบับนี้

จากความหมายข้างต้นจะเห็นว่า การกลับใจ ทั้งสองแบบแม้จะมีความรู้สึกเสียใจต่อการกระทำของตน และ มีความรู้สึกสำนึกในความผิด ซึ่งทั้งสองอย่างนี้อาจจะนำไปสู่การประพาศตัวใหม่ และอาจมีความตั้งใจไม่กลับไปกระทำความผิดอีก แต่มีข้อแตกต่างกันอยู่ที่เหตุของการกลับใจ กล่าวคือ การกลับใจแบบแรก (Metamelomai เมะ-ทา-เมะ-ลอ-ไม) เกิดจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่มนุษย์พึงมีเมื่อได้กระทำความผิดบาปหรือได้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากศีลธรรมอันดีของสังคม

ในขณะที่การกลับใจแบบหลัง (Metanoeo เมะ-ทา-นอ-เอะ-โอ) นอกจากจะเกิดจากการสำนึกว่าตนเป็นคนบาปและเสียใจต่อกระทำความผิดบาปของตน การกลับใจแบบนี้ยังเป็นผลจากความเชื่อที่ว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์เพื่อรับความบาปของเราไว้ ทำให้คนๆ นั้นเกิดความรู้สึกเกลียดชังความบาป (ดอน เฟลมมิง, 1991) และไม่เพียงแต่มีความตั้งใจที่จะไม่ทำบาปเท่านั้นแต่ยังมีจุดมุ่งหมายในการกระทำการดี คือ สำนึกในพระคุณของพระเจ้าและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ดังเช่นในข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวไว้ว่า

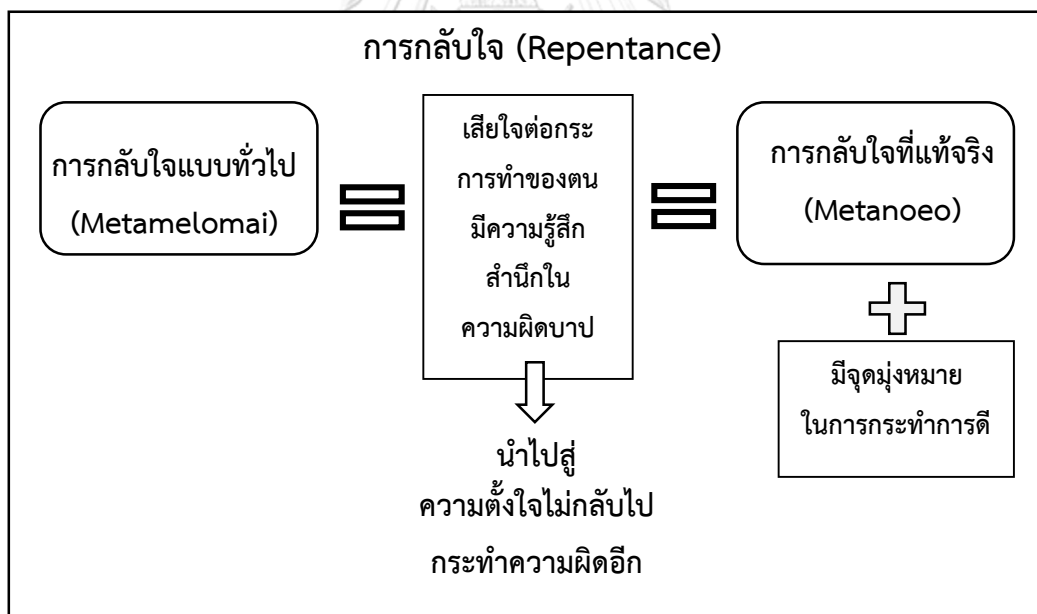
“จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวงเพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่าน ผู้ทรงอยู่ในสวรรค์”

(พระธรรมมัทธิว 5:16)

“เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม”

(พระธรรมเอเฟซัส 2 : 10)

ทั้งนี้ การกลับใจทั้ง 2 แบบ สามารถอธิบายได้ตามแผนภาพที่ 3 ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 3 เปรียบเทียบการกลับใจ

3.3 ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการกลับใจ

ดังที่ได้กล่าวข้างต้นว่า การกลับใจที่แท้จริง (Metanoeo) มีความหมายอย่างไรและมีความแตกต่างจากการกลับใจแบบทั่วไป (Metamelomai) อย่างไร ซึ่งยังมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับความหมายของการกลับใจที่แท้จริง (Metanoeo) กล่าวคือ

3.3.1 เข้าใจว่าการกลับใจคือการสำนึกผิด

สิ่งนี้แม้แต่คริสเตียนเองก็มีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเนื่องจากมีความรู้สึกว่าการรู้สึกผิดหรือการสำนึกผิดน่าจะเพียงพอต่อท่าทีของการกลับใจ แต่ในความจริงแล้วมิใช่ทุกคนที่สำนึกผิดแล้วจะกลับใจจริงๆ เสมอไป ตัวอย่าง เช่น ยูดาส อิสคาริโอท ที่รู้สึกสำนึกผิดในเรื่องที่เขาได้อายัดพระเยซูต่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ จึงไปผูกคอตาย

“เมื่อยูดาสคนที่ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงถูกลงโทษก็เสียใจ จึงนำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทำบาปที่ทรยศคนบริสุทธิ์ถึงตาย” พวกเขาจึงกล่าวว่า “มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง” ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วออกไปผูกคอตาย”

(พระธรรมมัทธิว 27 : 3-5)

3.3.2 เข้าใจว่าการกลับใจคือการเป็นคนดี

หลายคนพยายามที่จะเป็นคนดีโดยพยายามเปลี่ยนวิถีชีวิตด้วยความสามารถของตนเองนั้นไม่ใช่การกลับใจและไม่มีใครสามารถเปลี่ยนชีวิตของตนให้ทำดีได้ทุกเรื่องทุกเวลา แม้เรารู้ว่าอะไรดีและเราอยากจะทำแต่เราทำไม่ได้ ดังที่พระคัมภีร์กล่าวว่า

“ข้าพระองค์ทุกคนกลายเป็นเหมือนสิ่งที่เป็นมลทินและความชอบธรรมทั้งหมดของพวกข้าพระองค์เหมือนเสื้อผ้าสกปรกข้าพระองค์ทุกคนที่ยาวลงเหมือนใบไม้และความผิดบาปของพวกข้าพระองค์พัดพาพวกข้าพระองค์ไปเหมือนลม”

(พระธรรมอิสยาห์ 64 :6)

เราไม่สามารถเป็นคนดีได้ด้วยความสามารถของเราเอง ผู้ที่พยายามจะเป็นคนดีด้วยตัวเองมักจะไม่นิยมรับการกลับใจจากบาปเพราะถือว่าตนเองดีแล้ว

3.3.3 เข้าใจว่าการกลับใจคือการเป็นคนเคร่งศาสนา

ในสมัยของพระคัมภีร์พวกฟาริสีเป็นพวกที่เคร่งศาสนาอิฐฐานอดอาหารและร่วมพิธีกรรมทางศาสนาทุกอย่างแต่คนพวกนี้ทำเพื่ออวดคนไม่ได้กลับใจ ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

“เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาขอบย็นอธิษฐาน
ในธรรมศาลาและที่มุ่มถนนเพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเขาได้รับ
บำเหน็จของเขาแล้ว”

(พระธรรมมัทธิว 6 : 5)

3.4 องค์ประกอบของการกลับใจ

การกลับใจ เป็นการหันกลับไปหาพระเจ้าและเป็นการตอบสนองของมนุษย์ต่อพระสุรเสียง
เรียกของพระเจ้า (เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเซ่น, 2557) มีองค์ประกอบ 2 ประการ คือ ความสำนึกผิดและ
ความเชื่อ ซึ่งความสำนึกผิดที่เป็นองค์ประกอบของ การกลับใจ ในบริบทนี้ ไม่ใช่แค่การรู้สึกผิดหรือ
รู้ว่าสิ่งที่ตนเองได้ทำเป็นความผิดเท่านั้น แต่เป็นการสำนึกถึงพระคุณของพระเจ้าที่ส่งพระเยซูมาตาย
บนกางเขนเพื่อไถ่บาป จึงเกิดการสำนึกผิดในความบาปผิดของตนซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรมที่เปลี่ยนไป
ดังที่ได้กล่าวไว้

“การกลับใจไม่เพียงแต่เป็นความเสียใจในความผิดของตนเท่านั้น แต่เพราะทราบว่าคุณ
บาปที่ทำ ได้ทำให้พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เขาจึงสารภาพผิด และขอพระเจ้า
ทรงโปรดยกโทษ”

(ดอน เฟลิมมิง 2543 : 3)

ซึ่งมีการกล่าวถึงความเชื่อมโยงของการสำนึกผิดและความเชื่อ ไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์
หลายตอนด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็น

3.4.1 ในคำสอนของผู้เผยพระวจนะ³

เป็นเหตุการณ์ที่เอเสเคียลผู้รับใช้ของพระเจ้าในสมัยพระคริสตธรรมคัมภีร์เดิม กล่าวแก่
ชุมชนอิสราเอลและกลุ่มของเขลยศึกที่อาศัยในอิสราเอลในสมัยนั้น

“เพราะฉะนั้น จงพูดกับพงศ์พันธุ์อิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสตั้งนี้ว่าจงกลับใจ
และหันออกจากกรุปเคารพของพวกเจ้าเสียและจงหันหน้าของพวกเจ้าออกจากสิ่ง
น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า”

(พระธรรมเอเสเคียล 14:6)

³ ผู้เผยพระวจนะ หมายถึง ผู้ที่พระเป็นเจ้าทรงเจิมตั้งไว้เพื่อการรับพระดำรัสของพระองค์มาถ่ายทอด
สู่มวลมนุษย์เป็นผู้ที่ทำนายอนาคตผู้บอกเล่าอนาคตหรือประกาศคำสั่งสอนของพระเป็นเจ้าปรากฏใน
ความเชื่อของศาสนายูดาห์ ศาสนาคริสต์ และศาสนาอิสลาม

3.4.2 ในคำเทศนาของอัครสาวกยอห์นผู้ให้บัพติศมา

เป็นเหตุการณ์ซึ่งยอห์นกล่าวกับชาวอิสราเอลในแคว้นยูเดียขณะที่กำลังสั่งสอนเรื่องการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์และท่านได้ให้คนอิสราเอลรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงถึงการกลับใจ

“จงกลับใจใหม่เพราะอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว”

(พระธรรมมัทธิว 3:2)

“เราให้บัพติศมาด้วยน้ำแก่พวกท่านแสดงถึงการกลับใจ แต่ภายหลังเราจะมีผู้หนึ่ง⁴ทรงฤทธิ์อำนาจยิ่งกว่าเราเสด็จมา เราไม่คู่ควรแม้แต่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ”

(พระธรรมมัทธิว 3:11)

“ครานั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดียว่า “จงกลับใจเสียใหม่เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดนก็ออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตนและได้รับบัพติศมา⁵ จากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสี และพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมาก เพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า “เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น”

(พระธรรม มัทธิว 3:1-2,5-7)

3.4.3 ในคำเทศนาของพระเยซู

คำเทศนานี้ปรากฏในช่วงที่พระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนประชาชนในที่ต่างๆของประเทศอิสราเอล

“ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูทรงเริ่มต้นเทศนาว่า ‘จงกลับใจใหม่เพราะอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว’

(พระธรรมมัทธิว 4:17)

⁴ หมายถึง พระเยซูคริสต์

⁵ พิธีที่ใช้น้ำเป็นสัญลักษณ์ เล็งถึงการที่พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาป

3.5 ความสำคัญของการกลับใจ

ดังที่กล่าวข้างต้นแล้วว่า ในหลักข้อเชื่อของศาสนาคริสต์ พื้นฐานคำสอนเบื้องต้นที่มีกล่าวถึงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ถือว่าการกลับใจเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดเพราะเป็นเงื่อนไขของการได้ขึ้นสู่สวรรค์เมื่อจากโลกนี้ หรือที่คริสเตียนเรียกว่า ความรอด (Zondervan and Grand Rapids 2554 : 2476) ซึ่งสิ่งนี้พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เน้นย้ำว่าเมื่อได้รับเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้วให้ผู้เชื่อเติบโตขึ้นต่อไปเรื่อยๆ โดยที่เรื่องการกลับใจควรจะเป็นพื้นฐานเบื้องต้นของความเชื่อของคริสเตียน

“เพราะฉะนั้นให้เราผ่านหลักคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์และเดินหน้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ อย่าให้เราต้องวางพื้นฐานซ้ำอีกในเรื่องการกลับใจจากการกระทำอันนำไปสู่ความตาย และเรื่องความเชื่อในพระเจ้า”

(พระธรรมฮีบรู 6:1)

3.5.1 เพื่อจะได้รับการยกโทษจากความบาปผิด

ในการชุมนุมของชาวเมืองเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์⁶ อัครทูตเปโตรได้กล่าวกับชุมชนอิสราเอลในวันที่ชุมนุมกันหลังจากการสิ้นพระชนม์และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคริสต์ว่า

“เปโตรจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า ‘จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลายแล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์’”

(พระธรรมกิจการ 2:38)

3.5.2 การกลับใจเป็นพระมหาบัญชาของพระเยซู

ดังที่พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกเมื่อทรงปรากฏต่อพวกสาวกหลังจากการทรงเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ ให้พวกเขาออกไปประกาศเรื่องราวของพระองค์ต่อประชาชาติเพื่อคนเหล่านั้นจะได้รับการยกโทษบาปผิด

“พระองค์ตรัสกับเขาว่า “มีถ้อยคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตายในวันที่สาม และจะต้องประกาศทั่วทุกประชาชาติในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจ เพื่อการยกบาป โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็มพวกท่านเองก็เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้”

(พระธรรมลูกา 24 : 47 - 48)

⁶ เทศกาลเพ็นเทคอสต์ แปลว่า "(วัน) ที่ 50" เพราะเป็นวันที่ 50 นับจากวันปัสคา ประชาชาติอิสราเอลจัดเทศกาลนี้ขึ้นเพื่อเป็นการระลึกถึงการที่พระยาห์เวห์ได้ประทานธรรมบัญญัติแก่มอเสที่ภูเขาซีนาย

นอกจากนี้ การกลับใจใหม่ ยังเป็นคำตรัสสั่งของพระเจ้าด้วย เนื่องจากก่อนพระเยซูเสด็จมา มีมนุษย์ที่ไม่รู้ว่าต้องกลับใจใหม่พระเจ้าจึงยังไม่ถือโทษเขา แต่ตอนนี้พระเยซูเสด็จมายังโลกและไถ่บาปของพวกเขาแล้วถ้าพวกเขาไม่กลับใจใหม่ก็จะมีผลตามมา (Zondervan and Grand Rapids. 2554) ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ในเวลาที่มีมนุษย์ยังขาดความรู้ พระเจ้าไม่ทรงถือโทษ แต่บัดนี้ พระเจ้าตรัสสั่งมนุษย์ทั้งปวง ทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่”

(พระธรรมกิจการ 17 : 30)

3.5.3 การกลับใจเป็นการกระทำที่แสดงออกถึงความเชื่อ

เนื่องจากความเชื่อในพระเยซูเป็นเรื่องที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคลนั้นๆ แต่สามารถพิสูจน์ได้ด้วยการกระทำ ดังได้กล่าวไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า

“พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ใครจะกล่าวว่าตนมีความเชื่อแต่ไม่ได้ประพฤติตามจะมีประโยชน์อะไร? ความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ?”

(พระธรรมยากอบ 2 : 14)

“ท่านก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อนั้นทำงานควบคู่กับการประพฤติของเขาและความเชื่อก็สมบูรณ์ โดยการประพฤตินั้น คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็เพราะการประพฤติ และไม่ใช้เพราะความเชื่อเพียงอย่างเดียวอย่างที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วอย่างไร ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้วอย่างนั้น”

(พระธรรมยากอบ 2 : 20-26)

“จงพิสูจน์การกลับใจด้วยผลที่เกิดขึ้น...”

(พระธรรมลูกา 3 : 8)

ซึ่งสอดคล้องกับคำเทศนาของศาสตราจารย์มณูญศักดิ์ กมลมาตยกุล ศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสจักรในสมาน ที่ว่า

“เงื่อนไขหนึ่งที่สำคัญมากในการเป็นประชากรแห่งแผ่นดินพระเจ้าคือการกลับใจ ถ้าหากคริสตจักรเน้นเรื่องความเชื่อในพระเยซูคริสต์โดยไม่เน้นเรื่องการกลับใจ เราจะได้ผู้เชื่อใหม่ที่ไม่น่ากลับใจและไม่เข้าใจว่ามีข้อเรียกร้องให้กลับใจด้วย คิดว่าเชื่อพระเยซูก็พอแล้ว พฤติกรรมของเขาจึงยังเหมือนเดิม จำเป็นที่คริสตจักรต้องเน้นเรื่องการกลับใจเพราะเป็นความเข้าใจพื้นฐานที่สำคัญในการติดตามพระเจ้า บางคนคิดว่าถ้าเน้นเรื่องการกลับใจจะทำให้หลายคนไม่พร้อมที่จะรับเชื่อ เพราะเขาไม่พร้อมที่จะละทิ้งชีวิตเก่าของเขาแต่ทั้งยอห์นผู้ให้บัพติศมา

และพระเยซูต่างก็เน้นเรื่องการกลับใจว่าเป็นเงื่อนไขสำคัญในการเข้าแผ่นดินของพระเจ้า ถ้าไม่พร้อมก็ต้องรอให้พร้อมเสียก่อน พี่เลี้ยงที่ดูแลผู้เชื่อใหม่ทุกคนจำเป็นที่จะต้องอธิบายเรื่องดังกล่าวให้เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าเขาจะเลิกติดตามพระเยซูเพราะสาเหตุเรื่องกลับใจจนนำเสนอด้วยความรักและคาดหวังให้เขาตัดสินใจทิ้งชีวิตเก่าเพื่อสิ่งใหม่ๆ จะล่วงไป สิ่งใหม่จะได้เข้าไปแทนที่ และเขาจะเติบโตขึ้นในทางชอบธรรมของพระเจ้า”

(ใจสมาน, 2560 : ออนไลน์)

3.6 ท่าทีของการกลับใจ

เมื่อมีความเชื่อและเกิดการกลับใจขึ้นแล้วนั้น จะต้องมีการแสดงออกมาเป็นการกระทำด้วย ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

“เพราะฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจด้วยผลที่เกิดขึ้น”

(พระธรรมมัทธิว 3 : 8)

ในเรื่องท่าทีของการกลับใจนี้ เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชน (2557 : 357) กล่าวว่า แก่นแท้ของการกลับใจ คือ การเปลี่ยนใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดท่าทีที่สำคัญ 3 ด้าน ได้แก่

3.6.1 ด้านทัศนคติ

การเปลี่ยนแปลงด้านนี้ หมายถึง การยอมเปลี่ยนทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับความบาป พระเจ้า และตนเอง คือเราต้องยอมรับว่าความบาปเป็นสิ่งผิด และพระเจ้าทรงเป็นผู้ยุติธรรมผู้ทรงเรียกให้มนุษย์ดำรงในความชอบธรรม พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงด้านนี้ของการสำนึกผิดแล้วกลับใจใหม่ว่าเป็นการยอมรับว่าตนเองมีบาปและเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับพระคริสต์ ดังที่อัครสาวกเปโตรกล่าวแก่คนอิสราเอล ภายหลังเหตุการณ์ที่พวกเขาจับพระเยซูคริสต์ตรึงที่กางเขนว่า

“... ‘ฉะนั้นให้ชนอิสราเอลทั้งปวงแนใจในข้อนี้ คือพระเจ้าทรงตั้งพระเยซูผู้ซึ่งพวกท่านได้ตรึงที่ไม้กางเขนให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์’ เมื่อคนทั้งหลายได้ยืนชนนี้ก็รู้สึกเสียดแทงใจยิ่งนักและกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า ‘พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี’ เปโตรตอบว่า ‘พวกท่านทุกคนจงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เพื่อรับการทรงอภัยโทษบาปของท่าน...’”

(พระธรรมกิจการ 2:36-39)

3.6.2 ด้านสติปัญญา

สติปัญญาในที่นี้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงในด้านอารมณ์ ความรู้สึก เพราะถ้าคนบาปกลับใจจริงๆ เขาจะต้องแสดงถึงความเสียใจเพราะความบาปและมีความปรารถนาที่จะรับการอภัยโทษ ดังที่อัครสาวกเปาโล⁷ กล่าวว่า

“เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าสุขใจ ไม่ใช่เพราะทำให้ท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะท่านเศร้าเสียใจอย่างที่พระเจ้าทรงประสงค์ เราจึงไม่ได้ทำร้ายท่านแต่อย่างใด ความเศร้าเสียใจอย่างที่อยู่ในทางพระเจ้าส่งผลให้กลับใจใหม่อันนำไปสู่ความรอดและไม่เหลือความเสียใจไว้ ส่วนความเศร้าเสียใจอย่างโลกนำไปสู่ความตาย”

(พระธรรม 2 โครินธ์ 7:9-10)

3.6.3 ด้านเจตนา

นอกจากการเปลี่ยนแปลงข้างต้นแล้ว ยังต้องมีการเปลี่ยนความตั้งใจ เปลี่ยนท่าทีและเปลี่ยนจุดประสงค์ เป็นการหันจากความบาปโดยเริ่มจากภายใน เป็นการเปลี่ยนท่าทีเพื่อต้องการแสวงหาการอภัยโทษและชำระบาป ดังที่อัครสาวกเปโตรกล่าวว่า

“เปโตรตอบว่า ‘พวกท่านทุกคนจงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ เพื่อรับการทรงอภัยโทษบาปของท่านและพวกท่านจะได้รับพระวิญญูณบริสุทธิเป็นของประทาน’”

(พระธรรมกิจการ 2:38)

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้วสิ่งสารพัดที่เก่าๆก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น”

(พระธรรม 2 โครินธ์ 5:17)

จากข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์ข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า เมื่อมนุษย์ต้องการเกิดการกลับใจขึ้น จะต้องเริ่มมีกระบวนการกลับใจ ตั้งแต่ความคิดภายใน เจตนา จนแสดงออกมาเป็นการกระทำภายนอก อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงนี้มนุษย์อาจจะไม่สามารถกระทำได้ด้วยตัวเองเพราะมีข้อจำกัดในความเป็นมนุษย์ แต่เขาสามารถทำได้ด้วยการยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระเจ้าในชีวิตของเขา

⁷ นักบุญเปาโลอัครทูต เป็นมิชชันนารีที่สำคัญที่สุดในศาสนาคริสต์ยุคแรก แต่ไม่เคยพบพระเยซูดังเช่นอัครทูตท่านอื่นๆ ไม่มีหลักฐานใดที่กล่าวว่านักบุญเปาโลเคยพบพระองค์ด้วยตนเองก่อนที่จะถูกตรึงกางเขน

ยอมรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ และนำเอาบทบัญญัติในพระคริสตธรรมคัมภีร์ไปใช้ ดังข้อพระคัมภีร์ที่ว่า

“แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดีเยียม”

(พระธรรมโรม 12 : 2)

ในเรื่องการนำหลักคำสอนในพระคัมภีร์ไปใช้เพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง คริสเตียนเชื่อว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังพระคัมภีร์ที่ว่า

“พระคริสตธรรมคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรมเพื่อคนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง”

(พระธรรม 2 ทิโมธี 3:16-17)

แล้วชีวิตที่เกิดจากการกลับใจจะกลายเป็นชีวิตใหม่ สิ่งเก่าๆหรือตัวตนเก่าที่เคยเป็นในอดีตจะกลายเป็นคนใหม่จึงไม่ได้เป็นเพียงพิธีกรรมทางศาสนาเท่านั้น ตามที่มีเขียนไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆก็ล่องไปนี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น”

(พระธรรม 2 โครินธ์ 5 : 17)

3.7 ปัจจัยที่นำไปสู่การกลับใจ

แม้ว่าการกลับใจจะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นของบุคคลแต่ละคน แต่มีปัจจัยที่นำไปสู่การกลับใจไม่ว่าจะเป็นการประพาศของผู้เชื่อ การสำแดงการอัศจรรย์ของพระเยซู หรือ การให้ออกาสจากพระเจ้า ซึ่งแยกได้เป็น 2 ประเด็น ดังนี้

3.7.1 ในแง่ของมนุษย์

มีปัจจัยหลายอย่างที่นำไปสู่การกลับใจได้ ดังที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับสิ่งที่นำไปสู่การกลับใจ เช่น การอัศจรรย์ต่างๆ ที่พระองค์ได้ทำต่อชนชาติอิสราเอล และมีหนทางอื่นที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำให้เกิดการกลับใจได้ เช่น พระวาจาของพระเจ้า การประกาศเรื่องราวของพระเยซู คุณงามความดีของพระเจ้าต่อสิ่งที่ทรงสร้าง และการเชื่อความจริง (เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชิน 2557 : 359) นอกจากนี้

ในจดหมายฝากของอัครสาวกเปาโลให้แก่ ทิโมธี⁸ ผู้รับใช้ของพระเจ้า ที่ให้ผู้รับใช้ของพระเจ้ามีความสุภาพ อ่อนโยน เพื่อให้คนที่ต่อต้านเรื่องราวของพระเยซูได้กลับใจเพื่อจะรับฟังข่าวประเสริฐ

“ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่เขาต้องสุภาพอ่อนโยนต่อทุกคน สามารถสอนผู้อื่นได้ ไม่เจ้าอารมณ์ เขาต้องชี้แจงอย่างสุภาพแก่บรรดาผู้ที่ต่อต้านเขาโดยหวังว่าพระเจ้าจะทรงให้คนเหล่านี้กลับใจเพื่อจะรู้ถึงความจริง”

(พระธรรม 2 ทิโมธี 2:25)

3.7.2 ในแง่ของพระเจ้า

การสำนึกผิดและกลับใจเป็นของประทานจากพระเจ้า (เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชน 2557 : 359) ซึ่งหลายครั้งที่พระเจ้ายื่นยื่นถึงพระคุณของพระองค์ และ แผนการแห่งความรอดที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ คือ การไถ่บาปของพระเยซู เพื่อให้เกิดการกลับใจ ดังเช่นพระคริสตธรรมคัมภีร์ ต่อไปนี้

1) ในการประกาศของอัครสาวกเปโตรที่เน้นย้ำว่าพระเจ้าทรงให้พระเยซูมาเพื่อครอบครองประชากรของพระองค์ และเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพื่อมนุษย์จะได้กลับใจใหม่และได้รับการอภัยโทษบาป

“พระเจ้าทรงเชิดชูพระเยซูให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ในฐานะองค์เจ้านายและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพื่อพระองค์จะให้อิสราเอลกลับใจใหม่และได้รับการอภัยโทษบาป”

(พระธรรมกิจการ 5:31)

2) ในจดหมายฝากของอัครสาวกเปโตรให้แก่ชาวอียิปต์ถึงพระคุณของพระเจ้าที่ยังให้โอกาสพวกเขาในการกลับใจ รวมถึงชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ชาวอียิปต์ก็มีแผนการให้พวกเขาได้รับความรอดด้วย

“แต่อย่าลืมนี่เพื่อนที่รัก คือสำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วหนึ่งวันก็เหมือนหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนหนึ่งวัน องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเชื่องช้าที่จะทำตามพระสัญญาอย่างที่บางคนคิด แต่ทรงอดทนต่อท่านเพราะพระองค์ไม่ทรงประสงค์ให้ผู้ใดพินาศแต่ทรงประสงค์ให้ทุกคนกลับใจใหม่”

(พระธรรม 2 เปโตร 3 : 8-9)

⁸ ทิโมธี เป็นบุคคลในภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นครูผู้สอนศาสนาที่อายุน้อยของอัครทูตเปาโลในระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจของเปาโล

“เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนี้ก็ไม่มีข้อคัดค้านใดอีกและพากันสรรเสริญพระเจ้าว่า ถ้าอย่างนั้น แม้คนต่างชาติพระเจ้าก็ทรงโปรดให้กลับใจใหม่เข้าสู่ชีวิตด้วย”

(พระธรรมกิจการ 11 : 18)

3.8 ผลของการกลับใจ

ผลของการกลับใจใหม่คือปฏิกริยาของจิตวิญญาณของบุคคลผู้นั้นที่ตระหนักว่าตนได้ทำบาปผิดต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์และพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้นั้นเปี่ยมล้นไปด้วยพลังที่จะแสวงหาที่จะถูกต้องชอบธรรมจากพระเจ้า ซึ่งสิ่งนี้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรมที่เข้มข้นทั้งในด้านทัศนคติและการกระทำ ผลของการกลับใจใหม่จะเตรียมรากฐานให้เราพร้อมรับพระคุณและความรอดจากพระเยซูคริสต์เจ้า นอกจากจะเกิดการเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรมของบุคคลที่กลับใจใหม่แล้ว ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ยังกล่าวถึงผลของการกลับใจใหม่ ดังนี้

3.8.1 ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม

เมื่อมีการกลับใจแล้วก็จะเกิดความเชื่อควบคู่กันไปด้วย ซึ่งการมีความเชื่อนี้คริสเตียนเชื่อว่าเป็นเหตุให้ถูกนับว่าเป็น ผู้ชอบธรรม และการนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมนำไปสู่ คำว่า ผู้ชอบธรรม (เฮนรี แคลเรนซ์ ทีเชน 2557 : 356) เป็นการอธิบายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนๆหนึ่งเมื่อเขาเชื่อพระคริสต์ในฐานะผู้ช่วยให้รอด คือ พระเจ้าทรงทรงประกาศให้บุคคลนั้นพ้นผิด หรือ พระเจ้าทรงประกาศว่าเขาชอบธรรม พระองค์ทรงยกเลิกความบาปผิดของผู้นั้นและถือว่าเขาชอบธรรม (Zondervan and Grand Rapids 2554 : 2270)

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

(พระธรรม 1ยอห์น1:9)

3.8.2 มีชีวิตใหม่ร่วมกับพระเยซูคริสต์

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อเราทำละเมิด (คือ ทำบาป) เราก็เหมือนคนที่ตายแล้ว และเมื่อได้กลับใจและเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าก็ทรงยกโทษให้เรา

“และท่านซึ่งตายแล้วเนื่องด้วยการละเมิดทั้งหลาย ...พระเจ้าทรงทำให้พวกท่านมีชีวิตร่วมกับพระคริสต์ และทรงให้อภัยการละเมิดทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงฉีกเอกสารหนี้ที่มีคำสั่งต่างๆ ซึ่งต่อสู้อะไรและขัดขวางเรา และทรงขจัดไปเสียโดยตรึงไว้ที่กางเขน”

(พระธรรมโคโลสี 2 : 13-14)

3.9 การรักษาชีวิตหลังการกลับใจ

การกลับใจเป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ เกิดขึ้นภายหลังการสำนึกผิดและการมีความเชื่อในพระเจ้าซึ่งทั้งสองสิ่งนี้เป็นองค์ประกอบของการกลับใจตามการศึกษาข้างต้น และเมื่อมีการกลับใจที่แท้จริงเกิดขึ้นกับบุคคลใดแล้วก็จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงภายนอกในอีกหลายๆด้าน แต่อย่างไรก็ตามแม้คริสเตียนที่มีการกลับใจแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงต้องดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้จนกว่าจะถึงเวลาที่เขาได้กลับไปหาพระเจ้าหรือจากโลกนี้ไป ดังนั้น จึงเป็นเรื่องปกติที่จะต้องเผชิญกับเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่ทำให้เกิดความเสี่ยงในการกลับไปใช้ชีวิตเดิมๆอีกจนกลายเป็นสูญเสียความเชื่อของเขาไป

แม้ว่าคริสเตียนได้กลับใจโดยการสำนึกในความบาปของตนและรับเชื่อในพระเยซูแล้วและพระคัมภีร์บอกว่าไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้าได้ เช่น ในพระธรรมโรม 8:38-39 กล่าวว่า “เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใดๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” แต่คริสเตียนยังคงต้องระมัดระวังที่จะดำเนินชีวิตภายหลังการกลับใจ เพราะแม้ว่าการทำดีจะไม่ไขเงื่อนไขของการได้รับความรอดเพราะความรอดไม่ได้มาเพราะการทำดี ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวว่า

“ด้วยว่าเราทั้งหลายรอดนั้น ก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อและมีใจโดยตัวเราทั้งหลาย กระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(พระธรรมเอเฟซัส 2 : 8 – 9)

แต่การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่าบุคคลนั้นมีการกลับใจที่แท้จริง ดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์บอกว่าคริสเตียนแท้จะไม่มีชีวิตอยู่แบบทำผิดศีลธรรมเรื่อยไป

“ผู้ใดที่อยู่ในพระองค์ผู้นั้นไม่กระทำบาป ส่วนผู้ใดที่กระทำบาปผู้นั้นยังไม่เห็นพระองค์และยังไม่รู้จักพระองค์”

(พระธรรม 1 ยอห์น 3:6)

อย่างไรก็ตามแม้การกลับใจจะเป็นเงื่อนไขเดียวของความรอดตามความเชื่อของคริสเตียน แต่คริสเตียนสามารถสูญเสียความเชื่อของเขาได้ถ้าไม่ระมัดระวังการดำเนินชีวิตซึ่งอาจนำไปสู่การไม่ได้รับความรอด

“ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ จะได้เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเรา ผู้สถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนจำนวนมากร้องแก่เราว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้ทำการแห่งฤทธานุภาพมากมายในพระนามของพระองค์ ไม่ใช่หรือ?’ เมื่อนั้นเราจะกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย เจ้าผู้ทำความชั่วจงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’

(พระธรรมมัทธิว 7 : 22-23)

ดังนั้น เมื่อความเชื่อมีความสำคัญอย่างมากต่อชีวิตภายหลังการกลับใจ ดังนั้นคริสเตียนจึงต้องรักษาความเชื่อนี้ไว้ โดยมีแนวทางการรักษาความเชื่อ ดังนี้

1) แสวงหาพระเจ้าก่อนสิ่งอื่น

"แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้"

(พระธรรมมัทธิว 6 : 33)

ตั้งข้อพระคัมภีร์ข้างต้น จะเห็นว่าพระคัมภีร์เน้นให้ผู้เชื่อแสวงหาพระเจ้าก่อนทุกสิ่ง แล้วหลังจากนั้นพระเจ้าจะดูแลชีวิตของเรา

2) ติดสนิทกับพระเจ้า

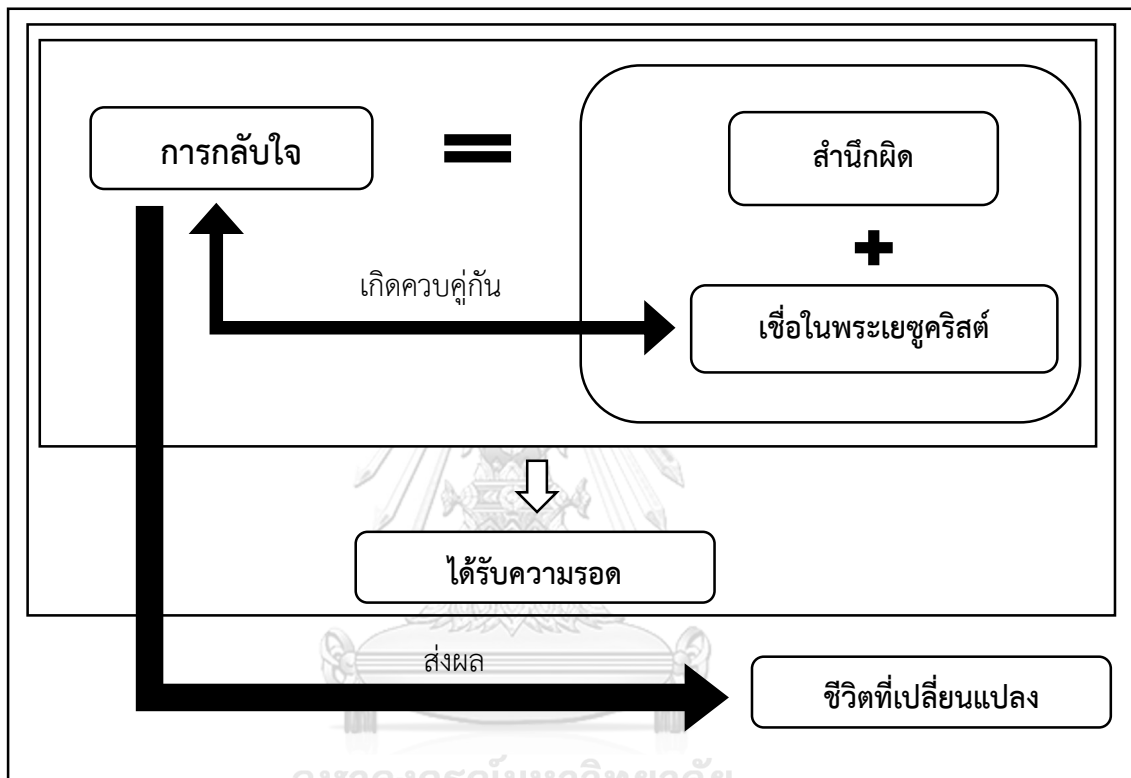
“จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน แขนงจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันท่านทั้งหลายก็จะเกิดผลไม่ได้ นอกจากจะเข้าสนิทอยู่ในเรานั้นเราเป็นเถาอ่อน ท่านทั้งหลายเป็นแขนง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นก็จะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกตัดทิ้งเสียเหมือนแขนง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และถูกเก็บเอาไปเผาไฟ ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้วท่านจะขอสั่งใด ซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้อสิ่งนั้น พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านก็เป็นสาวกของเรา”

(พระธรรมยอห์น 15 : 4 - 8)

พระคำข้างต้นเปรียบพระเยซูเหมือนเถาอ่อน และถ้าเราติดสนิทกับพระองค์ชีวิตของเราก็จะเกิดผลที่ดี

3.10 บทสรุปของการกลับใจ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ตามความเชื่อของคริสเตียน การกลับใจ (Repentance) คือ การสำนึกผิดและการหันหลังให้กับความบาปและต้องควบคู่ไปกับการเชื่อในพระเยซูคริสต์โดยแยกจากกันไม่ได้ ซึ่งการกลับใจอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังการตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์ก็ได้ และเมื่อเกิดการกลับใจอย่างแท้จริงจะส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ดังแผนภาพที่ 4 ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 4 บทสรุปของการกลับใจ

4. มุมมองของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิด

เมื่อได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญ กระบวนการ และผลของการกลับใจแล้ว ประเด็นต่อไปที่มีสำคัญและเป็นจุดเชื่อมโยงเรื่อง การกลับใจ ตามความเชื่อของคริสเตียนกับการกลับใจในบริบทของผู้พันโทฯ คือ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับหลักข้อเชื่อและมุมมองของพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ในสถานะเดียวกันกับผู้พันโทฯ โดยมีประเด็นการศึกษา ดังนี้

4.1 การยกโทษ

การยกโทษ เป็นสิ่งสำคัญมากในการให้ความช่วยเหลือผู้ที่กระทำผิด ซึ่งในพระคัมภีร์ก็มีการกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในหลายครั้งและการยกโทษที่ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่นุชนัยก็คือการยกโทษในความผิดบาปทั้งหมดที่ได้ทำ เมื่อเขาสารภาพผิดต่อพระองค์ ดังข้อพระคัมภีร์ที่ว่า

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

(พระธรรม 1 ยอห์น 1 : 9)

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “มาเถิด เรามาลู้อภัยความกัน แม้บาปของเจ้าจะเป็นสีแดงเหมือนเลือดก็จะขาวสะอาดดังหิมะแม้บาปเหล่านั้นเป็นสีแดงเข้มก็จะเป็นดั่งผ้าขาว”

(พระธรรมอิสยาห์ 1 : 18)

สิ่งนี้เป็นเหมือนตัวอย่างที่พระเจ้าทรงทำเพื่อจะให้เรายกโทษให้แก่พี่น้องของเราเช่นกัน และคำว่า พี่น้อง นี้ไม่ใช่แค่คนร่วมสายเลือดเท่านั้นแต่รวมถึงคนอื่นๆในโลกนี้ด้วย ดังข้อพระคัมภีร์ที่ว่า

“ท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น”

(พระธรรมเอเฟซัส 4 : 32)

“จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกัน ก็จงยกโทษให้กันและกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใดท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน”

(พระธรรมโคโลสี 3 : 13)

นอกจากนี้ยังมี เหตุการณ์ที่เปโตรกล่าวถามพระเยซูเรื่องการยกโทษให้แก่พี่น้องที่กระทำผิดต่อตน ว่าต้องยกโทษแค่ไหน แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า เจ็ดสิบคูณเจ็ด ซึ่งจริงๆแล้วพระองค์หมายถึง ไม่ต้องนับครั้งเลย (Zondervan and Grand Rapids 2544 : 1948) และในพระธรรมลูกา พระเยซูก็ให้ยกโทษให้แก่พี่น้องที่ยอมมาหาและกลับใจแม้ว่าเขาจะทำผิดต่อเราหลายครั้ง

ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรยกโทษให้พี่น้องที่ทำผิดต่อข้าพระองค์สักกี่ครั้ง? ถึงเจ็ดครั้งหรือ? พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราไม่ได้บอกท่านว่าเจ็ดครั้ง แต่เจ็ดสิบครั้งคูณเจ็ด”

(พระธรรมมัทธิว 18:21)

“แม้เขาทำผิดต่อท่านวันหนึ่งถึงเจ็ดครั้ง และเขากลับมาหาท่านทั้งเจ็ดครั้งนั้นแล้วบอกว่า ‘ฉันกลับใจแล้ว’ จงยกโทษให้เขาเถิด”

(พระธรรมลูกา 17 : 4)

นอกจากนี้ในคำเทศนาของพระเยซู ที่ทรงสอนถึงสิ่งที่เราควรทูลต่อพระเจ้าเมื่ออธิษฐาน และความต่อนหนึ่งบอกให้เรายกโทษให้แก่คนอื่นก่อน เพื่อจะขอพระเจ้าที่จะเมตตาแก่เราด้วย

“ขอทรงยกโทษบาปผิดของพวกข้าพระองค์เพราะว่าพวกข้าพระองค์ยกโทษให้กับทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น”

(พระธรรมลูกา 11 : 4)

4.2 รักษาใจและผ่อนหนักผ่อนเบา

มีคำสอนของพระเยซูเรื่องการปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อเรา ว่าให้เราไปตกลงคุยกันเงียบๆ สองคน เพื่อปกป้องพี่น้องจากการนิินทา (Zondervan and Grand Rapids 2544 : 1946) และให้ผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน

“หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา...”

(พระธรรมมัทธิว 18:15-18)

“จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน”

(พระธรรมโคโลสี 3 : 13)

หรือถ้ามีพี่น้องที่กระทำการละเมิดอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วถูกจับได้ ให้ช่วยเขาด้วยใจอ่อนสุภาพเพื่อให้เขาได้ตั้งตัวใหม่ และให้คำนึงว่าวันหนึ่งเราอาจอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเขาก็เป็นได้ ดังข้อพระคัมภีร์ที่ว่า

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณจงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเองเกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย”

(พระธรรมกาลาเทีย 6:1)

⁹ คำว่า หนี้ ในพระธรรมตอนนี้ มีความหมายเดียวกับ คำว่า บาป (Zondervan & Rapids 2554 หน้า 2066)

4.3 ให้โอกาสและไม่กล่าวโทษ

ในพระคัมภีร์มีเหตุการณ์หนึ่งที่หญิงโสเภณีถูกนำมาให้พระเยซูตัดสินความผิด พระองค์ไม่ทรงร่วมประณามหญิงคนนั้นแต่กลับสอนพวกเขาว่าทุกคนก็เคยทำผิดเหมือนกันและพระองค์ไม่ได้กล่าวโทษหญิงคนนั้นแต่กลับให้อภัยเธอและกำชับว่าอย่ากลับไปทำอีก

“พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมา หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเขาให้หญิงผู้นี้อยู่หน้าฝูงชน เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ได้จับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ ในธรรมบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย¹⁰ ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้” เขาพูดอย่างนี้ เพื่อทดลองพระองค์หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินและเมื่อพวกเขาหยุดถามอยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นตรัสตอบเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีกแต่เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่ เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงคนนั้นที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์พระเยซูทรงเงยพระพักตร์ขึ้นตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ” นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิดและอย่าทำผิดอีก”

(พระธรรมยอห์น 3 : 8-11)

4.4 ไม่รังเกียจผู้กระทำผิด

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ มีการกล่าวถึง คนนอกกริต หรือคนที่ทำผิดกฎหมายไว้หลายแห่งด้วยกัน โดยเหล่านี้มักมีอาชีพที่เป็นที่รังเกียจ เช่น โสเภณี หรือคนเก็บภาษี¹¹ ซึ่งพระเยซูได้สำแดงความรักของพระองค์แก่คนเหล่านี้ด้วยการปฏิสัมพันธ์อย่างดี เหมือนที่ทำกับคนอื่นๆ และมีได้รังเกียจที่จะพุดคุยหรือแสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นเพื่อนกับพวกเขา ดังเหตุการณ์ต่อไปนี้

¹⁰ เป็นการลงโทษตามกฎหมายของยิว

¹¹ ในสมัยของพระคัมภีร์ “คนเก็บภาษี” เจ้าหน้าที่เก็บภาษีชาวโรมันมักจะว่าจ้างคนท้องถิ่นให้เก็บภาษีให้ เนื่องจากคนเก็บภาษีเหล่านี้ทำงานให้โรมันและมักจะรีดไถประชาชนอย่างไร้เหตุผล จึงมีชื่อเสียงไม่ดีและเป็นที่ยเกลียดชังของคนทั่วไป ทั้งยังถูกมองว่าเป็นพวกขายชาติด้วย (Zondervan and Grand Rapids 2554)

4.4.1 เหตุการณ์ของพระเยซูกับคักเคียสคนเก็บภาษี

เมื่อพระเยซูได้พบกับคักเคียสชายผู้มีหน้าที่เก็บภาษี พระองค์ทรงเสนอตัวเข้าไปร่วมรับประทานอาหารกับเขา ซึ่งสิ่งนี้แสดงถึงความยินดีที่จะเป็นเพื่อน และร่วมส่ำรับด้วยโดยไม่รังเกียจหรือตัดสินว่าเขาเป็นคนไม่ดี ส่งผลให้คักเคียสเกิดการกลับใจและยอมคืนทรัพย์สินที่เขาได้รับมาก่อนหน้านี้ ยิ่งกว่านั้นเขายังยอมคืนเงินถึงสี่เท่าแก่คนที่เขาเคยโกงมาอีกด้วย สิ่งนี้เป็นการยืนยันว่าคนที่เคยกระทำความผิดจริง ๆ แล้วเขาก็มีหัวใจที่ดี เพียงแต่ไม่เคยได้รับโอกาสหรือความเชื่อมั่นมาก่อน บางคนอาจไม่เคยรู้ว่าเขาเองก็มีสิทธิที่จะทำความดีได้

“เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองเยรีโคและกำลังเสด็จผ่านไปตามทาง มีชายคนหนึ่งชื่อคักเคียสอยู่ที่นั่น เขาเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี เขาพยายามจะคิดว่าพระเยซูเป็นใคร แต่คนมากจึงมองไม่เห็นเพราะเขาเป็นคนเตี้ย เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้มองเห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์กำลังจะเสด็จผ่านทางนั้น เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่นพระองค์ทรงพระพักตร์ดูคักเคียสแล้วตรัสกับเขาว่า “คักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่าน” แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความชื่นชมยินดี ทุกคนที่เห็นแล้วก็พากันบ่นและกล่าวว่า “ท่านผู้นี้จะเข้าไปพักอยู่กับคนบาป” ส่วนคักเคียสนั้นยืนขึ้นทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรัพย์สินสิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์โกงอะไรของใครมาก็ยอมคืนให้เขาสี่เท่า” พระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย เพราะว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

(พระธรรมลูกา 19:1-10)

4.4.2 เหตุการณ์ที่พระเยซูทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี

ในสมัยนั้นอาซีฟนี่เป็นที่น่ารังเกียจและถูกมองว่าเป็นคนบาป แต่พระเยซูซึ่งประชาชนนับถือว่าเป็นอาจารย์สอนศาสนาที่จะต้องรักษาชีวิต ไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนชั่วคนบาปกลับร่วมรับประทานอาหารกับคนเก็บภาษี แต่พระองค์ได้ตอบคำถามของพวกคนที่คอยจับผิดพระองค์ว่าพระเจ้าไม่ต้องการเครื่องสัตวบูชาตามพิธีแต่ทรงต้องการหัวใจที่เมตตาและพระองค์ไม่ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะตายเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองดีแล้ว แต่ทรงมาเพื่อคนที่รู้ว่าตนเป็นคนบาปและมีพระประสงค์เรียกให้พวกเขา กลับใจ

“ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไปต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ตูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่น ๆ หลายคนเข้ามาเอนกายลง

ร่วมสำหรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า” เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า ‘เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา’ ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่”

(พระธรรมมัทธิว 9: 10-13)

4.4.3 สำหรับการปฏิบัติต่อผู้ถูกจองจำในคุก

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์มีแนวทางการปฏิบัติต่อผู้ถูกจองจำในเรือนจำเช่นกัน ซึ่งพระเยซูได้ตรัสสอนประชาชนอิสราเอลโดยเปรียบเทียบว่า ถ้าพวกเขาดูแลคนหิวโหย คนยากจน หรือแม้แต่คนที่ถูกจองจำในคุกก็เหมือนกับได้กระทำกับพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์เน้นย้ำถึงความสำคัญของเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

“เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา’แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ‘เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเราฉันจะตำด้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’”

(พระธรรมมัทธิว 25 : 35-40)

4.4.4 การปฏิบัติต่อคนต่างชาติ (Gentiles)

ในสมัยพระคัมภีร์ คนทั้งปวงที่ไม่ใช่ชาวยิว พระคัมภีร์เรียกว่า “ชาวต่างชาติ” (ดอน เฟลิมมิง 2543 : 38) ซึ่งชาวยิวจะมีกฎระเบียบที่ค่อนข้างเคร่งครัดในการปฏิบัติกับคนต่างชาติ เช่น การไม่ร่วมสมาคมด้วย การไม่กินดื่มร่วมกับพวกเขา ซึ่งแนวคิดนี้พระเจ้าได้ตรัสสั่งให้ชาวยิวกระทำตามเนื่องจากในสมัยนั้นชาวต่างชาติมีการกราบไหว้วันนับถือรูปเคารพของพระอื่นและมีพิธีกรรมมากมายที่พระเจ้าเห็นว่าถ้าชาวยิวไปคลุกคลีด้วย ก็จะทำให้เกิดการยอมรับสิ่งเหล่านั้นเข้ามาในชุมชนของพวกเขา

แต่ในสมัยของพระเยซูคริสต์เมื่อพระองค์ได้ทรงมาตายบนกางเขนเพื่อไถ่บาปนั้น พระเจ้าทรงให้โอกาสคนต่างชาติดำเนินชีวิตในความรอดนั้นด้วย และจะเห็นได้จากพระมหาบัญชาของพระเยซูก่อนที่พระองค์จะเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ เกี่ยวกับการให้ผู้เชื่อทุกคนนำเรื่องราวการไถ่บาปของพระองค์ไปยังชนทุกชาติ ที่ทรงตรัสว่า

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติให้เป็นสาวกของเรา...”

(พระธรรมมัทธิว 28 : 19)

หรือในพระธรรมกิจการที่อัครทูตเปาโลได้กล่าวแก่ชาวต่างชาติที่เข้ามาฟังเรื่องราวของพระเยซูว่าพระเจ้าทรงให้พวกเขามีโอกาสได้รับความรอดด้วย ทำให้คนต่างชาติที่ได้ยินมีความยินดีและสรรเสริญพระเจ้า

“เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่าอย่างนี้ ‘เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างสำหรับคนต่างชาติเพื่อเจ้าจะได้นำความรอดไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก’ เมื่อคนต่างชาติได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดีและสรรเสริญพระวาทะของพระเจ้า”

(พระธรรมกิจการ 13 : 47)

เมื่อเปรียบเทียบในสมัยนี้ การที่เรื่องราวการไถ่ของพระเยซูได้มาถึงคนต่างชาติในสมัยนี้ก็เหมือนกับการที่คนทุกคนไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด เพศใด มีฐานะอย่างไร หรือเคยต้องโทษจำคุกหรือไม่ รวมถึงใครก็ตามบนโลกนี้ก็มีความเชื่อในพระเยซูและมีโอกาสได้รับความรักของพระองค์ทั้งสิ้น

5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ (Self-Concept)

เพื่อให้เกิดความเข้าใจการเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของผู้พันโทษ ที่มีต่อตนเองและผู้อื่นในด้านต่างๆ ภายหลังจากเข้าร่วมกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ผู้วิจัยจึงศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้ประเมินมุมมอง ทักษะคติของผู้พันโทษให้เห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น

5.1 นิยามของอัตมโนทัศน์

อัตมโนทัศน์ เป็นความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองทั้งด้านดีและไม่ดี ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมรอบตัว ซึ่งมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมการแสดงออกของแต่ละบุคคล (ดวงกมล สังสกูลณีย์ 2552 : 13) ซึ่งอาจเกิดจากการรับรู้ลักษณะความสามารถของตนเอง การรับรู้และความนึกคิดที่เกี่ยวกับตนในด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม คุณค่าที่ให้ประสบการณ์ เป้าหมายและอุดมคติที่รับรู้ว่ามีคุณค่าในทางบวกและลบ (ปรัชญา สนิทวงศ์ชัย

2542 : 12) ไม่เพียงเท่านั้น อัทมโนทัศน์ ยังรวมเป็นผลรวมของความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ เจตคติ ค่านิยม การรับรู้เกี่ยวกับสิ่งทีตนเองเป็นอยู่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นในด้านรูปร่าง ลักษณะ ความสามารถ ด้านศีลธรรม ความเชื่อทางศาสนา สังคมและวัฒนธรรม อันเป็นผลมาจากการที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม สังคมและบุคคลที่มีความสำคัญต่อเขา เช่น พ่อ แม่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะรวมกลายเป็นพฤติกรรมที่สำคัญที่บุคคลแสดงออกมาในสถานการณ์ต่างๆ

Gordon (1975 อ้างถึงใน ศิริเพ็ญ 2543 : 9-10) กล่าวว่า อัทมโนทัศน์ของบุคคล หมายถึง ความเห็นที่สำคัญต่างๆที่แต่ละบุคคลมีต่อตนเอง แสดงถึงว่าตลอดเวลาเขาคือใคร คืออะไรในฐานะผู้กระทำ เรียกว่า “I” และในฐานะตัวของตัวเอง เรียกว่า “ME” ลักษณะตนของบุคคลทั้งหมดมีความแตกต่างกันอย่างมาก อาจจะไม่ชัดเจนในความรู้สึกของบุคคล เนื่องจากอัทมโนทัศน์ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรง เราสามารถทราบอัทมโนทัศน์ของบุคคลได้จากการสังเกต เช่น รูปแบบพฤติกรรม รูปแบบการคิด ภาษาของเขา และการรายงานของบุคคลเกี่ยวกับตนเองว่า ตนเองเป็นอย่างไรซึ่งสอดคล้องกับ James Lillyquist (1986 : 21 อ้างถึงใน ราตรี น้อยศรี 2545 : 8-9) นักจิตวิทยาคนแรกที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับอัทมโนทัศน์ เขาได้กล่าวถึง “ตน” ว่า ตนประกอบด้วยสิ่งสำคัญ 2 ส่วน คือ “ME” และ “I” นั้นเป็นส่วนองประสบการณ์ที่บุคคลได้รับมา ดังนั้น “ME” จึงเป็นส่วนที่บุคคลคิดเกี่ยวกับตนเองหรือที่เรียกว่า อัทมโนทัศน์ ซึ่งในส่วนอง “ME” นั้น James ได้แยกต่อไปอีกว่าประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ซึ่งเขาได้จัดลำดับความสำคัญไว้ดังนี้

The Spiritual Self คือ กระบวนการทางจิตใจ ได้แก่ ประสบการณ์ส่วนตัว รูป ลักษณะบุคลิกต่างๆ ทศนคติ การรับรู้ทางสังคม

The Material Self คือ ตนที่แสดงทางวัตถุ มองเห็นด้วยสายตา เช่น บ้าน รถยนต์ ทรัพย์สินสมบัติต่างๆที่เราเป็นเจ้าของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Social Self คือ ตนทางสังคม หมายถึงความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อเรา เช่น การที่เราได้รับการมองจากพ่อแม่ จากเพื่อน จากครูหรือบุคคลอื่นๆ

The Bodily Self คือ ตนทางร่างกาย เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อลักษณะร่างกายของตนเอง

จากการให้ความหมายข้างต้น อาจสรุปได้ว่า อัทมโนทัศน์ หมายถึง การรับรู้และทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนเองในทุกๆด้าน อันเป็นผลมาจากการรับรู้และสัมผัสประสบการณ์ในอดีต รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม สังคมและบุคคลที่มีความสำคัญ สิ่งเหล่านี้จะรวมกลายเป็นพฤติกรรมสำคัญ ที่บุคคลแสดงออกมาในสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นตัวกำหนดอย่างแท้จริงว่าบุคคลนั้นคือใคร บุคคลนั้นคิดว่าเขาเป็นอะไร และสามารถกลายเป็นอะไร โดยอัทมโนทัศน์สามารถทราบได้จากการสังเกต เช่น รูปแบบพฤติกรรม รูปแบบการคิด ภาษาของเขา และการรายงานของบุคคลเกี่ยวกับตนเองว่า ตนเองเป็นอย่างไร

5.2 ความสำคัญของอัตมโนทัศน์

อัตมโนทัศน์ เป็นหนึ่งในปัจจัยมากมายที่มีความสำคัญในการอธิบายพฤติกรรมของบุคคล การที่บุคคลมีความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองอย่างไร ไม่ว่าจะทางบวกหรือทางลบ จะส่งผลต่อการกระทำและการแสดงออก (Hamachek 1990 อ้างถึงใน วรารุช หิรัญศิริ 2548 :18) ซึ่งไม่เพียงแต่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลเท่านั้น แต่ยังสะท้อนให้เห็นด้วยว่าบุคคลมองผู้อื่นอย่างไร หากบุคคลมีความรู้สึกเช่นนี้กับผู้อื่น เขาจะได้รับการตอบสนองจากผู้อื่นในลักษณะเดียวกัน ในทางตรงกันข้ามหากบุคคลมีอัตมโนทัศน์ในทางลบ มองเห็นตัวเองต่ำต้อย ถูกดูถูกตนเอง ไม่เห็นคุณค่าของตนเอง เขาจะมีความรู้สึกเช่นเดียวกันนี้กับผู้อื่น ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งกับบุคคลรอบข้าง รวมทั้งมีปัญหาในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่น (พรรณี เจนจิต 2528 อ้างถึงใน วรารุช หิรัญศิริ 2548 : 18-19)

5.3 การเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์

Hurlock (1972 : 463 อ้างถึงใน ปรัชญา สนิทวงศ์ชัย 2542 : 20) เห็นว่าความไม่คงที่หรือไม่มีเสถียรภาพ (instability) ของอัตมโนทัศน์จะเกิดขึ้นถ้าหากว่าบุคคลเกิดความสับสนเกี่ยวกับตัวเองว่าเขาเป็นใคร ความสับสนนี้อาจจะเกิดขึ้นจากบุคคลต่างๆที่เขาได้ติดต่อกับหรือเกิดความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการทำงานบางอย่าง หรืออาจเกิดจากความไม่คงเส้นคงวาของบุคคลในบ้านปฏิบัติต่อเขา นอกจากนี้ความไม่ลงรอยระหว่างอัตมโนทัศน์ตามความเป็นจริงกับอัตมโนทัศน์ตามปณิธาน ก็อาจทำให้อัตมโนทัศน์ของเด็กมีเสถียรภาพได้

พรรณทิพย์ เกษะนันท์ (2519 : 16 อ้างถึงใน ปรัชญา สนิทวงศ์ชัย 2542 : 20) เห็นว่าอัตมโนทัศน์เป็นสิ่งที่ปฏิรูปมาจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อม เมื่อประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงได้ อัตมโนทัศน์จึงควรเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้และองค์ประกอบที่ทำให้อัตมโนทัศน์เปลี่ยนแปลงได้แก่ สิ่งที่เขาอาศัยอยู่ การเป็นที่ยอมรับหรือไม่ยอมรับจากสังคมที่เขาอาศัยอยู่นั้น มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ของบุคคลได้ทั้งในทางที่ดีขึ้นหรือด้อยลง ผู้ที่ใกล้ชิดและมีความเชื่อใจเห็นอกเห็นใจพัฒนาการของบุคคลนั้น เช่น บิดา มารดา ครู ญาติ หรือเพื่อนสนิท ความไว้วางใจ ความเชื่อใจที่ดี ที่คนเหล่านี้มีต่อบุคคลนั้นมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์ของบุคคลนั้นได้

อัตมโนทัศน์ตามปณิธาน (Ideal Self-Concept) หมายถึงความนึกคิด เจตคติ เกี่ยวกับตนเองตามที่บุคคลนั้นปรารถนาให้เป็น บุคคลจะตั้งอัตมโนทัศน์ตามปณิธานเอาไว้แล้วจะพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นอย่างที่ตั้งปณิธานเอาไว้ ถ้าทำได้อัตมโนทัศน์ของเขาจะดีขึ้น ถ้าทำไม่ได้ก็จะเกิดการท้อถอย รู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่า ทำให้อัตมโนทัศน์ด้อยลง

5.4 เงื่อนไขที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์

ราตรี น้อยศรี (2545 : 15) กล่าวว่า เมื่อบุคคลพบปัญหาจะทำให้บุคคลได้มีการพิจารณาตนเอง จนทำให้สามารถรู้จักตนเองได้ดียิ่งขึ้น โดยวิธีการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์มีหลายลักษณะ ดังนี้

1. การมองตนเองตามสภาพความเป็นจริงของตนเองที่กำลังเป็นอยู่
2. มีการวิเคราะห์ชีวิตว่าทำไมสิ่งนี้จึงเป็นหนทางของตนเอง
3. การพิจารณาพฤติกรรมที่ไม่ดีของตนว่าทำไมถึงไม่เป็นที่ประทับใจ
4. เปรียบเทียบจุดมุ่งหมายของตนเองกับบุคคลอื่น เพื่อแสดงให้เห็นถึงปมด้อยปมเด่นและความเสมอภาคของตนเองกับผู้อื่น
5. การเปิดเผยตนเองจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อประสบปัญหาที่ตนเองจะต้องรับผิดชอบ จะทำให้เกิดความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเป็นหนทางในการเข้าใจตนเอง
6. คุณลักษณะในการชอบอ่านหนังสือของบุคคลอื่น จะทำให้บุคคลนั้นประสบความสำเร็จในชีวิต
7. มีการดำเนินชีวิตตามความเป็นจริง รับรู้ตามสภาพความเป็นจริง และหลีกเลี่ยงการมองตนเองตามอุดมคติ
8. ความทะเยอทะยานในลักษณะที่ไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายได้ จึงเป็นเหตุทำให้ตนเอง ได้ยืนอยู่บนความสามารถที่แท้จริงของตนเอง
9. อัตมโนทัศน์ที่ได้รับตั้งแต่เด็กจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อมของเด็กที่อาศัยอยู่

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยได้จำแนกการศึกษางานวิจัยออกเป็น 4 กลุ่ม เพื่อความครอบคลุมในการทำความเข้าใจกับกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีในประเทศไทย รวมถึงกระบวนการบ้านกึ่งวิถีในต่างประเทศ ทั้งในบริบททั่วไปและบริบทการนำศาสนามาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พันโทษและการกลับใจของผู้พันโทษ รวมไปถึงการศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำของผู้พันโทษเพื่อทราบแนวทางการดำเนินการเรื่องการแก้ไข พันฟู ผู้พันโทษในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถีที่นำไปสู่การไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำ

6.1 งานวิจัยเกี่ยวกับผู้พันโทษ

สุริยะ สิทธิชัย (2539) ศึกษาเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและบรรเทาผลกระทบของการต้องโทษจำคุกต่อผู้พันโทษ เป็นการศึกษามาตรการทางกฎหมายของไทยที่

สามารถนำมาใช้บังคับในการเตรียมความพร้อมของผู้ต้องขังก่อนปล่อยตัวว่ามีประสิทธิภาพและมีการรับรองสิทธิของผู้ต้องขังเพียงใด

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาจากเอกสาร ได้แก่ บทบัญญัติของกฎหมายในประเทศไทยและต่างประเทศเกี่ยวกับมาตรการขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษของสหประชาชาติและข้อมูลเชิงสถิติต่างๆ

ผลการศึกษาพบว่า เมื่อผู้พ้นโทษเข้าสู่สังคมยังมีข้อจำกัดทางกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับของหน่วยงานที่มีให้รับบุคคลที่เคยต้องโทษจากคุกเข้าทำงาน รวมถึงถูกจำกัดสิทธิในเรื่องอื่นๆ อีก ดังนั้นเมื่อผู้พ้นโทษได้พบกับความยากลำบากในการประกอบอาชีพ ไม่ได้ได้รับความไว้วางใจ ได้รับความรังเกียจจากสังคม จึงทำให้ผู้พ้นโทษมีความรู้สึกท้อแท้ สูญเสียศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ กระทั่งกระทบกระเทือนความรู้สึกทางจิตใจ ขาดกำลังใจ จนในที่สุดต้องกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมายอีก จึงเป็นอุปสรรคต่อการปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำผิดและเป็นอุปสรรคในการกลับคืนสู่สังคมอีกด้วย

ความเกี่ยวข้องกับการวิจัย คือ แม้ว่าผู้พ้นโทษจะมีความสามารถในการทำงานแต่ยังมีข้อจำกัดมากมาย รวมถึงการตีตราที่ติดตัวอยู่ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้พ้นโทษมีช่องทางการประกอบอาชีพที่น้อยลงหรือเลือกไม่ได้ ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นข้อจำกัดที่แสดงให้เห็นถึงการที่สังคมไม่ได้เห็นความสำคัญกับกลุ่มผู้พ้นโทษเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าผู้พ้นโทษยังเป็นกลุ่มคนที่ถูกเลือกปฏิบัติให้มีทางเลือกที่น้อยลง เสมือนเป็นการบีบบังคับให้พวกเขาต้องหวนกลับไปกระทำความผิดอีกเนื่องจากช่องทางในการกระทำความผิดนั้นมีมากกว่า

6.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการกระทำผิดซ้ำ

พริยา ยังรอด (2558) ศึกษาเรื่อง ประสพการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสพการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ งานวิจัยฉบับนี้เป็นการศึกษาจากเยาวชนที่ศาลเยาวชนและครอบครัว จำนวน 7 ราย โดยคัดเลือกแบบเจาะจง มีเกณฑ์การคัดเลือก คือ เป็นเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำเกิน 1 ปีหลังคำตัดสินจากศาลเยาวชนฯ อยู่ในมาตรการมอบตัวให้บิดามารดา โดยมีเงื่อนไขคุมประพฤติ ซึ่งถูกดำเนินคดีอายุ 15-17 ปี คะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความสามารถในการฟื้นฟูพลัง 2.50 ขึ้นไป ไม่มีอาการทางจิตเวชและยินดีเข้าร่วมการวิจัย การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์รายบุคคล เครื่องมือที่ใช้ แบบวัดความสามารถในการฟื้นฟูพลัง คำถามสัมภาษณ์ บันทึกภาคสนาม เครื่องอัดเสียง การวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวการวิจัยเชิงคุณภาพแนวปรากฏการณ์วิทยาเชิงตีความ

ผลการศึกษาพบว่า สิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนไม่กระทำผิดซ้ำคือ มีบุคคลรอบข้างคอยช่วยเหลือ ทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกดีกับชีวิต จึงพัฒนาทักษะชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น ซึ่งพบ 4 ประเด็นที่น่าสนใจ คือ

1. ภาวะมีดমনช่วงเยาวชนทำผิด เยาวชนมีพฤติกรรม ความคิดที่ไม่เหมาะสม มีมุมมองทางลบ และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่นำไปสู่การทำผิด
2. ปัจจัยชักนำให้เยาวชนกลับเข้ามาในเส้นทางแสงสว่าง บุคคลภายนอกช่วยเหลือเกิดการจุดประกายภายในตน การอยากพัฒนาตนเองต่อเนื่อง
3. จัดการให้ตนเข้ามาเส้นทางแสงสว่าง คิดทบทวน ลงมือทำสิ่งดี อดทนต่อปัญหา
4. ชีวิตที่ดีในเส้นทางแสงสว่าง มีมุมมองทางบวกต่อตนเอง มีสัมพันธภาพที่ดีกับคนรอบข้าง

สรุป สิ่งสำคัญที่ทำให้เยาวชนไม่กระทำผิดซ้ำ คือ บุคคลรอบข้างคอยช่วยเหลือทำให้เยาวชนเกิดความรู้สึกดีกับชีวิต เยาวชนจึงพัฒนาทักษะให้ชีวิตของตนเองดีขึ้น ดังนั้น ผู้ดูแลเยาวชนที่กระทำผิดควรช่วยเหลือเยาวชนโดยการใช้ความรักและสอนแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง

ความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ ทำให้ทราบถึงปัจจัยที่จะช่วยให้ผู้พ้นโทษสามารถก้าวผ่านอุปสรรคปัญหาในการเผชิญกับความยากลำบากภายหลังการถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญคือสิ่งแวดลอมภายนอกที่ทำให้ผู้พ้นโทษเกิดความเข้มแข็งจากภายใน การมีอัตมโนทัศน์ที่ดีขึ้นต่อตนเองล้วนมีส่วนช่วยให้เกิดความสำเร็จในการแก้ไขฟื้นฟูผู้พ้นโทษได้

6.3 งานวิจัยเกี่ยวกับบ้านกึ่งวิถีและการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ

พินิจา งานสถิต (2553) ศึกษาเรื่อง กระบวนการนํานโยบายคืนคนดีสู่สังคมไปสู่การปฏิบัติของกรมราชทัณฑ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการนํานโยบายคืนคนดีสู่สังคมในส่วนการเตรียมความพร้อมผู้ต้องขังก่อนปล่อยไปสู่การปฏิบัติเพื่อการจัดการกับการลดการตีตรา การประทัมลทินและการเสริมพลังอำนาจที่เกิดขึ้นในกระบวนการเตรียมความพร้อมของผู้ต้องขังก่อนปล่อย

ผลการศึกษาพบว่า มีการนำแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ประกอบกับแนวคิดในการลงโทษและปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูและส่งเสริมการกลับสู่สังคมของผู้ต้องขังมาใช้ในการสร้างความชัดเจนในการดำเนินงาน อีกทั้งทางกรมราชทัณฑ์มีการ ใช้แนวคิดสากลนี้มาเป็นส่วนสำคัญต่อการกำหนดนโยบายตลอดระยะเวลาภายใต้แผนยุทธศาสตร์และปฏิบัติการกรมราชทัณฑ์ 5 ปี ซึ่งกำลังพยายามทำการพิสูจน์ให้สังคมเห็นว่าหากการ

ลงโทษเป็นเพียงเพื่อสร้างความเป็นธรรมให้กับสังคม แต่กลับมองข้ามการสร้างความเป็นธรรมให้กับผู้ต้องขังแล้วนั้น ย่อมแสดงถึงการละเมิดต่อสิทธิและบั่นทอนศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ต้องขังให้ลดลง มีการจัดตั้งศูนย์เตรียมการปลดปล่อยและศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง ที่มีลักษณะเอื้อต่อการจัดการกับการลดการตีตรา การประทับมลทินและการเสริมพลังอำนาจให้กับผู้ต้องขัง มีการจัดสภาพแวดล้อมใหม่ให้กับผู้ต้องขังโดยการปลดสัญลักษณ์ของการเป็นเรือนจำ คือ การทำลายกำแพงสูงทึบ การมีกฎระเบียบที่ผ่อนคลายกว่าเรือนจำ และทัณฑสถานเปิดและปลดอัตลักษณ์ของการเป็นผู้ต้องขัง คือ การปลดเครื่องแบบนักโทษและคำเรียกขาน มีคำนำหน้าในรูปแบบของความสัมพันธ์ในครอบครัวให้เกิดขึ้นมากที่สุด มีการกำหนดรูปแบบกิจกรรมและรูปแบบการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขัง คือ การไม่แบ่งแยกกันระหว่างกิจกรรมการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยกับวิถีการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขังออกจากกัน ตลอดจนการเชื่อมโยงครอบครัวผู้ต้องขังและชุมชนเข้าเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินชีวิตของผู้ต้องขังเพื่อให้การพัฒนาทักษะอาชีพเกิดขึ้นควบคู่กับทักษะสังคม

ปัญหาอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานภายใต้นโยบายคืนคนดีสู่สังคม

1. นโยบายขาดความครอบคลุมและชัดเจนในส่วนของการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำ และทัณฑสถานเปิด
2. เจ้าหน้าที่ระดับกรมราชทัณฑ์และเจ้าหน้าที่ระดับเรือนจำทัณฑสถานยังขาดความเข้าใจต่อกฎระเบียบและการมองปัญหาที่ตรงกัน
3. ขาดความร่วมมือจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ยังเพิกเฉยต่อบັນทึบข้อตกลงร่วมกันหรือการที่ไม่สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างต่อเนื่อง
4. ขาดการจัดทำระบบในการติดตามช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่เป็นรูปธรรม ยังคงเป็นเพียงการสงเคราะห์ช่วยเหลือและติดตามเบื้องต้น
5. การดำเนินงานในรูปแบบเครือข่ายยังขาดแนวทางการบูรณาการร่วมกัน
6. กิจกรรมเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยในเรือนจำและทัณฑสถานเปิดยังขาดรายละเอียดที่ชัดเจนมีระยะเวลาเพียงเดือนเดียวซึ่งไม่เพียงพอต่อการดำเนินการ
7. การเชื่อมโยงผู้ต้องขังกับครอบครัวยังมีความยากลำบาก มีปัญหาคือครอบครัวผู้ต้องขังที่อยู่ห่างไกลต้องประสบภาวะยากลำบากไม่สามารถเข้าถึงการดำเนินงานหรือบริการที่เรือนจำได้

ความเกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย คือ การศึกษานี้ทำให้เห็นว่า แม้ว่าจะมีแนวทางการดำเนินการกับผู้พ้นโทษในขณะที่อยู่ในเรือนจำเพื่อวัตถุประสงค์ในการคืนคนดีสู่สังคม ซึ่งเป็นการปฏิบัติ

ต่อผู้กระทำความผิดที่มุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟูและส่งเสริมการกลับสู่สังคมของผู้ต้องขัง แต่ยังไม่ถือว่าเป็นกระบวนการที่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรเนื่องจากข้อจำกัดในด้านต่างๆข้างต้น ดังนั้นจึงควรศึกษาเพิ่มเติมเพื่อหาแนวทางเสริมสร้างการดำเนินการคืนคนดีสู่สังคมอย่างเป็นระบบ

มงคล วีระศิริ (2542) ศึกษาเรื่อง บทบาทบ้านกึ่งวิถีในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษามาตรการบ้านกึ่งวิถีในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยมุ่งศึกษารายละเอียดของมาตรการบ้านกึ่งวิถีในประเทศไทยเปรียบเทียบกับระบบที่ใช้กันเป็นสากลเพื่อหาจุดบกพร่องของกฎหมายไทยและมาตรการที่เหมาะสม

ผลการศึกษาพบว่า บ้านกึ่งวิถีของประเทศไทยยังมีข้อบกพร่อง ไม่ได้ขยายขอบเขตถึงผู้กระทำผิดที่อยู่ในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และไม่มีกฎหมายรองรับการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชน มีการนามาตรการบ้านกึ่งวิถีเข้ามาใช้กับการลงโทษระดับกลาง ที่พิจารณาถึงระดับความต่อเนื่องที่อยู่ระหว่างการคุมประพฤติแบบเดิมกับการจำคุกที่ใช้กันอยู่ตามปกติ ซึ่งศาลจะใช้วิธีนี้หากเห็นว่าการคุมประพฤติแบบเดิมเบาไป อีกทั้งมีมาตรการบ้านกึ่งวิถีออกที่นำทรัพยากรในชุมชนมาแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดอย่างรับผิดชอบร่วมกัน คำนึงถึงสิทธิของผู้เสียหาย ผู้กระทำผิด รวมถึงความปลอดภัยของสังคมได้อย่างกลมกลืน

ความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ ทำให้เห็นแนวทางในกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีในมุมมองที่กว้างขึ้น คือ ไม่เพียงแต่ผลต่อผู้พ้นโทษเท่านั้นแต่มองถึงผลกระทบของคนในชุมชนที่มีการจัดตั้งบ้านกึ่งวิถีด้วย รวมถึงการนำกระบวนการบ้านกึ่งวิถีไปปรับใช้แทนการลงโทษในระดับต่างๆ

เบญจวัฒน์ ศิวะบวร (2527) ศึกษาเรื่อง การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษในประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการของการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ ของเจ้าหน้าที่ทั้งภาครัฐและกรมประชาสงเคราะห์ที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษา พบว่าการดำเนินงานสงเคราะห์ผู้พ้นโทษในประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานไหนรับผิดชอบโดยตรง ในการดำเนินงานแต่ละครั้งจะเป็นการประสานงานระหว่าง กรมราชทัณฑ์ กรมแรงงาน และกรมประชาสงเคราะห์ ซึ่งผู้วิจัยงานฉบับนี้มีความเห็นว่า การสงเคราะห์ควรจะมีที่รัฐบาลก่อนโดยต้องกำหนดนโยบายอย่างชัดเจน และตั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องขึ้นมารับผิดชอบและขณะเดียวกันควรกระตุ้นองค์การเอกชนให้มีความตื่นตัวและยอมรับร่วมมือกับรัฐบาลในการดำเนินงานเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของตัวเองด้วย

ความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ การศึกษาข้างต้นทำให้เห็นว่า ในการดำเนินการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษยังมีข้อจำกัดด้านใดบ้าง และควรกระตุ้นในภาคเอกชนที่มีความพร้อมโดยเฉพาะเรื่องปัจจัยการดำเนินการให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการมากขึ้น

มุฮัมหมัดรอฟีอี มูซอ (2549) ศึกษาเรื่อง กระบวนการบุตริธรรมเชิงสมานฉันท์และการจัดการกับความขัดแย้งในชุมชนมุสลิม ศึกษากรณีบ้านสলাম จังหวัดปัตตานี วัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ เพื่อศึกษาแนวคิดและรูปแบบสัมพันธภาพในการผูกโยงสมาชิกในชุมชนที่เอื้อต่อการดำเนินกิจกรรมป้องกันและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งร่วมกัน

การศึกษาทำโดยใช้ระเบียบวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมของชุมชนมุสลิมด้วยวิธีการศึกษาแบบมีส่วนร่วมและกรณีศึกษา

ผลที่ได้จากการศึกษาพบว่า ชุมชนมุสลิมมีโครงสร้างทางสังคมที่เชื่อมโยงอ้างอิงอยู่บนพื้นฐานของหลักคำสอนทางศาสนาอิสลามซึ่งเป็นที่มาของการรวมตัวก่อตั้งเป็นชุมชนโดยมีหลักศรัทธาและหลักปฏิบัติเป็นกรอบกำหนดวิถีชีวิตชุมชนและชุมชนใช้การ “อิบาดะฮ์” ซึ่งเป็นการประกอบคุณงามความดีโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อถวายแด่พระผู้เป็นเจ้ามาใช้ในการผูกโยงความสัมพันธ์ของสมาชิกในชุมชนบนพื้นฐานของการเป็นพี่น้องอิสลามเพื่อป้องกันความขัดแย้ง ชาวมุสลิมมี “มุชอวาเราะฮ์” เป็นกระบวนการปรึกษาหารือแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่างๆ โดยมีสภาชอโรหรือสภาบูชอวาเราะฮ์ คอยให้คำปรึกษานบนพื้นฐานบทบัญญัติของศาสนาอิสลามเป็นสำคัญ ซึ่งถือเป็นการกระบวนการวิधिเชิงสมานฉันท์ในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในชุมชนมุสลิม

ความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย ทำให้มีแนวทางการนำหลักศาสนาไปใช้ในการแก้ไขปัญหาที่ต้องการความเข้าใจในบริบททางสังคม อีกทั้งยังเป็นปัญหาที่ละเอียดอ่อน เหมือนปัญหาของผู้พันโทษที่ต้องการหลุดพ้นการกระทำผิดและได้เข้ามาอยู่ในการดูแลของสถานที่ที่ใช้หลักคำสอนของศาสนาคริสต์เป็นแนวทางการดำเนินการ ไม่เพียงเท่านั้นงานวิจัยนี้ยังทำให้เห็นว่าหลักศาสนาที่ดูเหมือนห่างไกลจากการดำเนินชีวิตของคนในสังคมปัจจุบันกลายเป็นสิ่งที่ช่วยแก้ไขปัญหาที่สะสมมาเป็นเวลานานได้ ทำให้คนที่ยึดเหนี่ยวจิตใจและมีความชัดเจนในการร่วมมือกันมากขึ้น

เทิดทูนวิชัญญ์ สังข์สะณา (2555) ศึกษาเรื่อง การแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำตามหลักพุทธธรรม เป็นการศึกษาการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำตามหลักพุทธธรรม การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1. เพื่อศึกษาสาเหตุและพฤติกรรมของการกระทำผิดซ้ำในสังคมไทย 2. เพื่อศึกษาสาเหตุและพฤติกรรมของการกระทำผิดซ้ำในคัมภีร์พระพุทธศาสนา 3. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำตามหลักพุทธธรรม

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ เน้นการวิจัยทางเอกสารคือพระไตรปิฎก หนังสือและเอกสารทางพระพุทธศาสนา

ผลการวิจัยพบว่า สาเหตุและพฤติกรรมของการกระทำผิดซ้ำในสังคมไทยมีสาเหตุที่แตกต่างกันแบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ สาเหตุอันเกิดจากปัจจัยภายนอก หมายถึง สภาพสังคมรอบ

ข้างไม่ดี เช่น คบเพื่อไม่ดี ยากจน ตกงาน เป็นต้น และ สาเหตุอันเกิดจากปัจจัยภายใน หมายถึง สาเหตุที่เกิดจากตัวเอง คือ ภายในจิตใจของตนเองประกอบด้วยอกุศลกรรม คือ โลก โกรธ หลง ในทางพระพุทธศาสนาเรียกการกระทำทุกอย่างว่า “กรรม” กระทำดีเรียกว่ากุศลกรรม กระทำชั่ว หรือกระทำผิดเรียกว่าอกุศลกรรม การกระทำผิดจึงถือว่าเป็นการกระทำกรรมในฝ่ายอกุศลกรรม การกระทำผิดซ้ำ ได้แก่การกระทำผิดแล้วผิดอีก เมื่อนำพฤติกรรมดังกล่าวไปเปรียบเทียบกับ หลักธรรม ได้แก่หลักธรรม สังสารวัฏฏ์ หรือ วัฏฏะ 3 ประกอบด้วย กิเลสวัฏฏ์ กรรมวัฏฏ์ และ วิปากวัฏฏ์ หลักธรรมทั้งสามจะเป็นปัจจัยให้เกิดซึ่งกันและกัน วนเวียนซ้ำแล้วซ้ำอีกไม่มีวันสิ้นสุดซึ่ง แนวทางการแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำตามหลักพุทธธรรม และการแก้ไขสาเหตุอันเกิดจากปัจจัย ภายใน โดยใช้หลักพุทธธรรม จะสามารถแก้ไขการกระทำผิดซ้ำได้อย่างเด็ดขาด เพราะจะเป็นการ เปลี่ยน พฤติกรรมจากอกุศลกรรมเป็นกุศลกรรม เป็นกัลยาณธรรมที่เป็นไปในฝ่ายกุศลหรือฝ่าย ดีโดยส่วนเดียว อีกทั้งการเห็นโทษของการกระทำผิดจะสามารถหยุดยั้งการกระทำผิดได้ ถ้าไม่เห็น โทษของการกระทำผิดก็จะกระทำผิดซ้ำอยู่ร่ำไป ตนเองเท่านั้นที่จะเป็นผู้เห็นโทษ ผู้อื่นให้เห็นโทษ แทนไม่ได้

ความเกี่ยวข้องกับงานวิจัย คือ ทำให้ทราบว่าในหลักคำสอนของศาสนาต่างก็มีแนวทาง ในการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับผู้กระทำผิด รวมถึงการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งถ้าสามารถประยุกต์แนวทาง เหล่านั้นไปปฏิบัติในกระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้พ้นโทษจะสามารถช่วยแก้ไขปัญหาของการกระทำ ผิดซ้ำได้

6.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการใช้ศาสนาในการแก้ไขผู้พ้นโทษ

วิวัฒน์ คุณะวันทนิต (2554) ศึกษาเรื่อง การใช้พุทธธรรมในการพัฒนาชีวิต ศึกษากรณีผู้ พ้นโทษที่เข้ารับการอุปสมบท ณ วัดหนองปลิงฯ การศึกษาพบว่า สำหรับผู้พ้นโทษนั้นถือเป็น ผู้กระทำความผิดที่ส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจในคำสอนของศาสนา ซึ่งกรมราชทัณฑ์อันเป็นหน่วยงานที่ รับผิดชอบในการลงโทษผู้กระทำผิดได้เล็งเห็นความสำคัญในการใช้พุทธธรรมมาขัดเกลาจิตใจของ ผู้พ้นโทษให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ พร้อมทั้งจะกลับสู่สังคมได้อย่างปกติ จึงได้ทำโครงการอุปสมบทให้แก่ ผู้พ้นโทษ ในกรณีผู้พ้นโทษรายใดที่มีจิตศรัทธาจะอุปสมบทด้วยความสมัครใจทางกรมราชทัณฑ์ก็จะ ดำเนินการให้ การศึกษานี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการทางพุทธธรรมมาใช้ในการฝึกอบรมตนเอง ของผู้พ้นโทษที่เข้ารับการอุปสมบท โดยศึกษาว่าผู้พ้นโทษที่เข้ารับการอุปสมบทมีการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมและทัศนคติในการดำเนินชีวิตอย่างไร และได้ศึกษาว่าความคิดเห็นของพระภิกษุที่องค์และ ประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อศิลาจารวัตรของผู้พ้นโทษที่เข้ารับการอุปสมบทเป็นอย่างไร

ผลการศึกษาพบว่า การจะพัฒนาชีวิตของบุคคลกลุ่มนี้ จะต้องได้รับการพัฒนาด้านการมี ความคิดเห็นที่ถูกต้อง โดยใช้หลักธรรม คือ สัมมาทิฐิ และ โสวัจัสสตา เป็นต้น ควบคู่ไปกับการพัฒนา

ด้านการควบคุมตนเอง โดยใช้หลัก คือ สติสัมปชัญญะ หิริโอตตปเป และกุศลากรรมบถ 10 เป็นต้น และเนื่องจากผู้พ้นโทษนี้ ส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบฆราวาสอีก ดังนั้นการเตรียมตัวเพื่อกลับเข้าสู่สังคมปกติจึงเป็นสิ่งจำเป็น อีกทั้งยังเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้พ้นโทษเหล่านี้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก

ความเกี่ยวข้องกับหัวข้อวิจัย การศึกษาข้างต้นทำให้เห็นว่า ในการนำหลักทางศาสนามาใช้ เพื่อขัดเกลาจิตใจของผู้พ้นโทษ มีส่วนทำให้การช่วยเหลือเพื่อการกลับคืนสู่สังคมของผู้พ้นโทษมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษด้วยหลักคำสอนทางศาสนา

Michael L. Reighard (2009) ศึกษาเรื่อง Jericho Commission: A Christian-based reentry program answering the transitional difficulties of Christian ex-offenders

การศึกษาพบว่าพันธกิจนี้ได้นำไปสู่การจับประเด็นปัญหาที่เกี่ยวกับผู้พ้นโทษให้แก่คริสตจักรและชุมชน ผ่านทางการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิกของคริสตจักรและองค์กรในชุมชนส่งผลให้ผู้พ้นโทษได้รับการสงเคราะห์ในด้านปัจจัยที่จำเป็นต่างๆ อีกทั้งพันธกิจนี้ยังเป็นเหมือนศูนย์ประสานงานกับพันธมิตรในการช่วยเหลือผู้พ้นโทษเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ที่พักอาศัย การศึกษา หรือปัจจัยในชีวิตที่จำเป็นด้านต่างๆ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการดำเนินการของพันธกิจนี้ยังไม่สามารถนำไปประเมินผลได้ว่ามีผู้พ้นโทษกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ในอนาคตเนื่องจากมีข้อจำกัดด้านเวลาที่จะประเมินผล แต่ก็พบว่ารูปแบบการดำเนินงานในลักษณะนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับชุมชนอื่นๆ

ความเกี่ยวข้องกับหัวข้อการวิจัย การที่มีหน่วยงานหรือองค์กร เช่น คริสตจักรซึ่งเป็นศูนย์รวมของสมาชิกที่มาจากชุมชน ทำหน้าที่ในการประสานงานระหว่างผู้พ้นโทษและพันธมิตรต่างๆ ในการหาอาชีพ ที่อยู่อาศัย หรือปัจจัยที่จำเป็น จะทำให้เกิดความคล่องตัวและเกิดผลสำเร็จได้เนื่องจากคริสตจักรที่อยู่ในชุมชนจะมีความคุ้นเคยกับคนในชุมชนและมีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกันอยู่แล้ว การที่คริสตจักรเพิ่มการรองรับผู้พ้นโทษเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งและให้การช่วยเหลือตามกำลังที่มีจะช่วยให้ผู้พ้นโทษกลับสู่ชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

บทที่ 3

ว่าด้วยบ้านกึ่งวิถีและบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

บ้านกึ่งวิถี (Halfway House) เป็นโปรแกรมช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่ขาดผู้อุปการะให้มีที่พักอาศัยและมืงานทำชั่วคราวระหว่างออกจากคุกกลับคืนสู่สังคม ดำเนินงานภายใต้แนวคิดในการเตรียมความพร้อมการกลับคืนสู่สังคม และแนวคิดในการเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในงาน คุก มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นที่พักอาศัยชั่วคราวในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่าน (Transitional) ของนักโทษที่พ้นโทษเพราะจำคุกครบกำหนดโทษ นักโทษที่พ้นโทษเพราะได้รับการพักการลงโทษ (Full Parole) และ นักโทษที่พ้นโทษเพราะได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกแต่ไม่มีผู้อุปการะ เพื่อให้ นักโทษได้ทำงานหารายได้ เพื่อฝึกอบรมความรู้ ทักษะการทำงาน การใช้ชีวิต เพื่อเตรียมความพร้อม ในการกลับคืนสู่สังคม (วินัย เจริญเฉลิมศักดิ์ : ออนไลน์)

1. แนวคิดของบ้านกึ่งวิถี

ในการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นโทษนั้น นับเป็นภารกิจที่สำคัญสำหรับกรมราชทัณฑ์ ซึ่งถือเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลผู้ต้องขังก่อนปล่อยและเป็นหน่วยงานในการส่งต่อผู้ต้องขังให้กลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุข ในปัจจุบันกรมราชทัณฑ์จึงได้ปรับเปลี่ยนนโยบายและบทบาทในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด โดยมุ่งเน้นการแก้ไขฟื้นฟู อาศัยความร่วมมือจากเครือข่ายและบูรณาการภาคสังคมให้เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานร่วมกัน ทั้งนี้ ด้วยตระหนักดีว่า “การที่ผู้ต้องขังเข้ามาอยู่ในความดูแลของกรมราชทัณฑ์ตามคำสั่งของศาลนั้นเป็นการย้ายเข้ามาอยู่ชั่วคราวเพื่อรับโทษทัณฑ์ที่เขาได้กระทำ แต่เมื่อเขาได้รับโทษครบแล้วเขาจะต้องกลับบ้าน กลับสู่ชุมชน กลับสู่สังคมและเป็นคนของสังคมเช่นเดิม และเมื่อ “ผู้ต้องขังก็คือคนของสังคม” ดังนั้นทุกภาคส่วนของสังคมควรมีความตระหนัก ร่วมกันในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมที่เกิดจากการกระทำผิดซ้ำ การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดจึงจะสามารถป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ตรงจุด และประสบผลสำเร็จอย่างแท้จริง (ปิยะนุช เงินคล้าย และพงศ์สันต์ ศรีสมทรัพย์ 2556 : 23)

1.1 บ้านกึ่งวิถีในประเทศไทย

ในประเทศไทยมีการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นโทษในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถีที่แรกโดยการดำเนินงานของมูลนิธิพิบูลสงเคราะห์ ซึ่งกรมราชทัณฑ์ได้ปรับปรุงอาคารทัณฑ์สถานหญิงเดิมซึ่งอยู่หน้าเรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานครเป็นสำนักงานที่จะให้การสงเคราะห์แก่ผู้พ้นโทษ โดยใช้ชื่อว่า “บ้านสวัสดิ์” เพื่อให้บริการแก่ผู้พ้นโทษที่เดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ โดยได้รับความ

ร่วมมือจากผู้มีจิตศรัทธาบริจาคเงินจัดซื้อเครื่องใช้สำนักงาน เริ่มเปิดดำเนินการตั้งแต่วันที่ 30 ตุลาคม พ.ศ. 2517 เป็นต้นมา (มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์ : ออนไลน์) มีการให้บริการที่อยู่อาศัยชั่วคราวแก่ผู้พันโทฯ จัดหาอาหารให้ 2 มื้อ ขณะพักในบ้าน ติดต่อจัดหางานให้ทำ จัดส่งกลับภูมิลำเนาเดิม โดยจ่ายค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงในรายที่เดือดร้อน และผู้ที่ไม่อยู่ในข่ายที่ทางเรือนจำจะจ่ายให้ได้ทุน ประกอบอาชีพตามสมควร รวมถึงให้การสงเคราะห์ในเรื่องอื่นๆ อาทิ การให้คำปรึกษาแนะนำและการส่งตัวไปรับบริการ รักษาพยาบาลเมื่อเจ็บป่วย โดยมีการจัดตั้งเป็นบ้านกึ่งวิถีและมีการให้บริการให้การสงเคราะห์ด้านที่พักชั่วคราวระหว่างติดต่อญาติ หรือหางานทำ ไม่มีที่พัก และให้การสงเคราะห์ด้านค่าพาหนะเดินทางพร้อมเบี้ยเลี้ยงระหว่างเดินทาง

จะเห็นว่าในประเทศไทยยังมีการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พันโทฯ ที่ครบวงจรยังไม่มากนักและเป็นการให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้นซึ่งผู้พันโทฯ สามารถเข้ามารับการช่วยเหลือได้ในระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

1.2 บ้านกึ่งวิถีในต่างประเทศ

รูปแบบของบ้านกึ่งวิถีในต่างประเทศ เช่น Half-Way House ในประเทศญี่ปุ่น ที่ดำเนินงานในรูปแบบคล้ายธุรกิจภายในครอบครัวหรือเป็นส่วนหนึ่งของงานด้านศาสนา โดยมีการกระจายอยู่ทั่วประเทศ ตั้งอยู่ใกล้ตัวเมืองเพื่อความสะดวกของผู้พักอาศัยในการหางานและการเดินทางไปทำงาน หรือ Sanctuary Supported Living ในประเทศอังกฤษซึ่งเป็นองค์กรทางกฤษฎล ให้ความช่วยเหลือกลุ่มคนในหลายด้าน เช่น ผู้ติดสารเสพติดและแอลกอฮอล์ ผู้ไร้ที่อยู่อาศัย รวมถึงอดีตผู้กระทำผิด โดยทำงานร่วมกับกรมคุมประพฤติและหน่วยงานอื่นๆ เพื่อช่วยเหลือผู้กระทำผิดให้กลับคืนสู่สังคมผ่านทางโปรแกรมต่างๆ (ปิยะนุช เงินคล้าย และพงศ์สันต์ ศรีสมทรัพย์ 2556 : 23)

ในส่วนของบ้านกึ่งวิถีในต่างประเทศนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาบ้านกึ่งวิถีในประเทศสิงคโปร์ เนื่องจากเป็นประเทศที่มีการจัดการปัญหาของผู้พันโทฯ ได้อย่างเป็นระเบียบและประสบความสำเร็จ อีกทั้งมีแนวทางที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับบริบทของประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้อย่างน่าสนใจ เพราะมีการดำเนินการที่มุ่งเน้นการเยียวยาด้านจิตใจของผู้พันโทฯ รวมไปถึงการดูแลเรื่องครอบครัว สามีภรรยา และลูกๆ มีวัฒนธรรมด้านครอบครัวคล้ายๆ กับบริบทของประเทศไทยที่ให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ของครอบครัว เครือญาติ มีสังคมที่การเลี้ยงดูก็ระหว่างคนในครอบครัว มีอิทธิพลมากกว่าประเทศทางฝั่งตะวันตก ทำให้การกลับตัวของผู้พันโทฯ เป็นไปได้ง่ายขึ้นเมื่อมีพื้นฐานครอบครัวที่มั่นคง หรือได้รับการยอมรับจากครอบครัวและสังคมใกล้ตัว ซึ่งบ้านกึ่งวิถีในประเทศสิงคโปร์มีรายละเอียด ดังนี้

1.2.1 แนวคิดบ้านกึ่งวิถีในประเทศสิงคโปร์

ในส่วนของการสงเคราะห์หลังปล่อยในประเทศสิงคโปร์ เริ่มต้นเมื่อปี พ.ศ. 2524 โดยรัฐบาลสิงคโปร์ได้ริเริ่มโครงการช่วยเหลือผู้พ้นโทษขึ้นเพื่อให้มีการกลับคืนสู่สังคมตามปกติให้เร็วที่สุด โดยกระทรวงมหาดไทยและสวัสดิการสังคมจะให้บริการตั้งแต่วันที่ได้รับการปลดปล่อยออกมา จากเรือนจำ จนครบกำหนดเวลาหนึ่งปี รูปแบบการให้ความช่วยเหลือก็เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ คือ การให้ที่พักชั่วคราว เงิน เสื้อผ้า จัดหางาน เป็นต้น นอกจากนี้จะมีนักสังคมสงเคราะห์ที่มีประสบการณ์มาทำหน้าที่ดังกล่าวด้วย ได้แก่

1. “สมาคมผู้พ้นโทษแห่งสิงคโปร์ (Singapore After-Care Association)” ซึ่งเป็นองค์กรเอกชนที่เป็นแกนนำในการสงเคราะห์ผู้พ้นโทษ ด้านที่อยู่อาศัย อาหาร และให้คำแนะนำในการแก้ปัญหาครอบครัวผู้ต้องขังกรณีสามีหรือภรรยาของเขาอยู่ในระหว่างต้องโทษ หรือหาโรงเรียนให้บุตรผู้ต้องขัง มีการก่อตั้งโครงการริบบิ้นสีเหลือง (The Yellow Ribbon Project) ซึ่งเปิดตัวในปี 2004 โดยประธานาธิบดีแห่งสาธารณรัฐสิงคโปร์ นายเอสอาร์นาธาน โดยโครงการนี้พยายามจะรณรงค์ผู้คนในสังคมในเรื่องการยอมรับผู้กระทำผิดและอดีตครอบครัวของพวกเขา ซึ่งสัญลักษณ์โบว์สีเหลือง หมายถึงผู้พ้นโทษได้รับการยอมรับและการให้อภัยจากครอบครัวของตนเองและสังคม โดยโครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สังคมยอมรับในตัวผู้พ้นโทษและครอบครัวให้โอกาสครั้งที่สองในการดำเนินชีวิตของผู้พ้นโทษ และสร้างแรงจูงใจให้สังคมสนับสนุนการบำบัดฟื้นฟูผู้พ้นโทษในการกลับเข้าสู่สังคมอีกครั้งและเพื่อจูงใจให้สังคมสนับสนุน กิจกรรมต่างๆ ในการบำบัดฟื้นฟูผู้พ้นโทษ

ตัวอย่างกิจกรรมที่โครงการ Yellow Ribbon ได้จัดขึ้นนั้น เช่น ประชาชนและพนักงานในสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้เข้าร่วมวิ่งแข่งขันในงาน Yellow Ribbon Run '10 ซึ่งจัดขึ้นทั่วประเทศเพื่อหารายได้และปลูกจิตสำนึกแห่งการช่วยเหลืออดีตผู้กระทำ ความผิดให้มีโอกาสกลับเข้ามาอยู่ในสังคมอีกครั้งด้วยมุ่งมั่นที่จะแสดงความสนับสนุนต่ออดีต ผู้กระทำความผิด (Yellow Ribbon Project 2012 : Online) โครงการนี้มีการให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ในครอบครัว มีการให้ความสนใจมากกว่าตัวผู้พ้นโทษ คือบุคคลที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากการต้องโทษจำคุก เช่น สามีหรือภรรยา เป็นการให้คำปรึกษาที่จะมีส่วนช่วยรักษาสถาบันครอบครัวของผู้พ้นโทษในเบื้องต้นได้ ซึ่งเมื่อผู้พ้นออกมาจากเรือนจำแล้ว สามารถกลับไปสู่ครอบครัวและเกิดความเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น มีการยอมรับจากบุคคลที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อผู้พ้นโทษ ถือเป็น การแก้ปัญหาอย่างตรงจุด ตามทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bonding Theory) ที่มีแนวคิดว่าคุณภาพความสัมพันธ์ทางสังคม (Attachment) ที่ดี ซึ่งรวมถึงความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัว จะช่วยให้ไม่เข้าสู่วงจรการกระทำความผิด เนื่องจากต้องการจะรักษาความผูกพันเช่นนี้ไว้ การกระทำความผิดจนต้องโทษเป็นการทำลายความสัมพันธ์ ความเชื่อถือในส่วนนี้ไป

2. “Singapore Corporation of Rehabilitative Enterprise” หรือที่เรียกกันว่า “SCORE” เป็นคณะกรรมการตามกฎหมายที่จัดตั้งขึ้นภายใต้กระทรวงการต่างประเทศและเป็นสมาชิกหรือเป็นส่วนหนึ่งของระบบราชทัณฑ์ของสิงคโปร์ที่ทำงานร่วมกับ โครงการริบบิ้นสีเหลือง วัตถุประสงค์ของ SCORE คือการฟื้นฟูและช่วยผู้ให้ผู้ที่กระทำผิดกลับคืนสู่สังคมได้ ช่วยหางานให้ทำ และเพิ่มการจ้างงานของผู้กระทำผิดและเตรียมความพร้อมสำหรับการกลับคืนสู่สังคมและยังมี วัตถุประสงค์เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ทำให้ผู้พ้นโทษไม่รู้สึกลัวถูกรังเกียจหรือถูกแบ่งแยกออกจาก สังคม เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเปลี่ยนแปลงของพวกเขาจากการถูกจำคุกและเข้ามาสู่ชุมชน เพื่อลดอัตราการกระทำผิดซ้ำ ซึ่งมีการฝึกทักษะอาชีพและการตลาดต่าง ๆ ให้กับอดีตผู้กระทำผิด เพื่อจะได้มีความสามารถในการหาเลี้ยงชีพ (Score government : Online)

การให้ความช่วยเหลือของโครงการนี้ ไม่เพียงแต่ให้ความช่วยเหลือปัจจัยภายนอก เช่น เงิน ที่อยู่อาศัย อาชีพ เท่านั้น แต่ยังมีการให้ความสำคัญในการดำเนินชีวิตของผู้พ้นโทษที่จะต้องกลับไป อยู่กับคนในสังคม ไม่เพียงเท่านั้นยังมีการกระตุ้นให้กับสังคมที่ไม่ต้องกังวลว่าผู้พ้นโทษจะเป็น อันตรายต่อสังคมอีกต่อไปด้วยการเน้นย้ำการให้โอกาสครั้งที่สองแก่ผู้พ้นโทษ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี การติดตรา (Labeling Theory) ซึ่งมีแนวคิดว่าการที่บุคคลหนึ่งได้กระทำความผิดแล้วมีการติดตราจาก สังคม กีดกันจากสังคมทั้งทางตรงและทางอ้อม จะเกิดผลเสียต่อสังคมอย่างมากเมื่อผู้พ้นโทษไม่มี ทางเลือกที่จะเริ่มต้นใหม่จนสุดท้ายต้องกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก

2. บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร หรือ บ้านพระพร เป็นสถานที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นโทษที่มีการ ดำเนินการอย่างเป็นระบบภายใต้การดูแลของมูลนิธิบ้านพระพรซึ่งมีข้อมูลเบื้องต้น ดังนี้

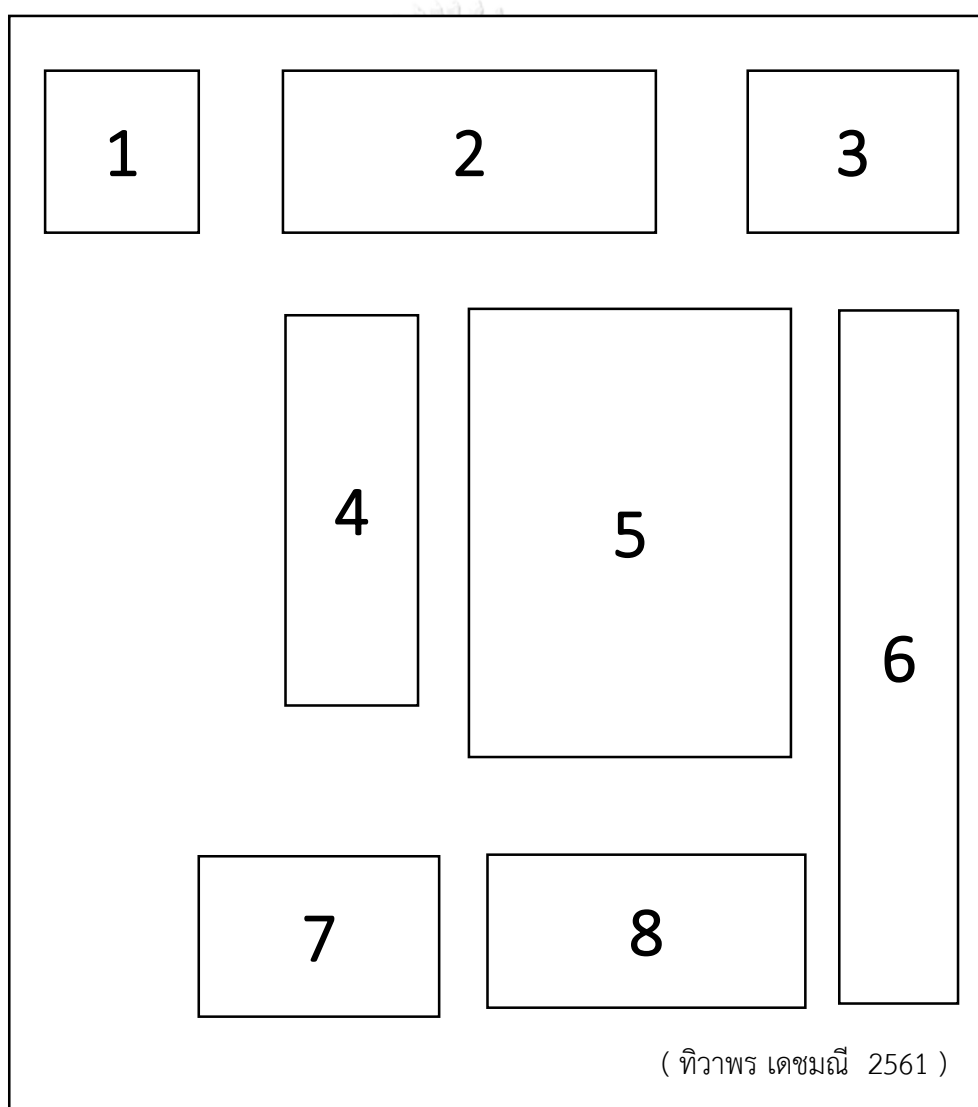
2.1 ประวัติของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร เดิมอยู่ภายใต้การดูแลของ “มูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน” ที่ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2514 โดยการริเริ่มของ ศาสตราจารย์แจค แอล มาติน มิชชันนารีจากประเทศ สหรัฐอเมริกา ท่านเล็งเห็นถึงความสำคัญของการให้ความช่วยเหลือผู้ต้องขังในเรือนจำให้สามารถ เปลี่ยนแปลงแก้ไขชีวิตและมีความพร้อมในการกลับไปใช้ชีวิต อย่างปกติสุขในสังคม ต่อมาได้เปลี่ยน ชื่อมูลนิธิ เป็น “มูลนิธิบ้านพระพร” และได้มีการจัดตั้งเป็น “บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร” ขึ้นเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2546 เนื่องจากต้องการให้มีความรู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่ต่างจากเรือนจำ ทำให้ง่ายต่อ การเข้าเยี่ยมหรือทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งได้รับการรับรองจากปลัดกระทรวงยุติธรรม นายกิตติพงษ์ กิตติยารักษ์ ให้เป็นบ้านกึ่งวิถี เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม 2551 และยังได้รับมอบโล่ประกาศเกียรติคุณ นัก สังคมสงเคราะห์ดีเด่นประจำปี 2556 จากมูลนิธิศาสตราจารย์ปกรณ์ อังศุสิงห์ จากผลงาน

“การทำงานช่วยเหลือสังคมและผู้ด้อยโอกาส” รวมทั้งได้รับรางวัล “ตราชั่งทอง” บุคคลสงเคราะห์ดีเด่นแห่งปี จากคณะกรรมการสงเคราะห์เด็กและเยาวชนสถานพินิจ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2556 (มูลนิธิบ้านพระพร : ออนไลน์)

2.2 สถานที่ตั้ง

สถานสงเคราะห์แห่งนี้ ตั้งอยู่เลขที่ 600/199 ถนนริมคลอง ซอยสุภาพงษ์ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร ซึ่งอยู่ท่ามกลางชุมชนบึงพระราม 9 มีการจัดสรรที่พักอาศัยและส่วนของการทำกิจกรรมต่างๆ ไว้ ดังแผนภาพที่ 5 ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 5 แผนผังบ้านพระพร

อธิบายแผนภาพ

หมายเลข 1 ห้องฝึกอาชีพ

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีการสนับสนุนการฝึกอาชีพ ได้แก่ การทำกีตาร์ไม้ สมาชิกที่สนใจสามารถเข้าฝึกอบรมขั้นตอนการทำได้และสามารถนำไปออกจำหน่ายเพื่อหารายได้เสริมตามรูปภาพที่ 1

รูปภาพที่ 1 ห้องฝึกอาชีพ

หมายเลข 2 อาคารที่พักเยาวชน

ภายในอาคารนี้ ส่วนของชั้น 2 เป็นที่พักของเยาวชนจากสถานพินิจ โดยส่วนของใต้ถุนจะเป็นที่รับประทานอาหารหรือใช้ทำกิจกรรมต่างๆ ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ตามรูปภาพที่ 2

รูปภาพที่ 2 อาคารที่พักเยาวชน

หมายเลข 3 ที่พักสมาชิกเพศชาย

ในส่วนนี้จะแบ่งที่พักสมาชิกชาย มีห้องพักรวมและมีเตียงนอนส่วนตัว ด้านหลังเป็นห้องอาบน้ำ มีส่วนของเครื่องออกกำลังกาย และห้องสุขาเป็นสัดส่วน ตามรูปภาพที่ 3

รูปภาพที่ 3 อาคารที่พักสมาชิกชาย

หมายเลข 4 อาคารเอนกประสงค์

อาคารนี้มี 2 ชั้น ส่วนของคริสตจักรอยู่ชั้นบน ส่วนชั้นล่างแบ่งเป็นห้องสำนักงานบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร มีห้องย่อยๆ ใช้เป็นห้องเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ในระดับชั้นต่างๆ ตามรูปภาพที่ 4 ถึง 7

รูปภาพที่ 4 ชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่และผู้เตรียมรับศีล

รูปภาพที่ 5 ชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่และผู้เตรียมรับศีล

รูปภาพที่ 6 ชั้นเรียนพระคัมภีร์และทำกิจกรรมสำหรับเด็ก

รูปภาพที่ 7 สำนักงานบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

หมายเลข 5 สนามฟุตบอล

ส่วนนี้บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจัดเป็นสถานที่ทำกิจกรรม เล่นกีฬา และกิจกรรมสันตนาการต่างๆ ตามรูปภาพที่ 8

รูปภาพที่ 8 สนามฟุตบอล

หมายเลข 6 อาคารแม่และเด็ก

อาคารนี้แยกเฉพาะสำหรับการดูแลบุตรของผู้ต้องขังหรือผู้พันโทษที่ยังไม่มีความพร้อมในการดูแลบุตรของตน ซึ่งบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะรับเด็กเล็กอายุตั้งแต่ 1 ปี เข้ามาดูแล และเมื่ออายุถึงเกณฑ์ที่จะต้องเข้ารับการศึกษา ก็จะส่งเข้าโรงเรียนต่อไป โดยมีการดูแลแบบพี่น้อง และฝึกให้เด็ก

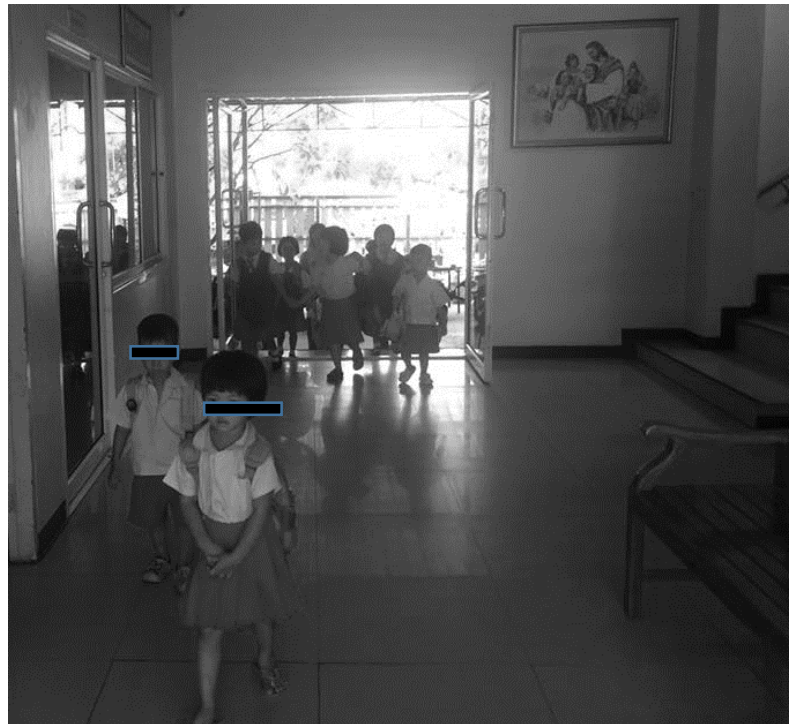
เล็กช่วยเหลือตัวเอง นอกจากนี้ยังเป็นที่พักสำหรับสมาชิกเพศหญิงของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรอีกด้วย
ตามรูปภาพที่ 9-12

รูปภาพที่ 9 อาคารแม่และเด็ก

รูปภาพที่ 10 ลานกิจกรรมใต้อาคารแม่และเด็ก

รูปภาพที่ 11 เด็กเล็กกำลังกลับจากโรงเรียน

รูปภาพที่ 12 รถรับส่งเด็กเล็กและใช้ในกิจการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

หมายเลข 7 อาคารฝึกอาชีพทำเบเกอรี่

ในส่วนนี้เป็นห้องทำเบเกอรี่ ซึ่งอยู่ด้านหน้าของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรและมีการตั้งโต๊ะขายของหน้าบ้าน ตามรูปภาพที่ 13 และ 14

รูปภาพที่ 13 ห้องเบเกอร์รี่

รูปภาพที่ 14 โต๊ะขายเบเกอร์รี่และผลิตภัณฑ์ต่างๆ

หมายเลข 8 แปลงผักอาชีพเสริม

ในส่วนนี้สมาชิกจะได้เรียนรู้การปลูกผัก การเลี้ยงปลาและเพราะเห็ด โดยมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบแต่ละวัน และนำผลผลิตที่ได้ออกขายตามการสั่งซื้อจากภายนอกบ้านเพื่อสร้างรายได้แก่สมาชิก ตามรูปภาพที่ 15 และ 16

รูปภาพที่ 15 แปลงผักอาชีพเสริม

รูปภาพที่ 16 บ่อเลี้ยงปลา และโรงเพาะเห็ด

2.3 วัตถุประสงค์ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

1. เป็นสถานที่พักพิงและช่วยเหลือผู้พ้นโทษและเด็กเยาวชนโดยไม่จำกัดเพศ เชื้อชาติ หรือ ศาสนา เพื่อให้เข้ามารับการส่งเสริมพัฒนาปรับตัวและเตรียมพร้อมเพื่อการกลับเป็นคนดีสู่สังคม
2. จัดหาอาชีพแก่ผู้พ้นโทษ

2.4 การดำเนินการ

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร เป็นหนึ่งในพันธกิจของมูลนิธิบ้านพระพร ซึ่งมูลนิธิฯ มีการดำเนินการพันธกิจทั้งหมด 4 ส่วน ที่เกี่ยวข้องกับผู้พ้นโทษและเยาวชนจากสถานพินิจ กล่าวคือ

1. พันธกิจในเรือนจำ

ดำเนินงานโดยการพัฒนาผู้ต้องขังในระหว่างคุมขัง ทั้งทางด้านการศึกษา การประกอบวิชาชีพและการพัฒนาสภาพจิตใจ เพื่อให้เป็นผู้ต้องขังที่มีความพร้อมในการดำรงชีวิตหลังพ้นโทษ โดยดำเนินการผ่านโครงการต่างๆ ดังนี้

1) **โครงการส่งเสริมการศึกษาและฝึกวิชาชีพ** เป็นการทำงานโดยจัดกิจกรรมพัฒนาและส่งเสริมด้านการศึกษาและวิชาชีพให้แก่ผู้ต้องขัง กล่าวคือ ด้านการศึกษา ได้จัดส่งวิทยากรช่วยสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนสนับสนุนอุปกรณ์การศึกษาต่างๆ ส่วนด้านการฝึกวิชาชีพ ได้จัดฝึกอาชีพในหลักสูตรต่างๆ โดยร่วมมือกับทางเรือนจำ/ทัณฑสถาน

2) **โครงการฟื้นฟูบำบัดชีวิตด้วยดนตรีและเสียงเพลง** เป็นการนำดนตรีและเสียงเพลงมาใช้ในการฟื้นฟูผู้ต้องขัง ผ่านกิจกรรมการสอนดนตรีและฝึกฝนการขับร้องเพลงประสานเสียงเพื่อช่วยบำบัดและผ่อนคลายผู้ต้องขัง ตลอดจนเพื่อเป็นการละลายพฤติกรรม ความคิดความกดดัน และสร้างอารมณ์ที่ดีแก่ผู้ต้องขัง

3) **โครงการอบรมพัฒนาชีวิตผู้ต้องขัง** เป็นการจัดทีมวิทยากรเข้าไปจัดอบรมและพัฒนาชีวิตจิตใจของผู้ต้องขังในเรือนจำ/ทัณฑสถานต่างๆ โดยดำเนินกิจกรรมในรูปแบบต่างๆและนำหลักสูตรการอบรมและดนตรีเสียงเพลงเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการขัดเกลาชีวิต ปรับพฤติกรรมและสร้างทัศนคติที่ถูกต้องให้แก่ผู้เข้ารับการพัฒนาพฤติกรรม

4) **โครงการอบรมและแนะแนวชีวิตเยาวชนในสถานพินิจต่างๆ** เป็นการจัดกิจกรรมเสริมสร้างชีวิตให้กับเยาวชนในสถานพินิจผ่านกิจกรรมการอบรม การสร้างกิจกรรมกลุ่ม การใช้ดนตรีละลายพฤติกรรมและดำเนินกิจกรรมโดยทีมวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญในการทำงานกับเยาวชน เพื่อให้เยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมเกิดความเข้าใจคุณค่าของชีวิต และมีแรงบันดาลใจในการพัฒนาชีวิตให้ดียิ่งขึ้น ตลอดจนดำเนินการให้คำแนะนำและข้อคิดที่ดีแก่เยาวชนทุกคนเพื่อพร้อมเป็นคนดีกลับสู่ครอบครัวและสังคมต่อไป

2. พันธกิจช่วยเหลือผู้พ้นโทษ (บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร หรือ บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

เป็นพันธกิจที่รับช่วงต่อมาจากการพันธกิจในเรือนจำ โดยรับผู้พ้นโทษจากเรือนจำเข้ามาฝึกฝนชีวิตและให้การช่วยเหลือผู้พ้นโทษในด้านต่างๆ มีการนำหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการดำเนินการ

3. พันธกิจดูแลผู้ต้องขัง

เป็นพันธกิจที่ให้การช่วยเหลือบุตรของผู้ต้องขังหรือผู้พ้นโทษที่ยังไม่มีความพร้อมที่จะเลี้ยงดูบุตรหลาน งานในส่วนนี้จะรับดูแลจนกว่าพ่อแม่จะพ้นโทษ ถ้าไม่สามารถรับกลับได้ก็สามารถฝากไว้ที่มูลนิธิและมาเยี่ยมเยียนได้

4. คริสตจักรพระพร

นอกจากพันธกิจทั้ง 3 ส่วนที่กล่าวมาข้างต้น ยังมีกลุ่มพิเศษที่มูลนิธิจัดตั้งขึ้น คือ คริสตจักรพระพร ซึ่งเป็นสถานที่นมัสการพระเจ้าของคริสเตียน ตั้งอยู่ในพื้นที่ของมูลนิธิ โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาในวันอาทิตย์ นอกจากนี้ยังใช้เป็นที่พักของผู้พ้นโทษที่ยังอยู่ในกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรและผู้พ้นโทษที่ออกจากบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรไปแล้ว ในการพบปะและแบ่งปันประสบการณ์ร่วมกันเป็นเหมือนชุมชนขนาดย่อยของ

ผู้พันโทษ และใช้เพื่อเป็นศูนย์รวมผู้พันโทษที่มีความต้องการร่วมทำกิจกรรมสร้างประโยชน์แก่สังคม
อีกด้วย

จะเห็นได้ว่า การดำเนินการของบ้านพระพรนอกจากจะให้การฝึกฝนอบรมเมื่อออกจาก
เรือนจำแล้ว ยังได้ครอบคลุมไปในทุกๆด้านที่เกี่ยวข้องกับผู้พันโทษ ทั้งในขณะที่มีสถานะเป็นผู้ต้องขัง
หรือแม้แต่บุตรของผู้ต้องขัง ซึ่งสามารถดูแลได้อย่างครบวงจรทำให้ผู้พันโทษได้รับการสอดส่อง
พฤติกรรมอย่างไม่เป็นทางการและทำให้เกิดสังคมจำลองเพื่อเตรียมตัวก่อนการกลับสู่สังคมภายนอก
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง การกลับใจของผู้พินโทษในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ของมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน มุ่งตอบโจทย์หรือคำถามวิจัยที่สำคัญๆ ซึ่งมีประเด็นที่ทำการศึกษาและผลการศึกษา ดังนี้

1. แนวคิดของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

การศึกษาพบว่าแนวคิดของบ้านพระพร คือ การให้ความช่วยเหลือผู้พินโทษโดยไม่จำกัดเพศ เชื้อชาติ หรือศาสนา แต่ผู้พินโทษต้องมีความสมัครใจและยอมเข้ารับการฝึกฝนในวิธีของบ้านพระพรซึ่งอยู่บ้านพื้นฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดังที่นายสุนทร ซึ่งเป็นผู้อำนวยการของมูลนิธิบ้านพระพร กล่าวว่า

“บ้านพระพรไม่ได้บังคับว่าสมาชิกต้องมาเป็นคริสเตียน แต่ช่วยบนหลักการของความถูกต้อง ซึ่งการให้ความช่วยเหลือแนวนี้สำหรับทุกที่จะมีหลักของตนเองแต่สอนเราใช้คุณธรรมของศาสนาคริสต์ ดังนั้นคนที่เข้ามาอบรมกับเราต้องสมัครใจ เราไม่พูดเรื่องศาสนาแต่เราต้องให้เขารู้ว่าใครก็ตามที่มารับความช่วยเหลือจากเราและเราใช้หลักการในพระคำพระเจ้าเป็นสื่อในการอบรมความเข้มแข็งของเขา ”

(นายสุนทร ผู้อำนวยการมูลนิธิบ้านพระพร)

การให้ความช่วยเหลือของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรนี้ แม้จะมีการนำแนวคำสอนของศาสนาคริสต์เข้ามาใช้เป็นหลักในการดำเนินการ แต่ก็มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ต้องขังและผู้พินโทษ ไม่ใช่เพื่อต้องการให้พวกเขาเปลี่ยนศาสนา ดังที่นางภา เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรกล่าวถึงแนวคิดนี้ว่า

“ตอนแรกที่พี่เข้าไปในเรือนจำไปกับมูลนิธิเพราะบ้านนี้อยู่ภายใต้ของมูลนิธิ(บ้านพระพร) เราเข้าไปเราก็อบรมอยากให้คนเปลี่ยน เปลี่ยนไม่ใช่ว่าเปลี่ยนศาสนา แต่เปลี่ยนนิสัยเปลี่ยนพฤติกรรม พี่และอาจารย์สุนทรเห็นว่าเรือนจำแต่ละเรือนจำขยายขึ้นเรื่อยๆ สร้างตึกขึ้นเรื่อยๆ เราก็รู้เหตุผลว่า เพราะคนทำผิดซ้ำซากเราก็ไปช่วยลองอบรมสอนแนวทาง คนเหล่านี้ไม่มีแนวทาง ไม่มีเป้าหมายเราก็ไปสอนอบรมแนวทางเป้าหมายชีวิตให้”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากแนวคิดข้างต้นแล้ว กลุ่มเป้าหมายของบ้านพระพรค่อนข้างจะชัดเจน คือ ผู้พันโทช จากเรือนจำ เขาชวนจากสถานพินิจ และบุตรของผู้ต้องขังหรือผู้พันโทช โดยเฉพาะกลุ่มของผู้พันโทช ที่เป็นเป้าหมายหลักของงานวิจัยฉบับนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความต้องการตรงกับแนวความคิดของ บ้านพระพรเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการอยู่ในวงจรการกระทำผิดซ้ำๆ ในเรื่องนี้ นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร เล่าว่า ผู้พันโทชที่เข้ามาส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายเพราะมีความต้องการ เปลี่ยนชีวิตตัวเองจริงๆ ส่วนมากเป็นผู้ที่เคยกระทำผิดมาหลายครั้งแล้ว ดังบทสัมภาษณ์ที่ว่า

“ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายที่เป็นผู้พันโทช เพราะว่าคนเหล่านี้เขาผิด 2 ครั้ง 3 ครั้งเหตุผลเพราะ ลิงแวดล้อมที่บ้านเขาทำให้เขาเป็นแบบนี้ พอเขามาอยู่ที่นี่เขามาเห็นว่าที่นี่สอนและอบรม จริง เขามีแนวคิดมีแนวทางจริงเขาก็เลยมาและก็จะบอกต่อกันว่าจะนำคนที่ใช้ชีวิตที่ดีแล้ว กลับไปพูดคุยกับคนที่อยู่ในเรือนจำ”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

จะเห็นว่าแนวคิดเบื้องต้นของบ้านพระพรนั้น ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเปลี่ยนศาสนาแต่ เป็นการใช้หลักการของศาสนามาให้ความช่วยเหลือเพื่ออบรมแนวทางชีวิต เน้นการสร้างชีวิตใหม่ สอนให้ผู้พันโทชที่มียึดเหนี่ยวจิตใจ ประกอบกับการอบรมสอนระเบียบวินัยในขณะที่อยู่ในบ้านพระพร โดยมีคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินการ

2. กระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

2.1 ความสัมพันธ์ในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

บ้านพระพรใช้ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกกับเจ้าหน้าที่ และ ระหว่างสมาชิกด้วยกันเป็น แบบครอบครัว ซึ่งสมาชิกทุกคนจะเรียกผู้อำนวยการ (นายสุนทร) ว่า “อาจารย์พ่อ” เรื่องนี้นางฮันนา อดีตสมาชิกของบ้านพระพรที่ปัจจุบันกลายมาเป็นครูสอนพระคัมภีร์ของบ้าน เล่าให้ฟังว่าอาจารย์พ่อ ให้ความช่วยเหลือเธอมาตลอดตั้งแต่อยู่ในเรือนจำ และยังเป็นທີ່ปรึกษาให้กับเธอเมื่อต้องตัดสินใจ เรื่องสำคัญ อีกทั้งยังให้การช่วยเหลือเรื่องการเงินเมื่อเธอยังไม่มีงานทำอีกด้วย

“ตอนที่ทำบริษัทประกันจะมีผู้ชายมาซื้อประกันใช้ใหม่ ก็มีทหารกับตำรวจมาอีกและก็จะ ชวนไปคาเฟ่แบบนี้ ชวนนอนด้วย ชวนกินเหล้าเมาไร่จี้ เราก็วิ่งไปหาอาจารย์พ่อขอ คำปรึกษาหน่อย อาจารย์ก็บอกว่าถ้ามันเข้ามาเป็นการทดลองแบบนี้ก็เอาตัวเราออกมาจาก การทดลองซะ ถ้าเธอกลับแบบนั้นเธอก็ออกมาอย่าเข้าไปในส่วนงานแบบนี้เลย ใครๆก็รู้ว่า ผู้หญิงขายประกันก็ต้องเจอแบบนี้แหละ ละให้พี่มาเป็นแม่บ้านทำงานแม่บ้านในบ้านพระพร ให้ ระหว่างนั้นอาจารย์พ่อก็ให้เงินมาใช้ คือ ให้ช่วยทำความสะอาด 15 วัน ก็ใส่ซอง 1,500 แบบนี้ เขาให้ทำงานอะไรช่วย เลี้ยงเด็กก็ช่วยก็ได้เงินมาจากส่วนนี้....พี่คุยกับอาจารย์พ่อได้

ทุกเรื่อง อาจารย์พ่อจะบอกว่าถ้ามีปัญหาหนักๆหรือว่ามีอะไรก็ตามคุยกับเขาได้ คนที่นี้ส่วนใหญ่มักจะเข้าหาอาจารย์พ่อ”

(นางฮันนา สมาชิกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

เจ้าหน้าที่บ้านพระพรใช้ความสัมพันธ์ลักษณะนี้ในการพัฒนาชีวิตการเข้าสังคมและความรับผิดชอบของสมาชิก ซึ่งนายเปียร์ เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรให้สัมภาษณ์ว่า ที่บ้านพระพรจะมีการดูแลแบบพี่น้องไม่ใช่แบบผู้พันโทษกับเจ้าหน้าที่ ทุกคนจะเป็นเหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน สิ่งนี้สอดคล้องกับที่นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า เมื่อมีสมาชิกใหม่เข้ามาในบ้านก็จะมีการมอบหมายให้พี่เลี้ยง ได้แก่ สมาชิกเก่าที่เจ้าหน้าที่เห็นว่าพอจะมีความรับผิดชอบได้ เป็นคนดูแลแนะนำคนใหม่ว่าอยู่ที่นี้เป็นอย่างไรบ้าง ต้องทำอะไรบ้าง และยังมีคำบอกเล่าจากนายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่อธิบายถึงการใช้ความสัมพันธ์แบบพี่น้องในการฝึกฝนสมาชิกเนื่องจากจำนวนเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอต่อการดูแลอย่างทั่วถึง ด้วยการให้ทำตามแบบอย่างที่เราเคยได้รับการดูแลจากเจ้าหน้าที่

“มีการมอบหมายให้คนเก่าดูแลคนใหม่ครับ บอกคนใหม่ว่าถ้ามีอะไรสามารถคุยกับพี่คนนี้ได้เลย เป็นหูเป็นตาให้เราด้วย การดูแลจะพิจารณาตามบุคลิกภาพทัศนคติของเค้ามีการใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาใหม่ トラバิดที่เขายังควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้เขาก็จะไปดูแลคนอื่นไม่ได้ เราให้เขาดูแลเหมือนพี่ดูแลน้องดูแลทุกอย่าง ชีวิต อารมณ์ เหมือนที่เราดูแลเค้าตามโครงสร้างที่เราเคยดูแลเขา เพื่อความต่อเนื่องที่เจ้าหน้าที่ดูแลเค้าไม่ทั่วถึง คือถ้าเด็กคนนี้กำลังจะดีแล้วเจ้าหน้าที่ต้องไปดูแลคนอื่นอีกก็จะไม่ต่อเนื่อง”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

2.2 การดำเนินการในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีการดำเนินการดูแลผู้พันโทษอย่างเป็นระบบ โดยเมื่อผู้พันโทษเข้ามาแล้วจะมีระยะเวลาของการฝึกฝนอยู่ที่ 1 ปีโดยประมาณ ซึ่งระยะเวลานี้จะขึ้นอยู่กับพัฒนาการของสมาชิกแต่ละคนว่ามีความเปลี่ยนแปลงและมีความพร้อมเพียงใดในการออกไปใช้ชีวิตข้างนอก มีการประเมินด้วยการสังเกตอย่างใกล้ชิดจากเจ้าหน้าที่ในระยะเวลาต่างๆ โดยสามารถแบ่งระยะการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ ตามแผนภาพที่ 6

2.2.1 ระยะที่ 1 ระยะเริ่มต้น

ในการเข้ามายังบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ผู้พันโทษอาจเข้ามาด้วยการแนะนำจากเจ้าหน้าที่ในเรือนจำหรือตัดสินใจเข้ามาเองเพราะได้รับรู้ข่าวสารข้อมูลการให้ความช่วยเหลือผ่านทางกรรมาธิการในเรือนจำที่มูลนิธิบ้านพระพรมีการนำพันธกิจเรือนจำเข้าไปทำกิจกรรมร่วมกับ

ผู้ต้องขัง ซึ่งในช่วงแรกของการประชาสัมพันธ์จะเป็นการบอกกันปากต่อปาก ต่อมามีการทำโปสเตอร์ประกาศไว้ที่เรือนจำว่าบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรเป็นสถานที่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้พ้นโทษเมื่อพ้นโทษแล้วสามารถเข้ามารับการช่วยเหลือและฝึกฝนชีวิตที่นี่ได้ ซึ่งระยะนี้ มีรายละเอียดการดำเนินการ ดังนี้

1) การคัดกรองสมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

เมื่อผู้พ้นโทษเข้ามาที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรครั้งแรก จะมีเอกสารประวัติจากเรือนจำมาด้วย เพื่อทราบข้อมูลเบื้องต้น และแม้ว่าบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะไม่ได้มีเงื่อนไขการเข้ามาของผู้พ้นโทษ แต่จะมีการทำความเข้าใจถึงความตั้งใจในการเข้ามารับการช่วยเหลือและพูดคุยเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการของบ้าน โดยส่วนใหญ่จะเน้นการพูดคุยให้ผู้พ้นโทษมีความมั่นใจมากขึ้นในการตัดสินใจและเริ่มต้นใหม่ ส่วนข้อจำกัดในการรับผู้พ้นโทษก็จะเป็นเรื่องของโรคติดต่อหรือโรคทางสมอง เนื่องจากไม่มีเจ้าหน้าที่ดูแลเฉพาะด้าน ในเรื่องนี้นางภา เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ตั้งแต่ในเรือน (เรือนจำ) เรียบอกว่าถ้าออกไปแล้วคุณคิดว่าคุณอยากเปลี่ยนจริงๆอยากมีคนช่วยเหลือจริงๆอยากมีขบวนการในชีวิตจริงๆ คุณก็มาที่นี่เราก็แนะนำเขา เขาก็มากันคนที่มาก็จะได้เข้าสู่ขบวนการของเรา เราก็มีขบวนการ การคัดกรอง การพูดคุยคัดกรองสิ่งแรกก็คือถามประวัติก่อนเคยเป็นโรคติดต่อมั้ย มีครอบครัวมั้ย มีลูกมั้ย การศึกษาอะไรก็จะถามทุกอย่าง ที่ๆสามารถที่เราจะเข้าไปสู่ชีวิตเขา แล้วไปจัดระเบียบให้ชีวิตเขา”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

2) การทำข้อตกลงการอยู่ร่วมกัน

เนื่องจากบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีการดำเนินการตามแนวทางในพระคริสตธรรมคัมภีร์ จึงมีข้อจำกัดบางอย่างที่สมาชิกต้องปฏิบัติตาม เช่น ห้ามสูบบุหรี่ ห้ามดื่มสุรา ห้ามใช้ยาเสพติดหรือเล่นการพนัน ซึ่งข้อจำกัดเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้สมาชิกมีวินัยและมีสุขภาพที่ดีแล้วยังช่วยให้สมาชิกสามารถจดจ่ออยู่กับการรับการฝึกฝนได้อย่างเต็มที่ ส่วนข้อตกลงอื่นๆ เช่น เรื่องของการปรับตัวที่ผู้พ้นโทษต้องยอมปฏิบัติตามกฎของบ้าน และ การต้องเข้าออกบ้านในเวลาที่กำหนด ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่างเพศที่ต้องอยู่ในขอบเขต เป็นต้น ดังที่นายโจ เล่าให้ฟังว่า

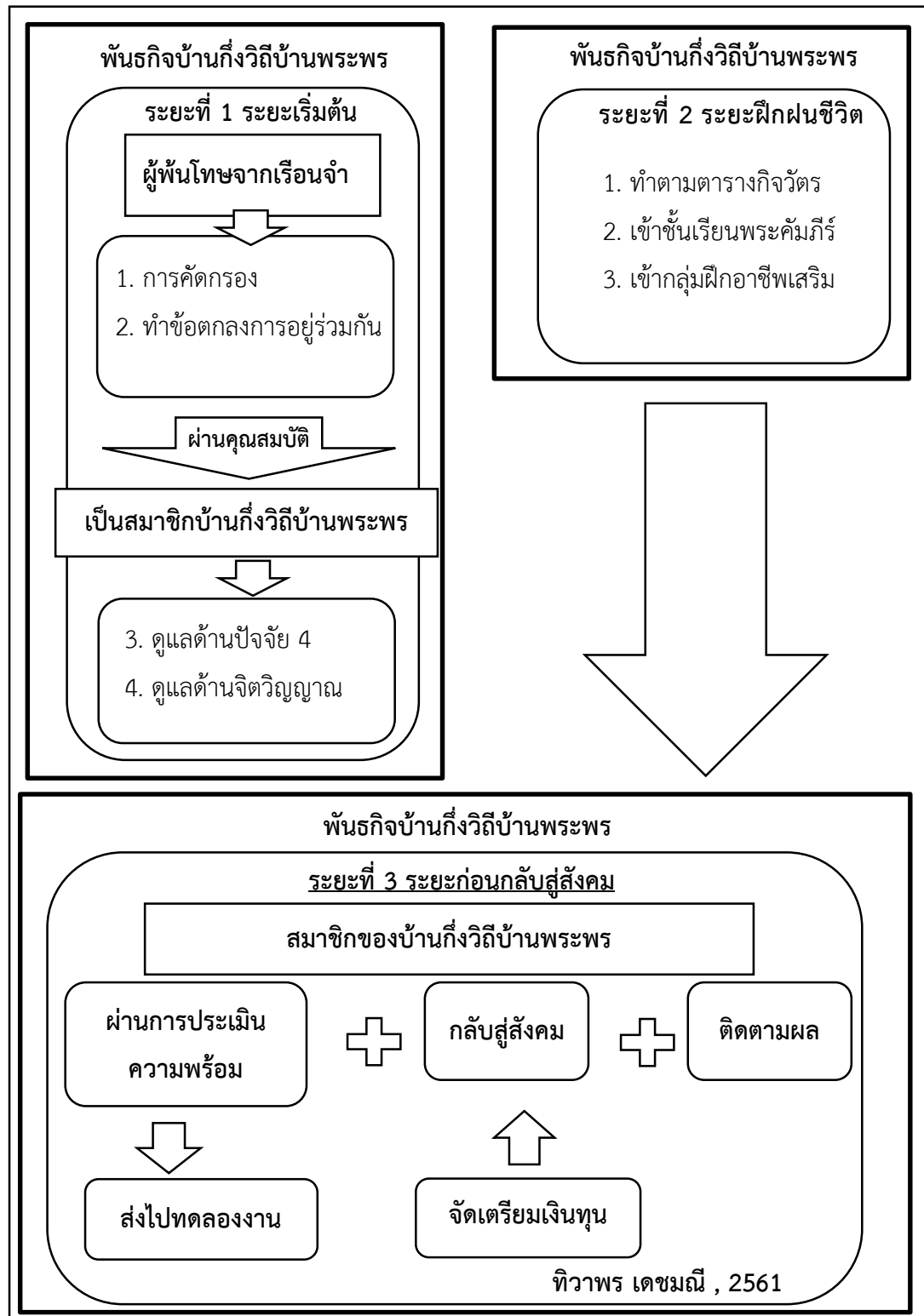
“ทางบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะไม่มีการขอร้องให้หยุดบุหรี่ หยุดสุรา เนื่องจากมีแนวคิดที่ที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรกำลังจัดเตรียมอะไรบางอย่างให้เค้าฝึก ถ้าเขามัวแต่พะวงว่าจะจะไม่เต็มที่ ไม่ดีต่อตัวเอง...เราต้องจริงจังกับเขาบอกให้เขารู้ว่ามาอยู่ที่นี่ต้องเจอกับอะไรบ้าง ต้องปรับเปลี่ยนอะไรบ้าง การมาอยู่ที่นี่คุณอยู่ฟรีไม่มีค่าใช้จ่าย เราจะพูดอย่างชัดเจนว่าถ้า

คุณมาขอความช่วยเหลือคุณต้องปรับนิสัยตัวเองปรับอารมณ์ตัวเองมีความมุ่งมั่นนี้ถึงอนาคต”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากนี้ในการดำเนินการเบื้องต้นในระยนี้ ผู้พันโทษจะต้องกรอกเอกสาร “ขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิบ้านพระพร (พันธกิจเรือนจำคริสเตียน)” โดยมีรายละเอียดในเอกสารคือ ข้อมูลเบื้องต้น ปัญหาและความต้องการที่จะรับช่วยเหลือ ในส่วนนี้จะมีข้อตกลงของบ้านพระพรด้วย ดังรูปภาพที่ 17 ได้แก่

1. ต้องเป็นผู้ที่มีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างแท้จริง
2. ต้องเป็นผู้ที่ไม่มีโรคติดต่อ หรือโรค ประจำตัวอย่างร้ายแรง
3. ต้องเป็นผู้ที่พร้อมจะเลิกยาเสพติดทุกชนิด รวมทั้งเหล้า บุหรี่ และอบายมุขอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน
4. ต้องมีความจริงใจ ขยัน สัตย์ซื่อ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่พูดคำหยาบ และไม่ใช้ความรุนแรง
5. ต้องเป็นผู้ที่ไม่ซ่อนความผิดในเรื่องต่างๆ
6. ต้องเป็นผู้ที่พร้อมจะเข้าร่วมกิจกรรมและสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของบ้านพระพรทุกอย่าง
7. ต้องรับการอบรมและพัฒนาชีวิตในบ้านพระพร 2 เดือนก่อนจะออกไปทำงาน หรือประกอบอาชีพ (ข้อตกลงนี้แล้วแต่รายกรณี)
8. หลังจากที่ได้งานทำ บ้านพระพรจะช่วยเหลือเก็บเงิน แล้ว 2 เดือนต้องกลับคืนสู่สังคม และรับการติดตามจากบ้านพระพร (ข้อตกลงนี้แล้วแต่รายกรณี)
9. ต้องเข้ารับการอบรมด้านการศึกษาพื้นฐาน (เฉพาะเยาวชน) และการอบรมด้านดนตรี
10. เยาวชนต้องเรียนให้จบภาคบังคับการศึกษาที่ทางมูลนิธิกำหนดก่อน ถึงจะสามารถคบหากับเพศตรงข้ามได้ (เฉพาะเยาวชน)

แผนภาพที่ 6 การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

เอกสารขอความช่วยเหลือจากมูลนิธิบ้านพระพรแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (เอชวีเอ็ม)
เลขที่ 608/199 ปีงบประมาณ ๒๕๖๑ของสหประชาชาติ นครศรีธรรมราช ปี ๒๕๖๑
 Tel : 02-7197277

1. ชื่อผู้ส่งคำขอ
 ชื่อ/นามสกุล..... นามสกุล..... ชื่อเล่น.....
 วัน / เดือน / ปีเกิด..... ปัจจุบันอายุ..... ปี สถานภาพ..... (เช่น สมรส)
2. ที่มาของทุนเงินหรือทุนเด็ก..... ชื่อโรงเรียน.....
3. (เขียนชื่อที่ติดต่อได้)..... ชื่อโรงเรียน.....
4. ที่อยู่ตามบัตรประชาชน..... ชื่อเล่น..... อายุปัจจุบัน.....
 เลขที่..... ตำบล..... อำเภอ..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์.....
5. ชื่อ-สกุลบิดา..... ชื่อ-สกุลมารดา.....
 จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... ตำบล..... อำเภอ.....
 โทรศัพท์.....
6. ประวัติการศึกษาสูงสุด.....
 การศึกษาระดับ.....
 วุฒิที่ได้รับ.....
 ภาควิชาสาขาวิชาไปรษณีย์.....
 วิทยาลัยมหาวิทยาลัย.....
7. ประวัติการทำงาน.....
 (ความสามารถพิเศษ มีความถนัดด้าน.....)
8. ปัญหาที่ได้รับสภาพปัญหา.....
9. ต้องการให้ความช่วยเหลือในด้าน.....

คุณสมบัติผู้สมัครและจัดกลุ่มของบ้านพระพร

- ✓ ต้องเป็นผู้ที่มีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นชีวิตในอย่างแท้จริง
- ✓ ต้องเป็นผู้ที่ไม่มีโรคติดต่อ หรือ โรคประจำตัวอย่างรุนแรง
- ✓ ต้องเป็นผู้ที่พร้อมเลิกการศึกษาทุกชนิด รวมทั้งค่าเล่าเรียน และค่าครองชีพในถิ่นอาศัยเดิม
- ✓ ต้องมีความตั้งใจจริง สัตย์ซื่อ ไม่โกหกหลอกลวง ไม่พูดหยาบหยวย และไม่ใช้ความรุนแรง
- ✓ ต้องเป็นผู้ที่ไม่ชอบความผิดในเรื่องต่างๆ
- ✓ ต้องเป็นผู้ที่พร้อมจะเข้าร่วมกิจกรรมและสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของบ้านพระพรทุกข้อ
- ✓ ต้องรับการอบรมและพัฒนาชีวิตในบ้านพระพร 2 เดือนก่อนที่จะออกไปทำงานหรือประกอบอาชีพ
- ✓ หลังจากที่ได้มาบ้านพระพรจะช่วยเหลือเงินส่วนตัว 2 เดือนก่อนกลับไปผู้ส่งเงินและรับการติดตามดูแลจากบ้านพระพร
- ✓ ต้องเข้ารับการอบรมด้านการศึกษาพื้นฐานและอบรมด้านดนตรี
- ✓ เขาจะต้องเขียนใบจบภาคบังคับการศึกษาที่งานมูลนิธิกำหนดจนถึงสามารถพบกับบุตรหลานได้

ลงชื่อ..... ผู้ขอสมัคร
 (.....)
 ลงชื่อ..... เจ้าหน้าที่ผู้รับสมัคร
 (.....)

วันที่สมัครขอความช่วยเหลือ.....
 วันที่เข้าอยู่.....

รูปภาพที่ 17 เอกสารแรกเข้า

3) ปัญหาที่พบในระยะเริ่มต้นและแนวทางการแก้ปัญหา

เนื่องจากบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีสมาชิกที่เคยกระทำความผิดในฐานต่างๆกัน จึงมีความแตกต่างหลากหลายทั้งด้านอารมณ์และการเข้าสังคม ซึ่งสามารถจำแนกปัญหาและแนวทางการช่วยเหลือได้ ดังนี้

3.1) ปัญหาเรื่องความเปราะบางทางอารมณ์

เนื่องจากเคยเป็นคนที่ต้องโทษมาก่อนทำให้บางครั้ง คำพูดเล็กๆน้อยๆจากคนอื่นก็สามารถทำให้พวกเขามีบาดแผลได้อย่างรุนแรง ซึ่งผู้พ้นโทษส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกค่อนข้างละเอียดโดยเขาจะไม่รู้ตัว ยิ่งคนที่อยู่ในเรือนจำนานๆจะมีความไวต่อคำพูดที่ถูกปฏิเสธแม้จะเล็กน้อยก็สามารถก่อให้เกิดปัญหา ซึ่งในเรื่องนี้ถือเป็นปัญหาที่สำคัญของการดูแลสมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร เนื่องจากเป็นสถานที่ที่มีกลุ่มคนที่มีความแตกต่างหลากหลายเข้ามาใช้ชีวิตร่วมกันซึ่งถ้ามีความเปราะบางในด้านนี้อาจจะก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆตามมาได้ เรื่องนี้นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร ยกตัวอย่างกรณีที่เคยเกิดขึ้นกับสมาชิกในบ้านพระพร

“เคยเจอเคล็ดลับ มีคนพูดทำนองว่าคนที่มามูลนิธินี้เป็นคนพ่อแม่ไม่เอา ไม่มีที่จะไป แต่เขามีแม่ มีบ้าน แต่เลือกที่จะมาอยู่ ทำให้เขารู้สึกเหมือนโดนต่อว่าซึ่งคนที่พูด พูดโดยภาพรวมทำให้เขาโกรธ เดือดมาก แต่ดีที่เขาควบคุมอารมณ์ได้ ผมใช้เวลา 3-5 วันพูดปลอบใจเขากับคำพูดที่คนพูดเพียง 3-5 วิ เจอที่ไรก็บอกว่า คำไม่โอเคเลยนะ คำมีบ้านคำมีแม่คำสามารถกลับไปอยู่ได้ ถึงแม้ผมอธิบายอย่างนี้บางทีคำก็แบบอ้อๆไปแต่ไม่ได้รู้สึกดีขึ้น ทั้งที่กิริยาท่าทางเขาจะปกติก่อนหน้าที่จะเป็นแบบนี้จะคุยกับเราแบบ เล่น แต่พอเกิดแบบนี้จะเงียบ ไม่ค่อยคุย นิ่งๆ หงุดหงิดตลอดเวลา ซึ่งผู้พันโทชส่วนใหญ่มักจะมีความรู้สึกค่อนข้างละเอียด โดยเขาจะไม่รู้ตัว”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

แนวทางการแก้ไข ในเรื่องนี้เจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรให้ความสำคัญที่จะดูแลเป็นรายบุคคล ไม่ว่าจะด้วยการสังเกต การเข้าไปพูดให้กำลังใจ การให้ความสนใจเป็นพิเศษจนกระทั่งสมาชิกคนนั้นได้รับการเยียวยาด้านจิตใจ มีความเข้มแข็งและมีมุมมองที่ถูกต้อง ดังที่นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ที่ผมเจอคือว่า ผู้ต้องขังรับคำที่ถูกและรู้สึกกับมันได้ง่ายกว่าและเร็วกว่า คำให้กำลังใจเช่น คุณถูกดูถูก 1 คำ ผมต้องพูดคำให้กำลังใจไม่รู้กี่ร้อยคำ เพื่อจะให้คำรู้สึกว่าย เห้ย คำไม่ได้เป็นอย่างนั้น นั่นเป็นแค่อดีตนะ นี่คือนี่ที่ผมเจอ และบางครั้งคำทำบางสิ่งบางอย่างด้วยแบบความรู้สึกเพราะบางแบบนั้นอะ แล้วแสดงอะไรบางอย่างออกมา”

(นายโจ เจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

จากปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ไขข้างต้น ในส่วนของสมาชิกที่มีการตอบสนองต่อคำพูดของคนอื่นๆ สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีติดฉลาก (Labeling Theory) ที่มีแนวคิดว่าการปฏิบัติเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมของอาชญากร ถูกกำหนดโดยกลุ่มคนรอบข้างหรือโดยสังคม และพฤติกรรมอาชญากรมิใช่คุณสมบัติของผู้เป็นเจ้าของแต่เกิดจากการที่สังคมกำหนดบุคคลต่าง ๆ ผ่านทางการปฏิบัติต่อบุคคลนั้น เมื่อสังคมมีมุมมองต่อบุคคลนั้นเป็นอย่างไร บุคคลดังกล่าวก็จะปฏิบัติตามที่สังคมได้ติดฉลากไว้นั้น (พรชัย ชันติ และคณะ 2543 : 138 อ้างถึงใน ดวงกมล สังสุกลิ่นย์ 2552 : 38) กล่าวคือ ความรู้สึกที่เพราะบางของสมาชิกในบ้านพระพร เกิดจากบาดแผลที่เคยเป็นอดีตผู้ต้องขังเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมจากคนอื่นๆ เช่น การตอกย้ำว่าพวกเขาไม่เป็นที่ต้องการของสังคม ก็ยิ่งทำให้เกิดการต่อต้านและมีมุมมองที่ไม่ดีต่อตนเองจะเห็นได้ว่าแม้สมาชิกที่ได้ยกตัวอย่างในกรณีข้างต้นจะรู้ว่าตนไม่ได้เป็นนั้น ไม่ได้เป็นคนที่ไม่มีความต้องการและการเข้ามาในบ้านพระพรก็มาด้วยความสมัครใจและเจตนาที่ต้องการเปลี่ยนแปลงตนเอง แต่ถ้าเกิดการปฏิเสธจากคนอื่นโดยเฉพาะเรื่องที่เราเขาอ่อนไหวเช่นนี้ ก็อาจจะเป็นไปได้ที่พวกเขาจะเกิดการ

ต่อต้านสังคมและกลับไปใช้ชีวิตในวงจรการกระทำผิดเดิมๆ เนื่องจากมีมุมมองว่าตนเองเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ เป็นไปตามคำพูดของคนอื่นๆ

ในเรื่องการแก้ไขให้ความช่วยเหลือของเจ้าหน้าที่บ้านพระพร มีการนำหลักการในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาประยุกต์ใช้ คือ ในเรื่องการเห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งในพระคัมภีร์บอกว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์” (พระธรรมปฐมกาล 1:27) ซึ่งเจ้าหน้าที่บ้านพระพรก็ใช้วิธีการยืนยันคุณค่าในตัวเองเพื่อแก้ปัญหาความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ การกล่าวโทษตัวเองของสมาชิกในบ้านพระพร ด้วยการยืนยันสิ่งที่ถูกต้องหลายๆครั้ง พร้อมกับการสังเกตการณ์ตอบสนอง จนทำให้สมาชิกเกิดความมั่นใจว่าพวกเขาคือใครและนำไปสู่มุมมองใหม่ที่ดีในการมองตัวเอง

3.2) ปัญหาเรื่องการควบคุมตนเอง

สำหรับการควบคุมอารมณ์ตัวเองหรือการจัดการเมื่อเผชิญความขัดแย้งของสมาชิกในบ้าน กิ่งวิถีบ้านพระพร จะมีการพูดคุยให้แนวคิด ว่า อันดับแรกคือการไม่ใช้กำลัง คนที่ใช้กำลังจะมีบทลงโทษ ได้แก่ การตัดสิทธิ์ ไม่ให้ออกไปทำกิจกรรมข้างนอกบ้าง ไม่ให้ใช้เครื่องมือสื่อสารบ้าง ซึ่งจะพิจารณาตามสถานะการณ์ ซึ่งนายโจ เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า เมื่อสมาชิกอยู่ในบ้านได้ระยะหนึ่งจะมีเวลาที่ลองส่งออกไปทำงาน เจ้าหน้าที่จะพิจารณาพฤติกรรมนิสัยของแต่ละคน เช่น ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้นหรือไม่ เวลาเจอคำพูดของคนพวกเขาตอบสนองอย่างไร แก้ไขปัญหาในงานได้ไหม เจ้าหน้าที่จะเริ่มสังเกตตั้งแต่อยู่ข้างในบ้าน ถ้าเป็นคนที่มียุมากกว่าว่าเขาสามารถดูแลน้องๆได้ไหม ถ้าเจอน้องๆไม่เชื่อฟัง จะแก้ปัญหาอย่างไร สิ่งเหล่านี้จะช่วยในการประเมินพฤติกรรมของสมาชิกในบ้านได้

“การมอบหมายให้ดูแลจะพิจารณาตามบุคลิกภาพรวมถึงทักษะของเขา ว่ามีการใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาหรือไม่ トラバไตที่เขายังควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้เขาก็จะไปดูแลคนอื่นไม่ได้ เราให้เขาดูแลกันเหมือนพี่ดูแลน้อง ดูแลทุกอย่าง ชีวิต อารมณ์ เหมือนที่เราดูแลเขาตามโครงสร้างที่เคยดูแลเพื่อความต่อเนื่องที่เจ้าหน้าที่อาจจะดูแลพวกเขาไม่ทั่วถึง”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ในแนวทางแก้ปัญหาเรื่องนี้ อธิบายได้ด้วยทฤษฎีความผูกพันทางสังคม (Social Bond Theory) ในเรื่องของความผูกพัน (Attachment) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพัน รักใคร่ต่อบุคคลอื่น หรือมีความสนใจในความรู้สึกนึกคิดของบุคคลอื่น การฝึกให้สมาชิกในบ้านมีการดูแลกันและกันก่อให้เกิดความผูกพันแบบพี่น้องหรือคนในครอบครัว โดยการทำให้เป็นแบบอย่างจากเจ้าหน้าที่

ทำให้เกิดความผูกพันกันระหว่างสมาชิกและทำให้เกิดการสอดส่องดูแลแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งมีส่วนช่วยควบคุมพฤติกรรมและให้ความช่วยเหลือได้อย่างตรงจุด

3.3) ปัญหาเรื่องการใช้กำลังตัดสินปัญหา

เนื่องจากผู้พันโทชเคยเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำมาก่อน อาจต้องป้องกันตัวเองเมื่อมีคนมาทำร้ายหรือใช้กำลังในการตัดสินปัญหา บางคนมีอารมณ์รุนแรงเมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้นจึงมีแนวโน้มในการใช้กำลังเพื่อแก้ไขปัญหา

แนวทางการแก้ไข เรื่องนี้ นายโจ เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังถึงแนวทางที่ใช้ในการจัดการกับปัญหานี้ว่า จะมีการอธิบายให้สมาชิกเข้าใจถึงผลที่จะตามมาเมื่อพวกเขาใช้กำลังในการแก้ไขปัญหาว່ว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจะไม่ได้รับการแก้ไขที่ตรงจุด และยังมีการเน้นย้ำตั้งแต่ก่อนที่พวกเขาจะตัดสินใจเข้ามาเป็นสมาชิกในบ้านว่า การเข้ามาอยู่ในบ้านพระพรนี้เขาต้องปรับตัวอย่างไรบ้างซึ่งพวกเขาต้องจัดการกับนิสัยและอารมณ์ของตัวเอง

“ในเรือนจำเราประกาศชัดเจนว่าเป็นคริสเตียน เราใช้ชีวิตแบบคริสเตียน ถ้ามีปัญหาติดใจกัน เราจะไม่ใช่กำลัง อยู่ที่นี่คุณอาจจะใช้กำลัง มันก็ไม่จบ ระวังแล้วเค้าจะมาเอาคืน เราต้องชัดเจนให้เค้าตัดสินใจตั้งแต่อยู่ข้างใน เตรียมตัวตั้งแต่ในเรือนจำ เราต้องจริงจังกับเขา บอกให้เขารู้ว่ามาอยู่ที่นี่จะต้องเจอกับอะไรบ้าง ต้องปรับเปลี่ยนอะไรบ้าง เราจะพูดอย่างชัดเจนว่า ถ้าคุณมาขอความช่วยเหลือ ซึ่งในการมาอยู่ที่นี่ คุณอยู่ฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย นอกจากอยากได้อะไรก็ต้องคืนรน ผลักให้คุณออกไปทำงานข้างนอก เราก็จะบอกว่าอยู่ที่นี่นะคุณต้องปรับนิสัยตัวเอง ปรับอารมณ์ตัวเอง มีความมุ่งมั่นนี้ถึงอนาคต มาอยู่ที่นี่คุณจะสูบบุหรี่กินเหล้าไม่ได้ เค้าก็จะเริ่มตัดสินใจ เค้าจะเริ่มรู้”

CHULALONGKORN UNIVERSITY (นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

3.4) ปัญหาเรื่องพฤติกรรมติดตัว

นอกจากเรื่องอารมณ์หรือมุมมองต่อตัวเองของผู้พันโทชเคยที่เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรต้องดูแลเป็นพิเศษแล้ว ยังต้องคอยสอดส่องดูแลพฤติกรรมติดตัวบางอย่างที่ดูเหมือนจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป แต่สำหรับบ้านพระพรถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมากที่สมาชิกต้องให้ความร่วมมือที่จะไม่กลับไปกระทำอีก เช่น เรื่องการใช้คำพูดที่เคยใช้ในเรือนจำ หรือการใช้คำศัพท์เฉพาะเพื่อแสดงเอกลักษณ์เฉพาะกลุ่ม เช่น คำว่า “ขึ้น” ปกติจะเข้าใจว่าไม่เปียงมาก ไม่ได้แหยงเลย แต่ของพวกเขาคือ จะดีก็ไม่ใช่ จะร้ายก็ไม่เชิง คำว่า “วิ่ง” ของเราคือเร็ว ว่องไว แต่ของพวกเขาคือ มันดีมาก มันสุดยอด เป็นต้น ซึ่งคำเหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่อยู่ในข้อตกลงไม่อนุญาตให้ทำอีกต่อไปแม้ว่าคำพูดเหล่านี้อาจไม่ใช่คำหยาบคาย แต่คำพูดแบบนี้จะทำให้พวกเขาไม่หลุดจากความเป็นอดีตผู้ต้องขัง หรือพฤติกรรมเดิมๆที่

เคยกระทำแต่ต้องเปลี่ยน หรือแม้แต่กริยาเดิมๆ เช่น การไม่อ่อนน้อมถ่อมตน การกระโชกโฮกฮาก ซึ่งผู้ต้องขังอาจทำติดตัวมาตั้งแต่ในเรือนจำก็ต้องปรับเปลี่ยนด้วย

ในบ้านพระพรมีแนวทางว่า อยากให้พวกเขาหลุดจากอดีตเพื่อสร้างทัศนคติว่าเขาเป็นคนใหม่ แล้วเขาเปลี่ยนแล้ว คำพูดเหล่านี้เป็นการสร้างบรรยากาศที่ไม่ได้เปลี่ยนใหม่ ถ้าเขาไม่เปลี่ยน บรรยากาศแบบนี้เวลามีคนมาทักก็จะทำให้พวกเขาจะรู้สึกว่ “ก็เราเป็นคนแบบนี้” ทำให้กระบวนการการช่วยเหลือเป็นไปได้ยากขึ้น ในเรื่องนี้นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรยกตัวอย่างของพฤติกรรมที่ติดตัวของสมาชิกบางคนให้ฟังว่า

“สมาชิกบางคนมีแนวคิดว่ ฉันเคยทำแบบนี้ฉันก็จะทำแบบนี้ ฉันไม่ยอมคน ฉันก็จะไม่ยอมคน มาอยู่รวมกันอย่างนี้ ผู้ต้องขังมาอยู่รวมกันนะ ฉันจะทำแบบนี้”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

แนวทางการแก้ไข ในเรื่องการใช้คำพูดลักษณะนี้เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรมีแนวคิดที่ตรงกันว่าไม่ควรปล่อยให้เกิดขึ้นท่ามกลางสมาชิกในบ้าน เนื่องจากจะทำให้บรรยากาศในบ้านไม่เปลี่ยนไปจากในเรือนจำ ทำให้เกิดความรู้สึกว่พวกเขามีเอกลักษณ์ ยังเป็นผู้ต้องขังอยู่ ซึ่งนายโจ เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรอธิบายเรื่องนี้ว่า

“เราที่เป็นผู้ดูแลด้วยกัน มีความคิดเห็นด้วยกันว่ ถ้ามีภาษาแบบนี้ควรปรับ ภาษาที่ไม่ใช่คำหยาบแต่สร้างบรรยากาศให้เหมือนกับอยู่ข้างในเรือนจำ เพราะบางคนไม่เข้าใจ อย่างคนเสพยาก็จะภาษาคัพท์ของเค้า ซึ่งคนพวกนี้จะมีความรู้สึกสูงเร็วด้วย เซนเซทีพหนัก”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ไม่ว่าจะเป็นนิสัยที่ติดตัว คำพูดที่เคยใช้ หรือวิถีชีวิตเดิมๆของสมาชิก เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรต่างให้ความสำคัญในการสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิด เห็นได้จากการบอกเล่าของนายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่เล่าถึงการคอยสังเกตพฤติกรรม และเข้าไปแก้ไขโดยไม่ทำให้สมาชิกรู้สึกอึดอัด หรือถูกประจานด้วยการเรียกคุยส่วนตัว อีกทั้งการเรียกคุยสองต่อสองเพื่อจะได้สังเกตอย่างใกล้ชิด และได้พูดคุยแบบเปิดอก หรือคำบอกเล่าจากนางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่มีแนวทางในการจัดการกับพฤติกรรมเหล่านี้ว่าต้องเน้นย้ำให้พวกเขาเข้าใจและยอมรับว่พฤติกรรมเดิมๆ ไม่สามารถช่วยพวกเขาให้เปลี่ยนใหม่ได้

“เรามีวิธีการคือ อันดับแรกเราจะสอนเขาว่า ถ้าคุณเป็นแบบนั้น คุณก็จะกลับไปวงจรเดิมเหมือนวัฏจักร ถ้าคุณทำอีกวัฏจักรคุณก็เหมือนเดิม คือ ไม่เข้าคุก คุณก็ตายถ้าคุณจะเปลี่ยน

คุณต้องตัดวงจรนั้น เช่นความคิด พฤติกรรมถ้าคุณตัดตัวนี้ได้คุณยอมรับมัน คุณก็จะเปลี่ยนวงจรได้ ชีวิตคุณจะเปลี่ยนไปใหม่ จากลูกน้ำกลายเป็นยุง คุณอาจกลายเป็นผีเสื้อ”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากการพูดคุยทำความเข้าใจแล้ว ยังมีการให้ความช่วยเหลือโดยอ้างอิงจากหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ดังที่นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“เราใช้การพูดคุยโดยใช้หลักการจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ แนะนำว่าสิ่งที่เขาพูดนี้มันเป็นวิธีก้าวแล้ววิถีใหม่ที่พระเจ้าสอนมันเป็นอย่างนี้ ผลลัพธ์ที่ได้มันจะเป็นยังไง”

(นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ในการเน้นย้ำและพูดคุยให้สมาชิกเข้าใจว่าสมาชิกในบ้านต้องยอมรับการเปลี่ยนแปลง และยอมถ่อมใจที่จะฝึกฝนตามแนวทางของบ้านพระพรนั้น เป็นสิ่งที่จะช่วยให้พวกเขาเข้าใจแนวทางดำเนินการอย่างชัดเจนว่าควรทำอะไร ไม่ควรทำอะไรบ้าง และวิธีที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาของเจ้าหน้าที่ข้างต้นก็เป็นตามแนวทางที่พระคัมภีร์ได้แนะนำไว้ว่า

“หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา...”

(พระธรรมมัทธิว 18:15-18)

3.5) ปัญหาเรื่องการเกาะกลุ่มกัน

นอกจากเรื่องการดูแลด้านคำพูดและการแสดงออก สิ่งสำคัญที่เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรต้องช่วยกันเฝ้าระวังไม่ให้เกิดขึ้นก็คือ การที่สมาชิกในบ้านเริ่มเกาะกลุ่มกับคนใดคนหนึ่งเนื่องมาจากบรรยากาศในเรือนจำหรือสังคมข้างนอกที่ยังมีวงโคจรเดิมๆ พวกเขาจะมีกลุ่มที่รู้จักกัน ขยับตา รู้กัน ผงกหัว รู้กัน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่ต้องระวังเป็นพิเศษด้วยเพราะสิ่งเหล่านี้อาจมีผลในทางที่ไม่ดี ถือเป็นส่วนหนึ่งในบรรยากาศที่เค้าต้องเปลี่ยนหรือเวลาเห็นเพื่อนสมาชิกด้วยกันทำผิดก็จะไม่พูดแต่ปกปิดความผิดให้กัน สิ่งนี้อาจทำให้เกิดปัญหาตามมาได้

แนวทางการแก้ไข ในเรื่องนี้มีการตกลงกันในบ้านพระพรว่า ถ้าสมาชิกในบ้านคนไหนเห็นการกระทำความผิดของเพื่อนแล้วไม่พูดไม่บอกแก่เจ้าหน้าที่ ก็จะถือว่าคนๆนั้นมีส่วนร่วมในการทำผิดด้วย หรือถ้ามาแจ้งเจ้าหน้าที่แล้วกลับได้รับการกดดันจากคนอื่น เจ้าหน้าที่ก็จะเน้นย้ำให้สมาชิกคนนั้นมีจุดยืนที่ถูกต้อง มั่นใจในสิ่งที่ตัวเองทำ และสำหรับสมาชิกที่กระทำความผิดก็อาจถูกเรียกคุย มีการลงวินัยต่อไป ดังที่นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า สิ่งสำคัญที่เจ้าหน้าที่ในบ้านพระพรต้องช่วยกันเฝ้าระวังไม่ให้เกิดขึ้น นอกจากการกลับไปใช้สารเสพติด หรือกระทำผิดกฎของบ้านแล้วยังต้องระวังการที่สมาชิกในบ้านเริ่มเกาะกลุ่มกับคนใดคนหนึ่ง เพราะบรรยากาศในเรือนจำหรือ

ข้างนอกที่ยังมีวงโคจรเดิมๆ พวกเขาจะมีกลุ่มที่รู้จักกัน ขยับตารู้กัน ผงกหัวรู้กันแบบนี้ นายโจบอกว่าต้องระวังเป็นพิเศษด้วย เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งในบรรยากาศที่เค้าต้องเปลี่ยน สิ่งเหล่านี้อาจมีผลในทางที่ไม่ดี เช่น เวลาเห็นเพื่อนทำผิดก็จะไม่พูด จะปกปิดความผิดให้กัน แต่เจ้าหน้าที่จะเน้นย้ำว่าปัญหาเหล่านี้ยิ่งงังก็จะทะลุขึ้นมาจากพื้นที่เค้ากลับไป อาจยังไม่เห็นวันนี้ วันหนึ่งก็จะเห็น ถ้าเขายังไม่เลิก ยิ่งงังปัญหาก็จะเกิด มีการตกลงกันว่า ถ้าสมาชิกในบ้านคนไหนเห็นการกระทำความผิดของเพื่อนร่วมบ้านแล้วคุณไม่พูด ไม่บอกแก่เจ้าหน้าที่ ก็จะถือว่าคุณนั้นมีส่วนร่วมในการทำผิดด้วย หรือถ้ามาแจ้งเจ้าหน้าที่แล้ว กลับมีที่ไม่ชอบเราหรือพาคคนอื่นไม่ชอบเราไปด้วย คนที่กระทำความผิดจะต้องพิจารณาตนเองว่าเขาจะยังอยู่ที่นี้ต่อไปหรือไม่ หรือจะเปลี่ยนตัวเอง เจ้าหน้าที่จะบอกสมาชิกที่นำเรื่องมาแจ้งว่าไม่ต้องไปกลัว เพราะเขาทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว จะให้ความอุ่นใจกับคนที่ทำถูกต้อง

แนวทางข้างต้นนี้สอดคล้องกับหลักการในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ที่ให้ช่วยเหลือพี่น้องที่กระทำความผิดด้วยใจสุภาพให้เขากลับตั้งตัวได้ใหม่

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย แม้จับผู้ใดที่ละเมิดประการใดได้ ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเองเกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย”

(พระธรรมกาลาเทีย 6:1)

4) การดูแลพื้นฐาน

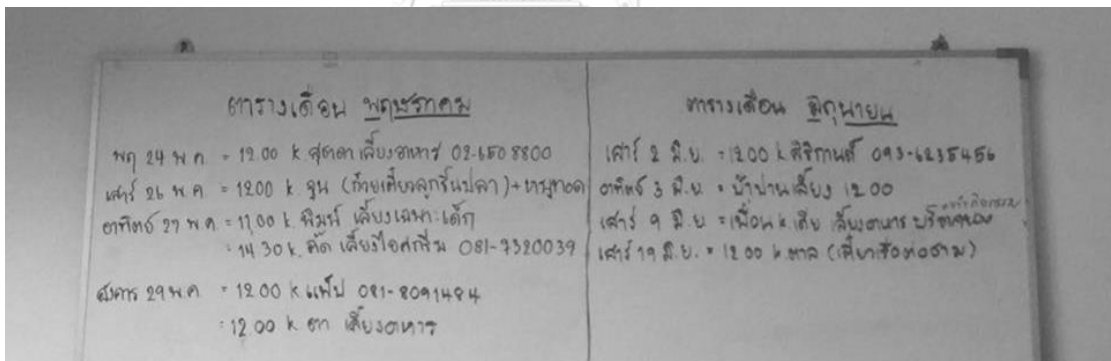
ในบ้านพระพรจะมีการดูแลสมาชิกอย่างครบวงจร โดยที่สมาชิกไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทอง หรือแม้แต่เสื้อผ้าสำรองติดตัวมาเลย เพราะบ้านพระพรได้จัดเตรียมสิ่งเหล่านี้ไว้ให้แล้ว ซึ่งนายโจเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าว่า คนที่เข้ามาในบ้านพระพร ส่วนมากจะไม่ค่อยมีทุนทรัพย์ ซึ่งที่นี้มีการเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้แก่สมาชิกในบ้าน ซึ่งแบ่งตามปัจจัยสี่ ดังนี้

เครื่องนุ่งห่ม : สมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรสามารถเข้ามาอยู่โดยที่ไม่ต้องนำสิ่งของใดๆ มาด้วย เพราะที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีการรับบริจาคเสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม จากคนภายนอก โดยจะให้สมาชิกมีสิทธิในการเลือกก่อนว่าอยากได้ชิ้นไหน แล้วส่วนที่เหลือก็จะนำไปจำหน่ายต่อไปและนำเงินที่ได้กลับเข้ามาเป็นรายได้ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร เช่น เสื้อผ้า ชุดนอน เครื่องใช้ เครื่องนอน อุปกรณ์อาบน้ำ ส่วนใหญ่มาจากคนที่อยู่ก่อนแล้วออกไป การดำเนินการจัดสรรข้าวของเครื่องใช้จะมีกองกลางอยู่และมีบางส่วนที่มีผู้นำมาบริจาคให้ด้วย การดูแลเรื่องเสื้อผ้าของสมาชิก พวกเขาจะรับผิดชอบของตัวเอง นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรบอกว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาหลักของคนที่นี่ พวกเขามีปัญหาที่สำคัญกว่านั้น คือ เขาไม่สามารถเริ่มต้นใหม่ได้ ไม่สามารถหักห้ามใจตนเองได้ คนที่มาอยู่ที่นี่จึงมีแต่ความคิดอยากจะเปลี่ยนแปลงตนเอง อยากเลิกพฤติกรรมเก่าๆ เสียมากกว่า

“ต้องบอกว่าคนที่เข้ามาที่นี่ ส่วนน้อยที่จะมีเงิน ส่วนใหญ่จะเป็นปัญหาที่แบบ เค้าไม่สามารถกลับไปเริ่มต้นใหม่ได้ เค้าไม่สามารถที่จะหักห้ามใจตัวเองเอง แต่เค้ามีความอยากที่อยากเปลี่ยน อยากเลิก อยากหยุดอะไรแบบนี้ เค้าก็จะมาในรูปแบบนั้น ครั้งแรกที่มาเราก็จัดเตรียมอะไรแบบนี้ให้อยู่แล้วก็พวก ชุด เสื้อผ้า เครื่องใช้ และก็ตะกร้า สบู่อะไรพวกนี้ ทุกอย่างเลย แล้วก็เครื่องนอนที่เป็น เตียงตรงนั้นนะ ผ้าปู หมอน อะไรพวกนี้เราก็เตรียมให้เค้า ส่วนใหญ่ก็จากบางคนที่ไปแล้ว ก็คือว่ามาพักอยู่แล้วเค้าก็ออกไป ไปใช้ชีวิตปกติแล้ว อีกส่วนหนึ่งก็คือว่าเราขอบริจาคมา ส่วนใหญ่ก็เป็นของกองกลาง น้อยคนที่จะมีมา เพราะว่าส่วนใหญ่ก็จะมาตัวเปล่า บางคนมาแบบเพิ่งออกจากเรือนจำแล้วก็แบบเผชิญไปรู้จักกับมูลนิธิทางทีมงานเราเข้าไปเรือนจำ เราก็จะประชาสัมพันธ์ในเรือนจำด้วย พอเค้าสนิทกับเราเค้าก็ตั้งใจมาที่นี่”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

อาหาร : ในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะมีการจัดเตรียมอาหารไว้ให้แก่สมาชิกในแต่ละวัน โดยมีเจ้าหน้าที่เป็นแม่ครัวประจำ นอกจากนี้ยังมีบางมือที่คนภายนอกเข้ามาร่วมสนับสนุนอาหารกลางวันแก่สมาชิกในบ้าน ดังรูปภาพที่ 18

รูปภาพที่ 18 ตารางอาหารที่สนับสนุนจากคนภายนอก

การรักษาพยาบาล : ที่บ้านพระพรมีการดูแลเรื่องสุขภาพให้แก่สมาชิก ถ้าเกิดความเจ็บป่วยเจ้าหน้าที่จะนำส่งโรงพยาบาลและใช้สิทธิประกันสุขภาพ 30 บาท เรื่องนี้นางภา เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ส่วนใหญ่ถ้าเด็กเล็กๆเราจะทำบัตร 30 บาทไว้เพราะงบประมาณของมูลนิธิจำกัด พี่โตก็จะทำบัตรสิทธิอยู่คือใช้สิทธิ 30 บาทหรือสิทธิอะไรที่เขามียู่นะ สิทธิที่เขาทำกันไว้ก่อนคือทำมาจากครอบครัวเดิมของเขาหรือสถานที่เดิม แล้วเขาก็จะใช้สิทธิได้”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ที่อยู่อาศัย : ในบ้านกิ่งวิถึบ้านพระพร มีการจัดสรรที่พักอาศัยและส่วนของการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างเป็นสัดส่วน แต่ค่อนข้างมีความส่วนตัวสำหรับสมาชิก เช่น เตียงนอนส่วนตัว อาคารชาย และหญิงที่แยกจากกัน อาคารเด็กเล็กที่มีบริเวณสำหรับเล่น เป็นต้น

5) การดูแลด้านจิตวิญญาณ

สมาชิกที่เพิ่งออกจากเรือนจำ และยังไม่เป็นคริสเตียนหรือเพิ่งเป็นคริสเตียนจากเรือนจำ จะมีการแยกชั้นเรียนต่างหาก มีการเน้นการเข้าชั้นเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ โดยมีชั้นเรียนเฉพาะเพื่อศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างเป็นระบบ ส่วนของคู่มือที่ใช้ในการเรียนการสอนมีการใช้คู่มือชีวิตที่เคลื่อนด้วยวัตถุประสงค์ และคู่มือเกี่ยวกับการดำเนินตามน้ำพระทัยพระเจ้า นอกจากนี้ยังมีการมอบหมายให้อ่านหนังสือนอกเวลาและกลับมาคุยกับเจ้าหน้าที่ว่าได้ข้อคิดอะไรบ้าง ถ้าเป็นหนังสือเกี่ยวกับการเปลี่ยนนิสัยการพัฒนาตนเองก็จะมีการสังเกตจากเจ้าหน้าที่ว่าสมาชิกเกิดความเปลี่ยนแปลงและได้นำหลักการในหนังสือที่อ่านไปใช้หรือไม่ ซึ่งนายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่มีหน้าที่อีกอย่างคือ การเป็นครูสอนพระคัมภีร์ในบ้านพระพร ได้เล่าให้ฟังว่า

“เวลาเรียนนี้ ก็คือ ผมไม่ได้เป็นฝ่ายสอนอย่างเดียว สำหรับคนที่โตแล้วคือเขาต้องไปอ่านมาแล้วก็สรุปว่าเขาได้ข้อคิดอะไร พอเขาได้ข้อคิดสมมุติในคลาสมี 5 คนในวัย 5 คนได้ข้อคิดอะไรผมก็จะมาขยายแต่ว่าขยายบนหลักการ พระคัมภีร์ พอขยายเสร็จผมก็จะบอกว่าอันนี้มันเป็นหลักที่พวกคุณจะต้องใช้เวลาในการฝึกสร้างในสิ่งนี้ให้เป็นนิสัยแล้วเราก็จะประเมินตามนี้มันก็จะมีสถานการณ์แต่ละวันในบ้านที่เกิดขึ้นและเขาได้ใช้สิ่งเหล่านี้เนี่ยในการที่จะตอบสนองออกมาอย่างน้อยแค่ไหนก็จะเป็นการประเมินผลโดยแบบนี้”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

2.2.2 ระยะที่ 2 ระยะฝึกฝนชีวิต

ในระยะนี้ เมื่อสมาชิกใหม่ของบ้านพระพรได้เข้ามาใช้ชีวิตร่วมกับสมาชิกคนอื่นๆ ก็จะมีตารางของบ้านให้ปฏิบัติตาม ซึ่งตารางนี้เจ้าหน้าที่ได้ทำเป็นป้ายขนาดใหญ่แปะไว้ที่โรงอาหารเพื่อสมาชิกทุกคนจะได้ทราบตารางเวลาที่ตรงกัน ดังรูปภาพที่ 19

เวลา	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์	วันอาทิตย์
05.30 น.	ตื่นนอน						
06.00 น.	เข้าร่วมกลุ่มศึกษาและสนทนาธรรม						ตื่นนอน
06.30 น.	ร่วมทำความสะอาดในบริเวณต่างๆตามการแบ่งเขตรับผิดชอบ						อาบน้ำ / เวลาส่วนตัว
07.00 น.	อาบน้ำ / เวลาส่วนตัว						
08.00 น.	อาหารเช้า						
08.30 น.	ชั้นเรียนคุณธรรมเพื่อชีวิต						กิจกรรมพิเศษ
09.30 น.	เข้ากลุ่มฝึกวิชาชีพ / กลุ่มชั้นเรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต / กลุ่มชั้นเรียนด้านวิชาการ						หรือพักผ่อน
12.00 น.	อาหารเที่ยง / พักเที่ยง						
13.00 น.	เข้ากลุ่มฝึกวิชาชีพ / กลุ่มชั้นเรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต / กลุ่มชั้นเรียนด้านวิชาการ						ร่วมกิจกรรมพิเศษ
15.00 น.	เรียนดนตรี / ซ้อมดนตรี						กิจกรรมพิเศษ
16.00 น.	เล่นกีฬา	ซ้อมดนตรี	ซ้อมดนตรี	เล่นกีฬา	ซ้อมดนตรี	หรือพักผ่อน	หรือพักผ่อน
18.00 น.	อาหารเย็น						
19.00 น.	เข้ากลุ่มตามหอพัก	เรียน กศน. / เวลาส่วนตัว	กลุ่มอริชฐาน	เข้ากลุ่มตามหอพัก	เรียนพระคัมภีร์	ชมภาพยนตร์	พักผ่อน
20.00 น.	พักผ่อน / เวลาส่วนตัว						หรือพักผ่อน
21.30 น.	เข้านอน						

รูปภาพที่ 19 ตารางกิจวัตรประจำวัน

1) การฝึกชีวิตประจำวัน

จากตารางกิจวัตรประจำวันข้างต้น ผู้วิจัยได้แยกรายละเอียดของแต่ละกิจกรรมพร้อมคำอธิบาย ดังนี้

เวลา	วันจันทร์	วันอังคาร	วันพุธ	วันพฤหัสบดี	วันศุกร์	วันเสาร์	วันอาทิตย์	
5.30	ตื่นนอน							
6.00	เข้าร่วมกลุ่มและสนทนาธรรม						ตื่นนอน / อาบน้ำ / เวลาส่วนตัว	
6.30	ร่วมทำความสะอาดในบริเวณต่างๆตามการแบ่งเขตรับผิดชอบ							
7.00	อาบน้ำ/เวลาส่วนตัว						ทำความสะอาดตามความรับผิดชอบ	
8.00	อาหารเช้า							
8.30	ชั้นเรียนคุณธรรมเพื่อชีวิต						กิจกรรมพิเศษหรือพักผ่อน	ร่วมกิจกรรมคริสตจักรพระพร
9.30	เข้ากลุ่มฝึกวิชาชีพ/กลุ่มชั้นเรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต/กลุ่มชั้นเรียนด้านวิชาการ							

12.00	อาหารเที่ยง/พักเที่ยง						
13.00	เข้ากลุ่มฝึกวิชาชีพ/กลุ่มชั้นเรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต/ กลุ่มชั้นเรียนด้านวิชาการ					กิจกรรม พิเศษหรือ พักผ่อน	ร่วม กิจกรรม คริสตจักร พระพร
15.00	เรียนดนตรี/ซ้อมดนตรี						กิจกรรม พิเศษหรือ พักผ่อน
16.00	เล่น กีฬา	ซ้อมดนตรี	ซ้อม ดนตรี	เล่น กีฬา	ซ้อม ดนตรี		
18.00	อาหารเย็น						
19.00	เข้า กลุ่ม ตาม หอพัก	เรียนกศน./ เวลา ส่วนตัว	กลุ่ม อธิษฐาน	เข้า กลุ่ม ตาม หอพัก	เรียน พระ คริสต ธรรม คัมภีร์	ชม ภาพยนตร์ หรือ พักผ่อน	พักผ่อน/ เวลา ส่วนตัว
20.00	พักผ่อน/เวลาส่วนตัว						
21.30	เข้านอน						

ตารางที่ 3 ตารางประจำวันของบ้านพระพร

คำอธิบายตาราง

ในตารางประจำวันของบ้านพระพรจะมีศัพท์ที่ใช้กันในกลุ่มคริสเตียนซึ่งมีความหมายเฉพาะ
ดังนี้

1. “การสนทนาธรรม” หรือเรียกอีกชื่อว่า “การเฝ้าเดี่ยว” เป็นกิจกรรมของคริสเตียนที่มี
วัตถุประสงค์เพื่อให้ทุกคนใช้เวลาส่วนตัวในการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์และอธิษฐานในบ้านพระพร
จากนั้นมีการแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ และมีการแลกเปลี่ยนสิ่งที่ได้จากการอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ในวัน
นั้นร่วมกัน และใช้คู่มือที่เรียกว่า “มานา¹²ประจำวัน” ซึ่งเป็นคู่มือที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางว่าในวัน
นั้นและในแต่ละวันจะอ่านพระคัมภีร์ข้อใด

¹²มานา แปลว่า อาหารจากสวรรค์

2. “**ชั้นเรียนคุณธรรมเพื่อชีวิต**” และ “**ชั้นเรียนพระคัมภีร์**” นอกจากจะเป็นช่วงที่สมาชิกจะได้เรียนรู้ในหัวข้อเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การปรับใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ในการดำเนินชีวิต ยังเป็นช่วงการรับฟังการชี้แจงของเจ้าหน้าที่ และแลกเปลี่ยนพูดคุยกัน ในช่วงนี้สมาชิกจะได้รับฟังข้อมูลข่าวสารของบ้านพระพรและข้อชี้แจงต่างๆ มีการแลกเปลี่ยนพูดคุยกัน และมีการมอบหมายให้สมาชิกบางคนกลับไปอ่านหนังสือและแบ่งปันสิ่งที่ได้ ในชั้นเรียนนี้มีครูผู้สอนที่เป็นนักศึกษาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์และบางคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่เข้ามาช่วยสอน โดยทางบ้านพระพรจะแจ้งหัวข้อเพื่อเป็นแนวทางเดียวกันในแต่ละปี ว่าในปีนั้นๆ ต้องการจะเน้นย้ำอะไรกับสมาชิก ซึ่งบทเรียนของผู้สอนก็จะเป็นไปในทางนี้ มีการประเมินผลจากผู้สอนเป็นระยะด้วยการทำแบบทดสอบ

3. “**การเข้ากลุ่มฝึกอาชีพ**” เจ้าหน้าที่จะมอบหมายให้สมาชิกแต่ละคนลองทำงานฝึกอาชีพด้านต่างๆที่มีในบ้าน เช่น ทำเบเกอรี่ ตัดผม เลี้ยงปลา/ไก่ ซึ่งงานเหล่านี้ไม่ใช้การหารายได้เสริมโดยตรง แต่เพื่อประโยชน์ในการฝึกตัวเองของสมาชิก

4. “**การทำความสะดวกตามเขตความรับผิดชอบ**” ในส่วนนี้จะมีการตั้งหัวหน้าของแต่ละกลุ่มคอยดูแลความเรียบร้อยตามส่วนต่างๆที่บ้าน

5. “**การรับประทานอาหาร**” ในทุกมื้ออาหารจะมีแม่ครัวซึ่งเป็นสมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ทำหน้าที่ดูแลเรื่องอาหารการกินของทุกคน และสมาชิกจะแบ่งหน้าที่ตามตารางไปล้างจานเมื่อรับประทานอาหารเสร็จ

6. “**กิจกรรมพิเศษ**” ในช่วงเย็นของวันจันทร์และวันพฤหัสบดีจะเป็นเวลาของ Sport Day โดยมีการจัดกิจกรรมภายในพื้นที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรสำหรับทีมเล็กๆ แต่ถ้าเป็นทีมที่ใหญ่ขึ้นก็จะออกไปใช้สนามเด็กเล่นของชุมชนบึงพระราม 9 ซึ่งอยู่ใกล้กับบ้านพระพร ส่วนในวันเสาร์จะมีเวลาพักผ่อนตามอัธยาศัย มีเวลาในการจัดการดูแลตัวเองเรื่องเสื้อผ้า ที่นอน เรือนที่พัก บางสัปดาห์มีคนภายนอกเข้ามาทำกิจกรรมร่วมกับสมาชิกในบ้าน สำหรับวันอาทิตย์เป็นวันที่สมาชิกทุกคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมของทางคริสตจักรพระพรซึ่งอยู่ในบริเวณบ้านมีการสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ช่วงเช้าและเข้าร่วมร้องเพลงนมัสการพระเจ้า ฟังคำเทศนาจนถึงเวลาประมาณเที่ยง จากนั้นช่วงบ่ายจะมีการรวมกลุ่มกันเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนสิ่งที่พบเจอระหว่างสัปดาห์ ในช่วงนี้จะเป็นโอกาสที่สมาชิกของบ้านที่ออกไปทำงานข้างนอกเต็มตัวแล้วได้พบกับรุ่นน้องหรือสมาชิกที่ยังอยู่ในบ้านซึ่งในสัปดาห์นี้คริสเตียนเรียกว่า ช่วงแห่งการหนุนใจและเป็นพยานซึ่งกันและกัน

ถึงแม้ว่าบ้านพระพรจะมีการจัดกิจกรรมให้แก่สมาชิกเป็นประจำแล้ว แต่บางกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อจิตใจของพวกเขาก็มีการหลีกเลี่ยงไม่จัด เช่น บทสัมภาษณ์ของนางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่เล่าว่า

“ส่วนใหญ่เราจะไม่จัดวันพ่อกับวันแม่ เพราะว่าจากปัญหาของเด็กเราที่เขาไม่มีพ่อแม่เราก็ไม่อยากให้เขากระทบเรื่องนี้”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

7. “**กลุ่มอธิษฐาน**” กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกจากบ้านพระพรและสมาชิกของคริสตจักรพระพรที่เข้ามารวมกันเพื่ออธิษฐานตามหัวข้อต่างๆ และการร้องเพลงนมัสการพระเจ้าในกลุ่มย่อยด้วย ซึ่งนอกจากจะเป็นเวลาที่สมาชิกจะได้ฝึกฝนชีวิตในการอธิษฐานแล้วยังเป็นโอกาสที่สมาชิกจะได้รู้จักการเข้าสังคมกับคนภายนอกแบบไม่เป็นทางการอีกด้วย

2) การฝึกอาชีพเสริม

ในบ้านพระพรจะมีแปลงกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอาชีพเสริม และมีส่วนของบ้านที่เป็นห้องฝึกอาชีพซึ่งอาชีพเสริมในบ้านพระพร มีดังนี้

1. ทำกีตาร์ไม้
2. เบเกอร์รี่
3. ปลุกผัก
4. เลี้ยงปลา
5. ฝึกตัดผม

เมื่อได้ผลผลิตจากอาชีพข้างต้นแล้วจะมีการนำไปขายและบางส่วนจะเป็นเงินที่ให้แก่สมาชิก บางส่วนจะเป็นรายได้ของบ้าน แต่จุดประสงค์ในการฝึกอาชีพเสริมนี้ไม่ใช่การหารายได้กลับมาเป็นการฝึกฝนชีวิต คือ เจ้าหน้าที่จะใช้โอกาสที่สมาชิกบริหารจัดการกิจกรรมนี้ในการสังเกตพฤติกรรมว่าพวกเขามีความพร้อมด้านใด หรือต้องสนับสนุนด้านใดเพิ่ม สมาชิกบางคนจะได้รับโอกาสออกไปทำงานเสริมข้างนอก เช่น ล้างรถ ทำงานรับจ้างทั่วไป ก็จะมีการประสานกับเจ้าของกิจการให้ช่วยดูแลพฤติกรรมและรายงานมายังบ้านพระพร ดังที่นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“สมาชิกเขาจะเข้าไปฝึกทำกีตาร์แฮนด์เมด ไปฝึกเกษตรปลุกผัก เลี้ยงปลา ฝึกเบเกอร์รี่ ฝึกบาร์เบอร์ อย่างนี้ละครับเขาก็จะลองฝึก หรือว่าบางครั้งเราก็ส่งเขาไปฝึกงานข้างนอก แล้วเราก็จะตามว่าตอนนี้เป็นยังไง แล้วก็มีเจ้าของกิจการจะแจ้งให้เราทราบ พฤติกรรมเขาเป็นแบบนี้ๆ ก็จะดูเขาถามเขาซึ่งอาชีพเสริมนี้ยังไม่ใช่อาชีพหลักที่เขาจะใช้เพื่อหารายได้ มันเหมือนกับว่ามันก็เป็นอาชีพในเวลาเดียวกันก็เหมือนกับว่ามันก็ลองด้วยคือว่าถ้าเขาไปไม่ได้เราก็ดึงกลับแต่ถ้าเขาไปได้เขาอยากจะทำอันนี้ก็ไปเลย ถ้าเขาสามารถรับผิดชอบชีวิต

เขาเองได้แบบคนปกติพอเขารับผิดชอบได้แล้วเนี่ยเราก็จะเริ่มเก็บเงินให้เขาซึ่งจริง ๆ ที่ผ่าน
มาเราก็เก็บอยู่แล้ว”

(นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

การอยู่ในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร แม้ว่าจะไม่ต้องใช้ปัจจัยเกี่ยวกับเงินในการดำรงชีวิต
เนื่องจากสมาชิกทุกคนต่างก็มีข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นของแต่ละคนอยู่แล้ว แต่สำหรับสมาชิกที่ได้รับ
โอกาสให้ทำงานนอกบ้าน ในขณะที่ยังอยู่ในกระบวนการการฝึกฝนก็จะได้รับค่าจ้างด้วย ซึ่งบ้านพระ
พรมีข้อตกลงให้สมาชิกเหล่านี้นำเงินมาฝากไว้ที่เจ้าหน้าที่โดยบ้านพระพรจะดูแลไว้ให้และสมาชิก
สามารถมาเบิกจ่ายได้เมื่อต้องการ จนกว่าสมาชิกคนนั้นจะมีความพร้อมที่จะออกไปทำงานนอกบ้าน

เมื่อสมาชิกคนใดมีแนวโน้มสามารถออกไปทำงาน ไปใช้ชีวิตข้างนอกได้ในเวลาอันใกล้
บ้านพระพรก็จะมีการจัดการเก็บเงินเป็นทุนไว้ให้เพื่อค่าใช้จ่ายในอนาคต เช่น ค่าเช่าบ้าน ค่าอาหาร
ค่าเดินทางต่างๆ บางกรณีเก็บให้ก่อน 3 เดือนที่จะออกไปอยู่ข้างนอกก็มี เป็นรายๆไป ซึ่งนายต้อง
เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังเกี่ยวกับการจัดการรายได้ของสมาชิกว่า

“คือมูลนิธิเนี่ยจะมีบัญชี เราจะไม่ให้เขาถือเงิน คือ เราจะเก็บให้เขา พอเก็บครบ 3 เดือนเรา
จะประเมินว่า เงินที่เก็บได้เนี่ยมันเพียงพอสำหรับที่เขาจะไปเช่าห้องข้างนอกอยู่หรือไม่อะไร
อย่างนี้ถ้าเกิดไม่พอก็จะเก็บอีก เก็บจนเขาไปเช่าห้องได้เราก็ส่งเขาออกไปเช่าห้องอันนี้สแต็ป
ที่ เตรียมส่งออกละ”

(นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ถ้าสมาชิกมีปัญหาที่เกี่ยวกับการเงินก็จะมีการนำเข้ามาปรึกษากันในที่ทีมงาน และนำเข้าที่
ประชุมคณะกรรมการเพื่อหาทางออกให้ สำหรับสมาชิกที่ต้องการมีกิจการเป็นของตัวเองทางบ้าน
พระพรก็มีเงินทุนให้ส่วนหนึ่งเพื่อช่วยเหลือและสมาชิกก็สามารถผ่อนคืนได้ภายหลัง ซึ่งเรื่องนี้จำเป็น
มากในการออกไปใช้ชีวิตข้างนอกของผู้พ้นโทษเนื่องจากเป็นต้นทุนที่ทำให้พวกเขาใช้ต่อยอดได้ และ
ยังช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายอีกส่วนหนึ่งอีกด้วย

3) การให้คำปรึกษา

ในการใช้ชีวิตในบ้านพระพร เจ้าหน้าที่และสมาชิกจะอยู่ด้วยกันแบบครอบครัว คือสมาชิก
สามารถเปิดใจพูดคุยถึงเรื่องส่วนตัวและปัญหาที่พบกับเจ้าหน้าที่ได้ ซึ่งนางภา เจ้าหน้าที่ของบ้าน
พระพร เล่าให้ฟังว่า

“ผู้พ้นโทษที่นี่เขาจะคุยกับเราทุกเรื่อง อย่างเช่น ผมไม่ไหวแล้วผมอยากสูบบุหรี่ ผมไม่ไหว
แล้วผมอยากมีแฟน คือเราให้ความไว้วางใจกับเขา เราพอรับรู้เรื่องของเขาแล้วเราไม่เปิดเผย

ไม่ใช่รับรู้แล้วไปโทษนะหมด เราไม่เปิดเผย ตอนนี้เขาไวใจเราเขาสามารถบอกกับเราทุกเรื่อง อย่างเด็กบางคนบอกผมยังไม่อยากเจอพ่อแม่เพราะว่ากลัวว่ากลับไปแล้วจะทำให้ผมหลุดอีก ทุกปัญหาเขาจะบอกเราหมด”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

2.2.3 ระยะที่ 3 ระยะก่อนกลับสู่สังคม

ผู้พ้นโทษได้เข้ามาเป็นสมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรแล้ว สิ่งที่พวกเขาต้องปฏิบัติเหมือนกับสมาชิกเก่าในบ้าน คือ เปลี่ยนตารางชีวิตประจำวันให้เป็นตามตารางเวลาที่กำหนด ซึ่งกิจวัตรประจำวันเหล่านี้สามารถฝึกฝนลักษณะชีวิตของสมาชิกในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ทั้งด้านทักษะความรู้ เพื่อประกอบอาชีพ ทักษะด้านสังคม การอยู่ร่วมกับคนอื่น ทักษะด้านการใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ และทักษะที่จำเป็นด้านอื่นๆ

1) การประเมินความพร้อม

เมื่อสมาชิกมีความพร้อมในการใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นๆแล้ว เจ้าหน้าที่จะให้เขาออกไปทดลองทำงานข้างนอกซึ่งเป็นงานที่มีรายได้จริง แต่เงินที่ได้สมาชิกต้องนำมาฝากไว้กับเจ้าหน้าที่บ้านพระพร เพื่อเก็บรักษาไว้ตามข้อตกลง การเดินทางจะเป็นการไปและกลับมาที่บ้านพระพรก่อนในช่วงแรกๆ และจะเริ่มมีการพาออกไปหาที่พักอาศัยข้างนอก สมาชิกบางคนบ้านพระพรจะจัดหามอเตอร์ไซค์ให้เพื่อความสะดวกในการเดินทางไปทำงาน ถ้าต้องเดินทางไปทำงานไกลก็อาจจะต้องไปอาศัยนอกบ้าน แต่จะมีเจ้าหน้าที่เดินทางไปเยี่ยมเยียนเสมอๆ ความถี่ประมาณ 3 เดือนครั้ง หรือ 6 เดือนครั้ง และมีการมาพบเจอกันเป็นประจำในวันอาทิตย์ เรื่องนี้นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ผู้พ้นโทษจะมีระยะเวลา คือ 3 เดือนก็จะประเมินว่าออกไปข้างนอกเนี่ยมีปัญหามั้ย อาจจะส่งไปทำงานและก็จะไปกลับสักระยะหนึ่ง พอดูระยะเวลาการทำงานสัก 1 ปี โอเค คนนี้ไม่มีปัญหาทำงาน ที่ทำงานขมมาดี เราก็จะ让他ไปอยู่ อย่างที่บอกเราจัดการบริหารเรื่องเงินให้เงินเดือนออก เราเก็บไว้ เราก็จะไปหาที่อยู่ให้เขา ที่ใกล้ๆสะดวก ก็จะออกมอเตอร์ไซค์สักคันหนึ่ง เราก็จะให้อาหาร ให้หมอน ให้ที่นอนไป แล้วไปอยู่เราก็จะไปเยี่ยม 3 เดือนครั้ง 6 เดือนครั้ง ไปดูตรวจสอบ ว่ายังดีนะ ไม่เล่นยานะ ไม่อะไรนะ นั่นก็คือปลอดภัย วันอาทิตย์ก็จะมารวมกัน”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

2) การเลือกประกอบอาชีพ

ในการออกไปทำงานข้างนอกบ้านพระพรนี้ สมาชิกจะมาแจ้งความประสงค์ว่าเขาสนใจและมีความถนัดกับทำงานแบบใด ในช่วงแรกจะเป็นการออกไปทดลองงานและกลายเป็นอาชีพหลักเมื่อออกจากบ้าน เรื่องนี้นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ส่วนใหญ่ผู้พันโทษจะเริ่มหางานเพราะผู้พันโทษเนียเขาเป็นคนที่โตสามารถกลับไปสู่สังคมและมีครอบครัวได้แล้ว บางคนก็บอกว่าผมอยากขับรถนะ เราก็จะหางานขับรถ บางคนก็บอกอะไรก็ได้บางที่เราหางานเป็นพนักงานโรงแรม เขาก็เอาเป็นคนที่จัดเตียง หรือว่าเป็นพนักงานซักผ้าในโรงแรมอะไรแล้วแต่ แล้วแต่คนแล้วแต่ความถนัดของเขา ส่วนงานก็มีหลากหลาย มีทั้งยาม มีทั้งเซลล์แมน มีทั้งขับรถ มีทั้งพนักงานโรงแรม แล้วแต่ บางคนก็เป็นโอเปอเรเตอร์”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ในการส่งตัวสมาชิกออกไปทำงานข้างนอก บ้านพระพรจะให้ความช่วยเหลือในเรื่องการแนะนำตัวกับบริษัทด้วย กล่าวคือ มีการเปิดเผยกับเพื่อนร่วมงานและนายจ้างว่าเป็นอดีตผู้ต้องขัง แต่ผ่านการฝึกฝนจากบ้านพระพรแล้วและมีการรับรองให้จากบ้านพระพรว่าเป็นคนที่ใช้การได้ เรื่องนี้สามารถช่วยให้สมาชิกมีความมั่นใจและมีความพร้อมในการออกไปสู่สังคมอย่างมาก ซึ่งนางภาเจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ขบวนการของเราพอเราส่งเนีย เราจะบอกกับบริษัทนั้นก่อนว่าเป็นคนของเรา เขาเป็นคนที่อดีตผู้ต้องขัง เราการันตินะคนนี้ เขาเปลี่ยนแล้ว แต่บางครั้งเพื่อนร่วมงานทำให้เขาคิดมากถ้าไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร แต่พอเพื่อนร่วมงานรู้มันก็เกิดปัญหา ส่วนใหญ่ก็กลับมาคุยกันมันก็คืออย่างนี้เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาสำหรับพวกเขา เขาทำได้เรื่อง การทำงานหนักเขาไม่ใช่ปัญหา ปัญหาคือสังคม โอกาสจากคนในสังคมมากกว่า เรื่องเงินจะได้ 300 , 600 , 500 เขาไม่ได้ worry เรื่องนั้น”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากการประกอบอาชีพข้างนอกแล้ว ถ้าสมาชิกคนใดมีความสนใจอยากจะทำงานให้กับมูลนิธิบ้านพระพรต่อ ก็สามารถสมัครเข้าร่วมได้ แต่มีเงื่อนไขว่าต้องเป็นคนที่รับเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นคริสเตียนแล้วเท่านั้น และมีการฝึกอบรมก่อนจะเข้ามาทำงานเต็มตัว ซึ่งเรื่องนี้นางสาวไพฑูรย์ สมาชิกของบ้านพระพรที่ผันตัวเองจากเยาวชนในสถานพินิจมาเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กเล็กในบ้านพระพร เล่าให้ฟังว่า

“การเลือกอาชีพก็แล้วแต่บางคน คืออย่างหนูก็ไม่ได้คิดที่จะทำงานข้างนอกไม่ได้มีความคิดที่จะหางานทำข้างนอกเพราะว่าอยากอยู่ตรงนี้ อยากรับใช้ แต่ถ้าเป็นบางคนก็อยากไปทำงานข้างนอก ก็ทางมูลนิธิเราก็จะหางานให้ติดต่องานให้ บางคนก็จะมีเคลแบบว่าไปทำงานข้างนอกแล้วก็กลับมาทำอะไรอย่างนี้ก็มี แต่บางคนก็มีไปทำงานได้ซักกระยะหนึ่ง เขาก็จะอยากอยู่ข้างนอกก็มี”

(นางสาวไพฑูริ สมานิกบ้านพระพร)

3) การจัดเตรียมเงินทุน

เมื่อสมาชิกมีความพร้อมที่จะกลับสู่สังคม ทางบ้านพระพรจะนำเงินที่เก็บไว้มาให้ ซึ่งเงินก้อนนี้บ้านพระพรจะช่วยเก็บจนมีจำนวนที่เพียงพอต่อการใช้ชีวิตข้างนอก ประมาณ 3-4 เดือน จึงจะมอบให้สมาชิกเอาไปทำทุนต่อ หรือบางรายต้องการมีกิจการแต่ไม่มีเงินทุน บ้านพระพรก็มีการช่วยเหลือในส่วนนี้ และขณะนี้มีนักธุรกิจต้องการลงทุนเกี่ยวกับร้านล้างรถ ก็สนใจที่จะมาสนับสนุนอาชีพให้ที่นี้ด้วย เรื่องนี้นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าว่า

“มีคนหนึ่งเขาจะเปิดร้านตัดผมเองเราก็ช่วยเงินต้นครับ เงินส่วนหนึ่งเท่านั้นคือจริง ๆ เรามีโครงการที่จะทำ ทำเหมือนแบบเปิดร้านนั้นมาสำหรับบุคคลเหล่านี้เลย แต่ว่าเรายังไม่มีงบประมาณ คือเราเหมือนแบบว่าเรามีไอเดียแบบนี้อยู่แต่เราติดขัดเรื่องงบประมาณซึ่งจริง ๆ ตอนนี้อยู่เหมือนกับว่ามีนักธุรกิจฮ่องกงเขาเข้ามาแล้วก็เขากำลังฝึกเกี่ยวกับคาร์แคร์แล้วเขาก็จะลงทุนในท้ายที่สุดเขาก็จะลงทุนเปิดให้แล้วก็สอนบริหารจัดการทุกอย่างเขาก็จะมอบให้เป็นการดูแล แต่อยู่แบบเป็นผู้ร่วมหุ้นแบบนั้นครับ”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

4) การติดตามที่ต่อเนื่อง

แม้ว่าสมาชิกบางคนจะออกจากการดูแลอย่างเป็นทางการของบ้านพระพรไปแล้วเนื่องจากมีความพร้อมในการออกไปใช้ชีวิตข้างนอก แต่ก็ยังมีการติดตามผลและการให้ความช่วยเหลือบางเรื่อง เช่นที่นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“บางคนออกไปแต่ไม่มีบัตร ทะเบียนบ้านอะไรอย่างเนี่ยเราก็พาไป ติดคุนนาน บ้านไม่เอาแล้ว ย้ายเข้าทะเบียนบ้านกลาง เราก็ไปทำเรื่องเอกสารให้เขาก็กเราเดินเรื่องเอกสารเรื่องบัตร ทะเบียนบ้าน ช่วยทุกอย่าง ต้องทำเพื่อเขาจะเป็นคนที่ถูกต้องตามกฎหมายในสังคมได้”

(นางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

5) การติดตามภายหลังและการประเมินผล

เมื่อสมาชิกออกไปใช้ชีวิตภายนอกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรแล้ว ยังได้รับการติดตามผลจากเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล และมีปฏิสัมพันธ์กับบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรผ่านทางคริสตจักรพระพรในวันอาทิตย์ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นสามารถกลับเข้ามายังบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรได้อีกครั้ง โดยเจ้าหน้าที่จะพิจารณาเป็นรายกรณีไป

3. การนำหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พันโทษ

ในเรื่องนี้นับเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินการของบ้านพระพร คือ มีการใช้คำสอนในพระคัมภีร์เข้ามาปรับใช้และเป็นเหมือนแนวทางในการบริหารจัดการบ้าน อีกทั้งยังมีการเน้นย้ำให้สมาชิกของบ้านพระพรศึกษาพระคัมภีร์เป็นความรู้หลักอีกด้วย ซึ่งรายละเอียดจะได้กล่าว ดังต่อไปนี้

3.1 การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่สอดคล้องกับหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์

3.1.1 แนวคิดของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

จากแนวคิดของบ้านพระพรที่เปิดรับผู้พันโทษโดยไม่จำกัดเพศ เชื้อชาติ หรือแม้แต่นศาสนา เพียงแต่บุคคลนั้นต้องมีความตั้งใจที่อยากจะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ และยอมอยู่ภายใต้กฎระเบียบของบ้านที่จะช่วยฝึกวินัยให้กับชีวิตของพวกเขา สิ่งนี้สอดคล้องกับเรื่องการปฏิบัติต่อชาวต่างชาติ (ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล) ในสมัยพระคัมภีร์ที่ให้โอกาสคนทุกคนได้เข้ามารับความรักจากพระเจ้า และได้รับการยกโทษจากความผิดบาปของเขาเหมือนกัน ถ้าเขามีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ดังที่กล่าวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า

“แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอดด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรมและการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอดเพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า ‘ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ความอับอาย’...ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’”

(พระธรรมโรม 10 : 6-13)

3.1.2 กระบวนการที่สอดคล้องกับพระคัมภีร์

ในบ้านพระพร มีการดำเนินการหลายส่วนการให้ความช่วยเหลือสมาชิกและแต่ละส่วนมีการนำหลักการในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ ดังนี้

1) ระเบียบวินัย

บ้านพระพรมีหลักว่าสมาชิกในบ้านพระพรต้องอาศัยการมีวินัยในตัวเองจึงจะสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ ซึ่งสิ่งนี้เจ้าหน้าที่ของบ้านได้ให้ความสำคัญเนื่องจากเป็นก้าวแรกที่ทำให้พวกเขามีแนวทางในการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนใหม่ ไม่ใช่ชีวิตแบบเดิมๆ ซึ่งเมื่อพวกเขามาอยู่ในบ้านพระพรจะต้องปฏิบัติตามกฎของบ้าน ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ซึ่งรวมถึงการต้องเข้าเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย ซึ่งล้วนแต่มีส่วนช่วยให้พวกเขาฝึกฝนตัวเองเพื่อจะประสบความสำเร็จในชีวิตต่อไป

“ทุกคนอาจเหมือนถูกบังคับเพราะต้องเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ เหมือนรับเชื่อในตัวแต่ภายหลังเขาพ้นจากเราแล้วเต็มใจอยากเป็นคริสเตียน ก็ค่อยมา เราไม่บังคับ เขาต้องทำตามกิจกรรมของเราใช้หนังสือมานา มีการเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ศึกษาคุณธรรม....คนที่ยอมอยู่ในระเบียบไม่ได้ออกไปก่อนก็จะไม่ได้ตัดสินใจ เราก็มองว่า ถ้าไม่เต็มใจเราก็มองว่าออกไป เราไม่มีทางเปลี่ยนคนที่ไม่ตั้งใจหรือเต็มใจ เพราะการดูแลพวกเขาต้องใช้เงิน แต่พวกเขาได้รับฟรีๆ”

(นายสุนทร ผู้อำนวยการมูลนิธิบ้านพระพร)

เมื่อสมาชิกมีความตั้งใจเข้ามาเพื่อฝึกฝนตนเอง สิ่งหนึ่งที่เจ้าหน้าที่ต้องรับมือนั่นก็คือ การละเมิดต่อกฎข้อบังคับของบ้านซึ่งบางครั้งไม่ใช่เพราะพวกเขาต้องการจะทำหายอำนาจ แต่บางเรื่องเป็นเรื่องปกติที่พวกเขาเคยทำเพียงแต่เมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านถึงวิถีบ้านพระพรแล้วเรื่องนั้นกลายเป็นสิ่งต้องระวังไม่ให้เกิดขึ้น เช่น การใช้อำนาจ การใช้กำลัง หรือการละเมิดข้อตกลงของบ้าน ซึ่งเจ้าหน้าที่จะมีการลงวินัยในรูปแบบต่างๆ เช่นการตัดสิทธิบางอย่าง ไม่ได้ใช้โทรศัพท์ ไม่ได้ออกไปทำกิจกรรม เป็นต้น นอกจากนี้ถ้าสมาชิกคนใดกระทำความผิดข้อตกลง ก็จะมีการลงวินัย ดังที่นายต้อง เจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“ถ้าเขามีการละเมิดกฎของบ้านอย่าง เช่น มีสารเสพติดหรือว่าออกไปข้างนอกไม่บอกเรา เราจะเจรจาก่อนว่าคือทำอย่างนี้เนี่ยเขาต้องได้รับการที่เขาเรียกว่าลงโทษหรือว่าการลงวินัยคือเราจะให้เขาก่อนนอกบ้าน หรือเก็บโทรศัพท์มือถือ หรือว่าแล้วแต่ดูว่าเราจะลงอะไรที่เป็นปัญหา ถ้าเขายังทำเรื่อย ๆ เนี่ยมันจะมีข้อตกลงที่เพิ่มขึ้นจนไปถึงจุดที่ว่าเขารับไม่ได้ละ แล้วเขาก็จะขอออกจากบ้าน คือโดยส่วนใหญ่เนี่ยเราจะไม่ให้คนออกจากเรา คือเราจะไม่ไล่เขา

ออกเลย ถ้าไม่ทำความผิดร้ายแรง เราก็จะไม่ให้คนออกจากเรา เราก็จะเป็นการเพิ่มโทษให้เขา แบบล้อมกรอบเขาจนเขามีความรู้สึกว่าเขาไม่เอาแล้วเขาก็ไป”

(นายต๋อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

ซึ่งสอดคล้องกับที่นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าว่า

“เมื่อมีปัญหาความไม่เข้าใจระหว่างสมาชิกของบ้าน อันดับแรกที่ทุกคนต้องพึงระวังคือ ไม่ใช่กำลัง คนที่ใช้กำลังจะมีบทลงโทษ ได้แก่ การตัดสิทธิ์ ไม่ให้ออกไปทำกิจกรรมข้างนอกบ้าง ไม่ให้ใช้เครื่องมือสื่อสารบ้าง ซึ่งจะพิจารณาตามสถานะการณ์”

(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

เรื่องการลงวินัยนี้ ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกใหม่สำหรับสมาชิกของบ้านพระพรเนื่องจากพวกเขาเคยโดนผ่านการโทษมาแล้วในเรื่องจำ แต่จะมีหลักในการลงวินัยตามคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์คือ ไม่ใช่เพื่อการทำให้ทาสจำหรือตอบแทนการกระทำผิด แต่เป็นการฝึกฝนให้สมาชิกได้อยู่ในกฎเกณฑ์ที่ดีเพื่อชีวิตและอนาคตของพวกเขาเอง

2) การให้โอกาส

เมื่อเปรียบเทียบกับหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในเรื่องของการให้โอกาส พบว่าพระเยซูคริสต์ได้ทรงแสดงตัวอย่างถึงการตอบสนองต่อหญิงที่ล่วงประเวณี แม้ว่าจะไม่ได้กระทำผิดต่อพระองค์โดยตรง แต่พระองค์ก็ยังยืนยันที่จะเป็นคนที่ให้โอกาสเธอ สิ่งนั้นนอกจากทำให้เธอได้รับการอภัยจากพระเจ้าตามความเชื่อของคริสเตียนแล้วยังเป็นการได้รับการยกโทษและเริ่มต้นใหม่อีกด้วย ดังที่พระเยซูได้กำชับเธอว่า “จงไปเถิดและจงตั้งวิถีที่ผิดบาปของเจ้า”

“...พระองค์ก็ทรงยึดพระกายขึ้นแล้วตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านไม่มีบาป ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างนางเป็นคนแรก” แล้วทรงโน้มพระกายลงเขียนที่พื้นอีก ถึงตรงนี้พวกที่ได้นั่งก็ทยอยออกไปทีละคน เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนเหลือแต่พระเยซูกับหญิงคนนั้นซึ่งยังคงยืนอยู่ พระเยซูก็ทรงยึดพระกายขึ้นตรัสถามว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาไปไหนกันหมด? ไม่มีใครเอาโทษเจ้าเลยหรือ?” นางทูลว่า “ไม่มีเลย พระเจ้าข้า” พระเยซูประกาศว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเช่นกัน บัดนี้จงไปเถิด และจงตั้งวิถีชีวิตที่ผิดบาปของเจ้า”

(พระธรรมยอห์น 8:7-11)

ในเรื่องการให้โอกาสนี้ บ้านพระพรค่อนข้างจะแสดงออกอย่างชัดเจนไม่ว่าจะเป็นการให้โอกาสแก่ผู้ต้องขังในการเข้าไปฝึกอบรม สอนคุณธรรม ฝึกอาชีพ และเมื่อพวกเขาพ้นโทษออกมาแล้วยังให้โอกาสในการฝึกฝนชีวิตให้มีความพร้อมในการกลับสู่สังคมอีกด้วย โดยที่พวกเขาไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายหรือมีการลงทุนใดๆเลย

3) การปฏิบัติต่อผู้พันโทษที่อยู่บนพื้นฐานของพระคริสตธรรมคัมภีร์

ในการดูแลสมาชิกของบ้านพระพร เจ้าหน้าที่ทุกคนจะมีพื้นฐานที่คล้ายๆ กัน คือ ความรัก ความห่วงใยผู้พันโทษ และความปรารถนาอยากให้พวกเขาได้มีชีวิตที่ดี ซึ่งนายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังถึงเหตุผลที่เขาเข้ามาเป็นเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรว่า เป็นเพราะพระเจ้าช่วยให้เขาเห็นว่าพระองค์ทรงรักคนเหล่านี้ และพวกเขาเป็นเหมือนคนที่ขาดผู้เลี้ยงดั่งที่พระคัมภีร์บอกว่า ถ้ารักพระองค์ก็ให้เลี้ยงดูแกะของพระองค์ “พระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนบุตรยอห์นเอ๋ย ท่านรักเรายิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้จริง ๆ หรือ?” เขาทูลว่า “ใช่พระเจ้าข้า พระองค์ทรงทราบข้าพระองค์รักพระองค์” พระเยซูตรัสว่า “จงเลี้ยงลูกแกะของเรา” (พระธรรมยอห์น 21 : 15)

“ผมไม่รู้ว่าคุณไม่เป็นคริสเตียนเขาเข้าใจหรือเปล่า เพราะว่าเหมือนกับว่าพระเจ้าช่วยชีวิตผม แล้วก็วันหนึ่งพระเจ้าพาผมมาที่นี่ แล้วพระเจ้าก็ช่วยให้ผมเห็นว่าพระองค์รักพวกเขา แล้วพวกเขาไม่มีคนแบบคอยดูแลเอาใจใส่แค่นี้เองครับ ฉะนั้นมันก็เหมือนกับว่า คนเหล่านี้ขาดผู้เลี้ยง ในพระคัมภีร์จะมีตอนหนึ่งพระเยซูบอกมาให้เลี้ยงคนเหล่านี้ ผมก็เลยคิดว่า เออฉันเราก็คือผู้เลี้ยงเขา คือมันมีแค่นั้น แต่ถ้าเกิดไม่มีพระเจ้าที่ผมเชื่อผมก็ไปทำมาหากินของผม”

(นายต้อง เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากนั้นยังมีคำบอกเล่าจากนายเบียร์และนางภา เจ้าหน้าที่บ้านพระพรที่บอกว่าการอยู่ในบ้านพระพรเป็นการดูแลกันด้วยความรักของพระเจ้า

“ผู้พันโทษเขาเรียกที่นี่ว่าเป็นบ้านหลังหนึ่งของคนหลายๆคนที่ไม่เคยสัมผัสอะไรอย่างนี้ ตอนแรกเขาจะมองว่าบ้านหลังนี้ต้องแบบว่ามีอะไรบางอย่าง เพราะเปิดให้คนที่เคยพันโทษก็คงจะมีกฎ มีระเบียบเปะปะอะไรอย่างนี้ แต่ไม่ใช่ เราได้ใช้ความรักของพระเจ้าแล้วสื่อมาทางทีมงานของบ้าน ถ้าเราได้รับความรู้สึกอะไรแบบนี้มา (ความรักของพระเจ้า) เราก็จะสื่อความรู้สึกอะไรแบบนี้ออกไป”

(นายเบียร์ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

“สิ่งแรกคือ ป้าภามีครอบครัว มีลูก แล้วป้าภาเห็นเด็กๆเหล่านี้ไม่มีพ่อแม่ ป้าภาก็คิดว่า เอ้อ ! ทำไมเขาเป็นแบบนี้ พ่อเราเข้ามาเขารักเราเหมือนแม่ ถ้าเราเป็นแม่เขาเราสามารถช่วยเขาได้ เราก็อยากจะช่วย พ่อช่วยเสร็จแล้ว เราเห็น เขาประสบความสำเร็จเขามีความสุข คือกลับไปสู่สังคมที่ดี เออ .. เราก็น่าจะช่วยต่อรุ่นต่อรุ่น พ่อเรากอดเขา เขามีความสุข นี่คือนี่ที่ป้าภาเห็นแล้วป้าภาอยากจะทำต่อ เด็กเล็กๆ เรากอดเขา เขาไว้ใจเราแล้วเขาก็บอก นี่คือ

ความรักจากพระเจ้า เป็นสิ่งที่ป่าภายากจะทำต่อ แล้วอยากจะทำต่อเพราะบางที่สังคม
ยังไม่ให้โอกาสเด็ก”

(นางภา เจ้าหน้าที่ของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

ในเรื่องการคัดเลือกเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรก็เช่นกัน มีเงื่อนไขว่าเจ้าหน้าที่ต้องเป็น
คริสเตียน เรื่องนี้นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพรเล่าให้ฟังว่า

“จำเป็นอย่างมากที่เจ้าหน้าที่จะต้องเป็นคริสเตียน เพราะจะต้องใช้ความอดทน ความรัก ความ
เข้าใจ ใช้ความจริง ซึ่งคนทั่วไปไม่ได้มีแบบนั้น อย่างผมเคยถามภรรยาของเพื่อน คำขาย
เครื่องสำอางเป็นคนเก่งมีความสามารถ ผมเคยชวนให้เป็นกำลังใจ คำบอก ไม่ใช่ที่คนควร
เข้าไป ไม่ใช่ที่ๆควรไปเลย แต่คริสเตียนไม่ใช่ วันที่ผมมาตามคำที่อาจารย์ชวน ผมรู้สึก
มีอะไรแบบนี้แหละ คำนวลการ ร้องเพลงอ่านพระคำ ยังเห็นคนที่ออกจากเรือนจำแล้วมา
โบสถ์ทุกอาทิตย์ บางคนตลอดชีวิตแต่ตอนนี้ออกมาใช้ชีวิตปกติ ว้าว สุดยอด บางคนเคยทำ
เรื่องเลวร้ายมาก แต่ตอนนี้ไม่มีนิสัยอะไรแบบนั้นเลย ถ้าผมไม่เป็นคริสต์คงคิดว่านี่โกหก
พอเค้าเป็นคริสต์แล้ว เค้าจะพูดเหมือนเดิม ไม่สามารถโกหกได้ผมถึงรู้ว่าการเปลี่ยนแปลง
ของเขาเป็นเรื่องจริง”

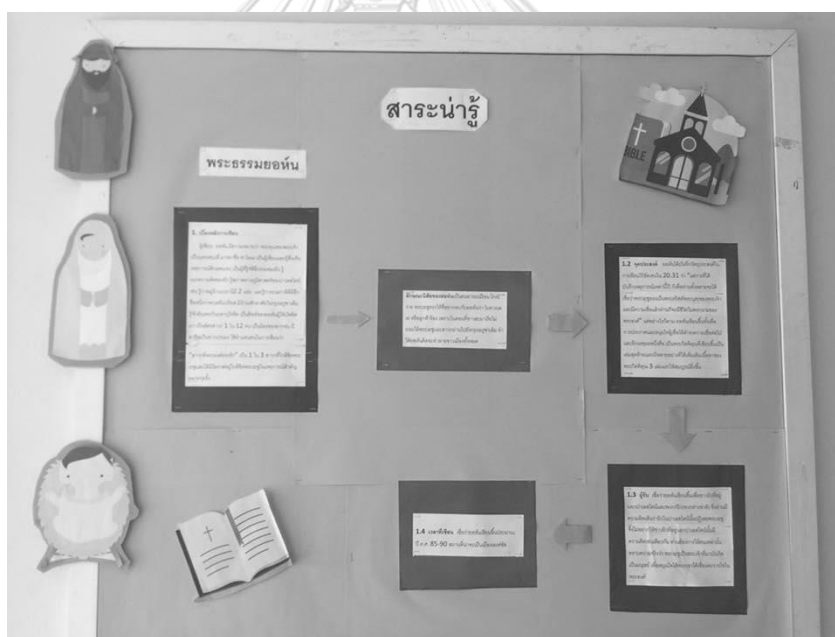
(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

4) การให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์

เมื่อสังเกตบริเวณรอบบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะพบว่าการประชาสัมพันธ์กิจกรรมที่เกี่ยวข้อง
การศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ การกระตุ้นให้อิฐฐาน สาระนั้นเกี่ยวกับพระธรรมต่างๆ ไว้ในส่วน
ต่างๆของบ้าน ไม่ว่าจะเป็นในห้องน้ำ หรือบอร์ดประชาสัมพันธ์ รวมถึงบริเวณที่เป็นที่ทำการ
ประจำวันของสมาชิก ดังรูปภาพที่ 20 ถึง 23

รูปภาพที่ 20 ประชาสัมพันธ์พันธกิจองค์กรให้สมาชิกอธิษฐาน ติดไว้ในห้องน้ำ

รูปภาพที่ 21 บอร์ดสาระความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์

รูปภาพที่ 22 ข้อพระคัมภีร์ที่อยู่หน้าบ้านพระพร

รูปภาพที่ 23 ประชาสัมพันธ์ชั้นเรียนพระคัมภีร์

นอกจากนี้ยังมีการจัดการเรียนการสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างเป็นระบบ คือ เริ่มตั้งแต่ตอนเช้าเมื่อสมาชิกตื่นนอนแล้วจะมีการรวมกลุ่มกันเพื่อศึกษาพระคัมภีร์ และมีการเข้าชั้นเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ในแต่ละวัน ซึ่งสมาชิกของบ้านพระพรจะต้องเข้าร่วมชั้นเรียนทุกคน ในชั้นเรียน

พระคัมภีร์จะมีครูผู้สอนมาจากข้างนอก บางคนเป็นอาจารย์จบมาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์โดยตรง บางคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่มีใจอยากช่วยสอน เช่น นางฮันนาอดีตสมาชิกของบ้านพระพรที่ปัจจุบันได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบชั้นเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์ของสมาชิกใหม่ โดยทางบ้านพระพรจะจัดเตรียมคู่มือการสอนไว้ให้เป็นแนวทางแก่ผู้สอน เรื่องครูผู้สอนนี้ นางสาวไฟท์ เล่าให้ฟังว่า

“ครูที่สอนก็มีอาจารย์เฉลิมเกียรติ อาจารย์สุนทร อาจารย์เจริญชัย อาจารย์เอเวอร์ลีน แล้วก็ป้าฮันนา ประมาณ 5-6 คนค่ะ บางทีก็เป็นพี่เดฟมาช่วยด้วย อันนี้คือวันธรรมดาและวันอาทิตย์เช้า แต่ละคนจบมาจากโรงเรียนพระคัมภีร์ อาจารย์พอจะเลือกว่าใครต้องเข้าห้องไหน มีป้าฮันนาเขาก็จะสอนสำหรับผู้เชื่อใหม่ ก็คือผู้สนใจที่ยังไม่ได้รู้จักหรือเพิ่งรู้จัก ก็จะเหมือนแบบว่าพยายามให้คุยเรื่องราวของพระเจ้าที่แบบให้เขาที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าคือใคร พระเจ้าเป็นอะไรอย่างเงี้ยค่ะ ส่วนครูท่านอื่นส่วนมากก็จะเป็นจุดยืนหรือความมั่นคงหรือการเติบโตการประกาศอะไรอะไรทำนองนั้น”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

5) การใช้คริสตจักรเป็นศูนย์กลางของสมาชิก

นอกจากการติดตามผลด้วยการเยี่ยมเยียนรายบุคคลแล้ว บ้านพระพรยังมีการพบปะกับระหว่างสมาชิกในบ้านและสมาชิกของคริสตจักรพระพรในวันอาทิตย์อีกด้วย ซึ่งสิ่งนี้ช่วยทำให้สมาชิกปัจจุบันและสมาชิกเก่า ได้พบเจอสอบถามสารทุกข์สุกดิบพูดคุยกันซึ่งกันและกัน และให้คำปรึกษาดังที่นางสาวไฟท์ เล่าให้ฟังว่า

“ที่นี้ก็เป็นคริสตจักรใช้ใหม่ค่ะแล้วก็เป็นที่ที่รวมคนกลุ่มผู้เชื่อในพระเจ้า คือวันอาทิตย์ไม่ใช่แค่เรามานมัสการอย่างเดียว เป็นการที่เราได้มาพูดคุยกับสมาชิกจากด้านนอกที่เขาเป็นคริสเตียนแล้วเค้าก็มาร่วมนมัสการกับเรา กินข้าวด้วยกัน นั่งคุยกัน ปรึกษากันเรื่องอธิษฐานเผื่อใหม่ แล้วตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นไงบ้างมีอะไรที่ขอบคุณพระเจ้าไหม ก็จะเป็นความสัมพันธ์แบบนั้นมากกว่า”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร)

4. กระบวนการกลับใจของผู้พินโทษในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรผ่านทางการใช้ชีวิตในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

จากการศึกษาพบว่า การทำกิจกรรมของบ้านพระพรในเรือนจำที่ใช้ชื่อว่า “พันธกิจเรือนจำ” เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้พวกเขามีโอกาสได้รับรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือของบ้านพระพร ดังบทสัมภาษณ์ของนายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร ที่เล่าให้ฟังถึงการเข้าไปทำกิจกรรมกับผู้ต้องขังในเรือนจำว่า

“จริงๆก่อนหน้านี้เราแค่ประชาสัมพันธ์เวลาเราเจอกับเจ้าหน้าที่ในเรือนจำให้เจ้าหน้าที่พูดคุย แล้วก็กับผู้ต้องขังที่เราเข้าไปอบรมที่ไปจัดกิจกรรมอะไรอย่างนี้ บางครั้งอบรมเรื่องคุณธรรม คริสเตียน โดยหลักเราพูดเรื่องจากพระคัมภีร์เพราะว่าอย่างที่รู้คือเราเปลี่ยนหรือเราปรับข้อคิด อย่างนี้ได้ก็เพราะว่าเราเรียนรู้จากพระคัมภีร์อันนี้คือหลักใหญ่ แต่เราก็มีอย่างอื่น เช่น ไปสอนวิชาชีพ ไปสอนภาษา เปิดคลาส ด้วย แล้วก็บอกเขาว่าถ้าออกจากเรือนจำสามารถมาที่ มูลนิธิได้ แล้วบางครั้งก็อยู่ที่ทางเรือนจำด้วยโดยเฉพาะช่วงหลังๆเนี่ยนอกจากประชาสัมพันธ์ อย่างนี้แล้วเรามีทำโปสเตอร์ประชาสัมพันธ์ของเจ้าหน้าที่ไว้แปะประชาสัมพันธ์ไว้ในเรือนจำ”

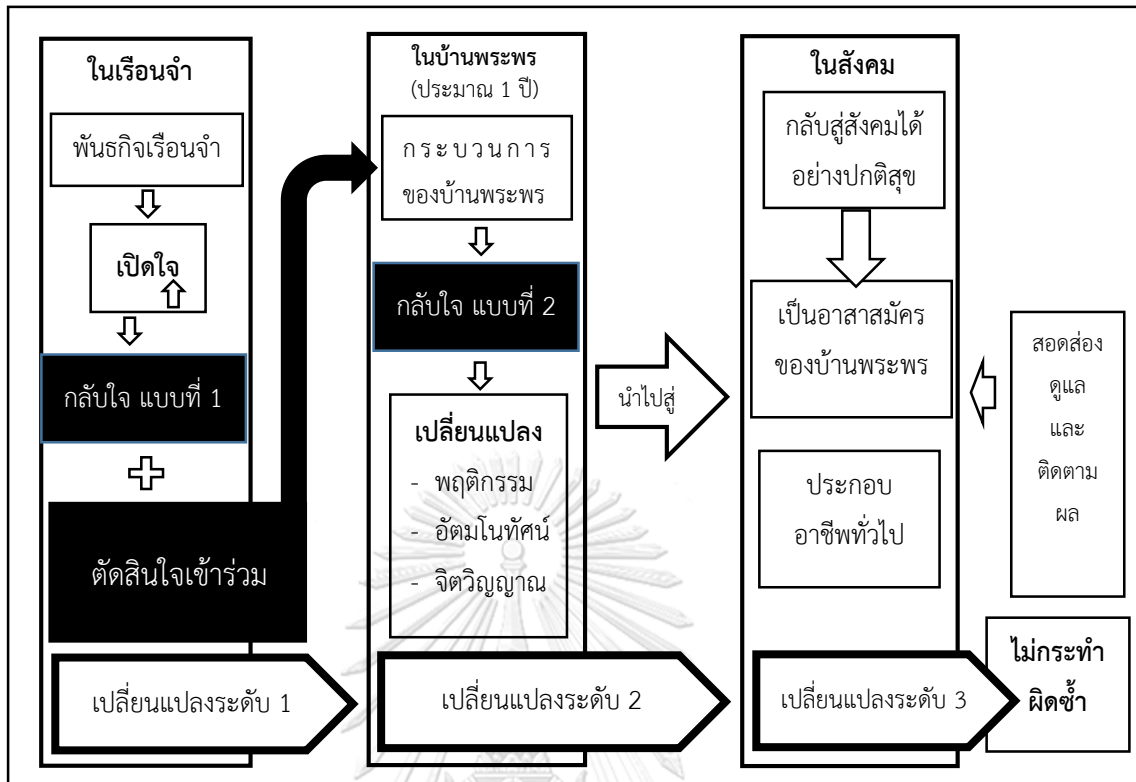
(นายโจ เจ้าหน้าที่บ้านพระพร)

นอกจากนั้น บ้านพระพรยังมีพันธกิจเรือนจำที่เข้าไปยังสถานพินิจด้วย ดังที่นางสาวไฟท์ สมาชิกของบ้านพระพร ซึ่งในขณะนั้นเธอกำลังเข้ารับการศึกษาที่สถานพินิจเพื่อรอคำตัดสินของศาล ได้เล่าให้ฟังถึงการเข้าไปทำกิจกรรมของบ้านพระพรและเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอได้รู้จักกับการให้ความช่วยเหลืออีกรูปแบบหนึ่ง

“ก็คือทางทีมงานของที่นี่(บ้านพระพร) ก็จะเข้าไปอบรม ก็เหมือนอย่างหนูที่สถานพินิจก็เหมือนกัน เขาจะเข้าไปอบรมเป็นพยานถึงชีวิตเขาตอนที่เขาไม่ได้รู้จักพระเจ้าและก็แบ่งปัน แล้วบางทีเขาก็จะพูดถึงความรักของพระเจ้า เหมือนกับว่าทางสถานพินิจก็แบบคือเขาก็ประชาสัมพันธ์ คือเข้าไปอบรมเด็กที่สถานพินิจ ผู้ต้องขัง อบรมเพื่อที่จะฟื้นฟูเขา แล้วคือบาง คนเขาก็มีความคิดที่อยากจะเปลี่ยนหรือว่าเหนื่อยแล้วกับชีวิตเดิมๆ ไม่อยากจะกลับไปที่นี่ ก็จะสนใจที่จะมาอยู่ที่นี่”

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

จากการเข้าไปทำกิจกรรมของบ้านพระพรข้างต้น เมื่อศึกษาถึงกระบวนการกลับใจของ สมาชิกบ้านพระพรก็พบว่ากระบวนการกลับใจนั้นเริ่มตั้งแต่ในเรือนจำต่อเนื่องจนถึงระยะเวลาที่อยู่ใน กระบวนการของบ้านพระพรและพัฒนาจนถึงระดับที่สามารถกลับสู่สังคมได้ โดยแสดงออกมาเป็น การเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ดังแผนภาพที่ 7 ต่อไปนี้

แผนภาพที่ 7 กระบวนการกลับใจของผู้พันโทษ

4.1 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 1

ในการเปลี่ยนระดับนี้เกิดจากการรับรู้ถึงการให้ความช่วยเหลือของบ้านพระพรทั้งภายในเรือนจำและสถานพินิจ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้สมาชิกของบ้านพระพรเกิดการ “เปิดใจ” ต่อการให้ความช่วยเหลือในแนวทางของบ้านพระพรที่นำไปสู่การกลับใจและเกิดการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมา ซึ่งเกิดขึ้นในขณะที่สมาชิกของบ้านพระพรยังมีสถานะเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำและบางกรณีก็เกิดขึ้นในขณะที่เป็นสมาชิกของบ้านพระพรแล้ว โดย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1.1 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรือนจำ

การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดขึ้นในขณะที่สมาชิกของบ้านพระพรยังมีสถานะเป็นผู้ต้องขังในเรือนจำ เมื่อพวกเขาได้รับรู้เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือของบ้านพระพรและได้มีประสบการณ์ทางความเชื่อแบบคริสเตียน ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 กรณี ดังนี้

1) เปิดใจแล้วจึงกลับใจ

กรณีนี้เป็นกรณีของนางปาน สมาชิกของบ้านพระพรที่เคยต้องโทษฐานฆ่าคนตายและยังป่วยเป็นโรคที่ไม่ทราบสาเหตุขณะอยู่ในเรือนจำได้เล่าให้ฟังถึงชีวิตของเธอที่ได้รับความช่วยเหลือจากคริสเตียนที่เข้ามาเยี่ยมเยียนและอธิษฐานเพื่อตามความเชื่อทางศาสนา ตอนนั้นเธอมีโอกาสรอดน้อยมากเพราะหมอบอกให้เธอกลับเข้าในเรือนจำเพื่อรอและเมื่อถึงจุดที่เธอรู้สึกเวลาในชีวิตของเธอเหลือน้อยแล้วเพราะโรคร้ายเธอจึงตัดสินใจที่จะเปิดใจรับเชื่อทั้งที่ยังไม่ได้เข้าใจอะไรมากนัก ซึ่งสิ่งนี้นำไปสู่การกลับใจในเวลาต่อมา

“ตอนนั้นศาลชั้นต้นยื่นประหาร พี่รับภาคเสธ...ยอมรับว่าในเรือนจำพี่ทำทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผิดกฎหมายของเรือนจำพี่ทำหมดทำทุกอย่างเพื่อความอยู่รอดของพี่ เพราะอยู่ในนั้นอยู่แบบไม่มีญาติ มาปีที่หนักที่สุดในชีวิตพี่คือ พ.ศ.2544 ปลายๆ ปี พี่ป่วยมาจากสาเหตุอะไรพี่ไม่รู้ข้างในไม่ได้บอก แต่พี่ป่วยมากจนต้องนอนอยู่ 3 เดือน ตอนนั้นหมอให้พี่ติดต่อญาติเพราะหมอบอกจะได้บอกว่าพี่ป่วยเป็นโรคอะไรแต่พี่ก็ไม่ได้ติดต่อญาติพี่น้องเลย ไม่ได้ติดต่อใครเลย แล้วก็ยังมีผู้ต้องขังที่เป็นชาวต่างชาติเป็นไนจีเรีย ฟีวดำ ชื่อเฟรี เขาเป็นผู้นำคริสเตียนในกลุ่มทัณฑสถานหญิงกลางเขาเข้าไปเยี่ยมผู้ป่วย แล้วเขาเข้ามาจับมืออธิษฐานเพื่อความเชื่อของเขา แต่พี่ยังไม่เชื่อเพราะพี่ยังไม่รู้ ยังไม่ได้รับเชื่อ นอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลเขาก็อธิษฐานเพื่ออยู่ประมาณหนึ่งเดือน หมอก็อธิษฐานให้กลับมาอยู่แดนเหมือนเดิม แล้วเฟรีเขาก็มาเยี่ยมตลอดและพาพี่เข้าไปในกลุ่มคริสเตียนของทัณฑสถานหญิงกลางทุกวันอาทิตย์ก็จะมีกลุ่มนมัสการอยู่หนึ่งกลุ่มพี่ก็เข้าไป ตอนแรกก็เข้านั่งฟัง พออยู่ไปก็สัมผัสได้ว่าชีวิตพี่ก็อยู่คนเดียวถ้าเสียชีวิตลงญาติพี่น้องก็คงไม่รู้ว่าพี่อยู่ไหน แต่สิ่งที่รู้ก็คือพวกเพื่อนๆ ที่อยู่ในกลุ่มต้องรู้ว่าพี่เป็นอะไรตาย ตอนนั้นมันมีความรู้สึกท้อแท้มาก รู้สึกว่าพี่อยู่เผื่ออะไร แล้วพี่ยังต้องอยู่อีกกี่ปีเพราะตอนนั้นโทษพี่ยังตลอดอยู่เลย เพราะศาลชั้นต้นตัดสินว่าประหาร แต่พอมาอุทธรณ์ฎีกาเหลือจำคุกตลอดชีวิต ตอนปี 45 โทษยังเลยตลอดชีวิตอยู่ หลังจากนั้นเลยรับเชื่อกับพี่เฟรีเพราะไม่รู้ว่าชีวิตที่เหลืออยู่เหลือน้อยแค่ไหนไหนก็เดือน มันเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดในเมื่อพี่เหลือเวลาแค่นี้เขาเอาสิ่งดีๆ เข้ามาให้พี่อยากจะทำใจรับสิ่งดีๆ ที่เขาเอามาให้ชีวิตที่เหลืออยู่ไม่กี่เดือนฉันของศึกษาผู้ชายคนนี้ได้ไหม ผู้ชายคนที่ชื่อพระเยซู ฉันอยากรู้ว่าเขาเป็นใครพื้นฐานพี่ไม่เคยรู้จัก พี่ไม่เคยรู้ว่าประวัติของท่านเป็นยังไง แต่ต่อไปนี้พี่ตั้งใจจะศึกษาประวัติของพระเยซูว่าเขามาในโลกนี้เพื่ออะไรแล้วเขามีความพิเศษอะไรกับชีวิตของพี่ มันเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดและจริงจังมากเลย”

(นางปาน สมาชิกบ้านพระพร)

นอกจากนั้นยังมีกรณีของนาย สุเทพ สมาชิกของบ้านพระพรที่เคยเป็นอดีตนักค้ายาเสพติด รายใหญ่ เขามีโอกาสได้รับรู้เกี่ยวกับการช่วยเหลือของบ้านพระพรในเรื่องจำแต่ก็ยังไม่เปิดใจ แต่ ต่อมาเมื่อมีอาการป่วยจึงตัดสินใจอธิษฐานและเริ่มเปิดใจในที่สุด

ที่นี้อาจารย์สุบินก็บอกว่าอย่าไปยุ่งกับยาเสพติดอีก ที่นี่เข้าคุกครั้งนี้มันจะไม่ได้ออกประตู ใหญ่แล้วมันจะออกประตูข้างมีพระนำด้วย ผมก็เลยลองดูกับเขาก็มาฟังเพลง มานมัสการ ไม่ได้ซาบซึ้งอะไร เขาให้รูปพระเยซูไปผมยังเตะฟุตบอลอัดซะเลยแต่พอศึกษาไปมันก็ดีเลย อ่านจนจบเล่ม อ่านวันละบทบ้าง 2-3 แผ่นบ้าง เพราะมันมีเวลาว่างแล้วทางนี้เขาก็ให้ พระคัมภีร์มาที่แจกฟรีปกอ่อนๆ สีเขียว เขาสอนให้อธิษฐานก็อธิษฐานไปบ้าง ตอนนี่เราก็เริ่ม ซาบซึ้งเห็นพระคุณ คือ ในยามซับซ้อนบางที่อธิษฐานบ่อยๆ มันก็มีคำตอบ ก็พูดไม่ถูกเพราะ มันไม่ใช่เรื่องอัศจรรย์อะไร แต่ความอัศจรรย์พระองค์เป็นผู้กระทำ อย่างเช่นเป็นไข้มาลาเรีย เป็นมา 20-30 ปีแล้วเมื่อก่อนผมลุยป่าสร้างโรงเรียน... มันนอนไม่ได้เวลามาลาเรียขึ้นมันจะ ขึ้นสมอง ก็อธิษฐาน มันไม่ทุเลาเลยมันหายตอนไหนก็ไม่รู้มาได้ผลตอนนี้ ตอนที่อยู่ที่บ้าน ตอนที่ไม่วุ่นเกี่ยวกับยาเสพติดแล้วนะ ตอนที่ไปใช้ไปให้หมอตรวจบอกมาลาเรียหรือเปล่า ต้องตรวจดูอีกที่มันไม่แน่เพราะเขาต้องเพาะเชื้อเพื่อจะส่งไปตรวจ เราก็นอนอธิษฐานไปเรื่อย ก็ไม่สำเร็จ ก็ให้ลูกไปซื้อยามาให้กินยาอะไรไม่รู้ แล้วก็นอนอธิษฐานไปความที่เพ้อเพราะใช้ก็ อธิษฐานไม่จริงจิงเท่าไร แล้วมันก็หายไม่รู้ตัวเลย กินยาผิดที่ลูกซื้อมาแล้วหายไปเลยก็เลย ไม่ได้ไปหาหมอเลย...ผมก็กินยาแก้ปวดของตัวเอง แต่จริงๆแล้วผมเพิ่งจะรู้ว่าแก้ปวด กลับมานอนก็ไม่ไหวจนเข้า...ผมก็ปวดฉี่ก็ไปฉี่แล้วฉี่ไม่ทันก็ปวดแล้วก็ได้ยินเสียงเหมือนก้อน กรวดโล่งเลยผมก็อธิษฐานขอบคุณพระเจ้าขอบคุณที่ทำให้หายปวดแล้วก็หายทุกอย่างเลย”

(นายสุเทพ สมาชิกบ้านพระพร)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นของสมาชิกบ้านพระพร จะเห็นว่าทุกคนเคยมีประสบการณ์เมื่อลอง อธิษฐานทั้งๆที่บางคนยังไม่เข้าใจหรือไม่เชื่อในแบบของคริสเตียน และสิ่งนี้นำไปสู่การเปิดใจและ การกลับใจจากการกระทำความผิด ตั้งใจดำเนินชีวิตใหม่อีกครั้ง

2) กลับใจแล้วจึงเปิดใจ

นอกจากการเปิดใจก่อนการกลับใจข้างต้นแล้ว สมาชิกบางคนยังมีประสบการณ์ที่รู้จักกับ ความเชื่อและการยกโทษของคริสเตียน แล้วจึงสำรวจสภาพความผิดบาปของตนเองตามคำแนะนำจาก บ้านพระพร ดังส่วนหนึ่งจากบทสัมภาษณ์ของนางฮันนา สมาชิกบ้านพระพรที่เคยต้องโทษร่วมกันฆ่า ซึ่งเธอเล่าให้ฟังว่าขณะที่อยู่ในเรือนจำช่วงแรกๆ เธอประสบปัญหาทางด้านจิตใจอย่างมากและกำลัง คิดจะฆ่าตัวตาย แล้วเมื่อได้ยินเรื่องราวในพระคัมภีร์ผ่านทางพันธกิจเรือนจำว่าพระเจ้าทรงยกโทษ

ให้กับความบาปผิดของเธอได้อย่างไม่มีเงื่อนไข เธอจึงลงอธิษฐานสารภาพบาปตามความเชื่อของคริสเตียนและนำไปสู่การเปิดใจเข้ารับความช่วยเหลือจากบ้านพระพร

“(ตอนที่อยู่ในเรือนจำ) กองจัดเลี้ยงมันอยู่ใกล้เรือนนอนเสียงเพลงก็ลอยมา เราก็รู้สึกคนนี้ (พระเยซู) ไล่มากด้วยหรรษา เดือนต่อมาอาจารย์ก็เข้ามาอีกเดือนละสองครั้งคราวนี้เราไปนั่งข้างหน้าเลยอะ นั่งฟังพระธรรมอิสยาห์บอกว่าถึงบาปของเจ้าแดงฉานเหมือนเลือด พระเจ้าก็จะล้างให้ขาวเหมือนขนแกะ..เราก็คิดว่าพระเจ้ายกบาปให้เราได้หรือเราฆ่าคนตายตั้ง 2 คน เรามีส่วนร่วมและเราก็รู้สึกบาปมาก ใครจะยกโทษให้ขนาดญาติเรายังไม่ยกโทษให้เลยแล้วเราก็ได้แผ่นพับมาใบหนึ่ง เปิดอ่านมีคำอธิษฐานต้อนรับพระเยซูและสารภาพว่าเราเป็นคนบาป เสียใจในการเป็นบาปของเรา เราก็อธิษฐานเป็นการส่วนตัว พอหลังจากคืนนั้นมาจิตใจมีสันติสุขอะ ก่อนนี้เคยคิดจะฆ่าตัวตายด้วยนะและมีคนฆ่าตัวตายสำเร็จด้วยนะ เขาเอาผ้าถุงมาฉีก ขอบออกและเอามาผูกที่ราวและก็ตาย เรากำลังคิดว่าจะเอาผ้าถุงไปผูกคอบ้าง”

(นางฮันนา สมาชิกบ้านพระพร)

และยังมีบทสัมภาษณ์ของนายเอ สมาชิกคนหนึ่งของบ้านพระพรที่พบพระเจ้าในวันที่ชีวิตตกต่ำที่สุดเมื่อต้องเข้าไปเรือนจำ และนายเอได้มีประสบการณ์พิเศษเมื่ออธิษฐานสารภาพบาปที่ทำให้เขาอนหลับสนิท ทำให้เขาเริ่มเชื่อในพระเจ้าและสนใจที่จะศึกษาคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มากขึ้นจึงเข้ารับการศึกษาที่บ้านพระพร

“ที่เข้าไปเรือนจำอาทิตย์แรกแทบไม่ได้นอนเลย พอหลับตาปุ๊บเหมือนหนังเลย คิดถึงอดีตจนกระทั่งมีน้องคนหนึ่งรู้จักมูลนิธิบ้านพระพร เขาเป็นคริสเตียนตั้งแต่อยู่ในนั้น เข้าไปได้อาทิตย์กว่าๆ เขาเองมาทักที่ พี่ตาไหลมากเลยนะเป็นอะไรหรือเปล่า นอนไม่หลับหรือ เครียดไหม เขาแนะนำตัวว่าผมเป็นคริสเตียน พี่รู้ไหม คริสเตียนมียานอนหลับ พี่เลยบอกว่าไหนบอกพี่หน่อยพี่ทำมาทุกทางแล้วฟังอะไรไม่ได้เลย เขาบอกว่าคริสเตียนมียานอนหลับคือการสารภาพบาป ให้พระเจ้าช่วยเขาก็บอกวิธีแต่ก่อนที่พี่จะเข้ากระบวนการนี้พี่ต้องผ่านขั้นตอนแรกก่อนคือการอธิษฐานรับเชื่อ คือการต้อนรับพระเยซู และวันนั้นมูลนิธิคริสเตียนเข้ามาพอดีที่เรือนจำเลยตอบตกลงจะไปร่วม และลงอธิษฐานรับเชื่อดู พอลองดูพี่มีความรู้สึกใจพี่สบายขึ้น อ้วนเลยพูดต่อ (น้องคนนั้นชื่ออ้วน) ตกลงพี่ผ่านขั้นตอนแรกแล้วใช่ไหม พี่ต้องเชื่อแล้วนะ คืนนี้พี่ลองทำดู ลองสารภาพบาปกับพระเจ้าดู พี่ลองพูดทุกอย่างที่เป็น คืนนั้นพี่กลับนอนหลับ ก็เริ่มดีขึ้นเริ่มนอนหลับ”

(นายเอ สมาชิกบ้านพระพร)

จากเรื่องราวข้างต้นทำให้เห็นว่า สมาชิกของบ้านพระพรได้รับรู้เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือของบ้านพระพรและคำสอนในพระคัมภีร์เมื่ออยู่ในเรือนจำ บางคนมีโอกาสได้พูดคุยกับเพื่อนผู้ต้องขังที่เป็นคริสเตียนและได้ลองอธิษฐานตามความเชื่อของคริสเตียนด้วย สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดการเปิดใจและสมัครใจเข้าร่วมการฝึกฝนอบรมของบ้านพระพรในเวลาต่อมาเมื่อพวกเขาออกจากเรือนจำ

4.1.2 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในบ้านพระพร

นอกจากสมาชิกบ้านพระพรจะมีประสบการณ์ข้างต้นในเรือนจำแล้ว การสมาชิกบางคนก็ได้มีประสบการณ์และนำไปสู่การกลับใจเมื่อได้อยู่ในกระบวนการของบ้านพระพรแล้ว ดังบทสัมภาษณ์ของนางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพรที่เคยต้องโทษเกี่ยวกับคดียาเสพติดและเข้าไปอยู่ในสถานพินิจเมื่อผู้พิพากษาให้เธอเลือกว่าจะรับการฝึกฝนที่ไหนระหว่างศูนย์ฝึกเยาวชนหรือบ้านพระพร เธอตัดสินใจเข้ารับการฝึกฝนที่บ้านพระพรและได้ลองอธิษฐานตามความเชื่อของคริสเตียนขณะที่เธอยังไม่ตัดสินใจรับเชื่อ ซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในชีวิตในเวลาต่อมา

“จริงๆเขาก็พูดให้ฟังว่าพระเยซูคือใคร เขาก็จะพูดถึงเรื่องกำเนิดของพระเยซู แล้วส่วนมากเขาจะเป็นคำพยานว่าตอนแรกเขาเป็นยังไง ทำไมเขาถึงได้มาอยู่ที่นี้ จากการที่เขาอธิษฐานจากการที่เขาขอ พระเจ้าก็เปลี่ยนเขาเปลี่ยนชีวิตของเขา ไฟท์เลยรู้สึกว่าการลองดูเหมือนประมาณว่าเข้าเมืองตาหลิวต้องหลิวตาตามก็เลยลองดู เราก็ลองอธิษฐานขอซึ่งเป็นเรื่องเล็กๆ อยากให้พ่อกับแม่กลับมาคุยกัน แล้วมีอีกครั้งเหมือนกับว่าวันนั้นฝนก็จะตกเราก็ตากผ้าของเด็กอยู่ พอฝนมันตกผ้าก็จะขึ้นแล้วก็มีผ้ามาตลอดเพราะว่าเด็กอาบน้ำมาใส่ตลอด ก็เลยอธิษฐานดูขอให้ฝนอย่าตกเลยขอให้ตกตอนกลางคืน จากตอนนั้นที่ฟ้าครึ้มก็กลายเป็นไม่ตกตกอีกทีก็ สองทุ่มแล้วความเชื่อก็เลยเริ่มเพิ่มขึ้น หลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็แบบพอแม่รู้ว่าพ่อมาหาแม่ก็ต่อว่า ว่าจะมายังทำไม่อย่างนั้นอย่างนี้ เดี่ยวมันจะวุ่นวาย แล้วเหมือนแบบว่าหนูก็ทำอะไรไม่ได้หนูก็นิ่งฟังแล้วก็ร้องไห้ เราก็อยากให้เรากลับมาคุยกัน แบบไม่ต้องกลับมาอยู่ด้วยกันก็ได้เราก็เลยอธิษฐาน อธิษฐานไปเรื่อยๆแต่ว่าไม่ได้อธิษฐานทุกวันแต่ก็ค่อนข้างนึกเรื่องนี้บ่อย พระเจ้าก็ค่อยๆช่วยจนพ่อกับแม่กลับมาคุยกัน คุยไลน์กันคุยโทรศัพท์กันคอยถามว่าเป็นไบบ้าง แต่ละคนก็ถามสารทุกข์สุกดิบกันความเชื่อก็เลยเกิดขึ้นมาอีก อธิษฐานขอมันก็ได้แล้ว”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

จากเรื่องราวของสมาชิกบ้านพระพรข้างต้น ทำให้เห็นว่านอกจากประสบการณ์พิเศษที่พวกเขาได้รับเมื่อลองอธิษฐานในแบบของคริสเตียนแล้ว พวกเขาต่างรู้สึกสำนึกในการกระทำของตัวเองและรู้ว่าได้ทำสิ่งที่ผิด แต่เมื่อได้รู้จักกับคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์นอกจากที่พวกเขาจะมีการ

สำนึกต่อสิ่งที่เคยทำแล้วยังพบว่าพวกเขาเริ่มมีความรู้สึกอยากใช้ชีวิตที่เหลือในรูปแบบที่เปลี่ยนไป ซึ่งการยกโทษและให้อภัยของพระเจ้าในพระคัมภีร์เป็นแนวทางที่สอดคล้องกับกระบวนการ “Reintegrative Shaming” หรือการละอายเชิงบูรณาการ ที่มีแนวคิดให้ผู้กระทำผิดสำนึกผิดอย่างมีสติ ตระหนักถึงความละอายใจต่อการกระทำผิดของตนจนส่งผลให้บุคคลนั้นสำนึกผิดและไม่กลับไปกระทำความผิดอีก นอกจากนี้การศึกษานี้ทำให้เห็นว่าการสำนึกผิดจะเกิดผลทำให้มีความเปลี่ยนแปลงได้เมื่อเกิดการรับรู้ว่ามีผู้ที่พร้อมจะให้อภัยพวกเขาจริงๆ โดยไม่มีเงื่อนไขซึ่งพระคัมภีร์ก็ได้บอกชัดเจนดังที่นางฮันนา สมาชิกของบ้านพระพรได้ยืนยันพระคำอิสยาห์ ที่มีข้อความว่า

“พระยาห์เวห์ตรัสว่า มาเถิด ให้พวกเราสู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะถึงมันจะแดงเหมือนผ้าแดงก็จะเป็นอย่างขนแกะ”

(พระธรรมอิสยาห์ 1 : 18)

4.2 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 2

การเปลี่ยนแปลงระดับนี้ เกิดขึ้นเมื่อผู้พ้นโทษเข้ามาเป็นสมาชิกของบ้านพระพรและรับการฝึกฝนอบรมผ่านทางกิจกรรมต่างๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงในระดับนี้แสดงออกมาในหลายๆ ด้าน ได้แก่ ด้านพฤติกรรม ด้านอัตมโนทัศน์ และด้านจิตวิญญาณ โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

4.2.1 การเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงของสมาชิกในด้านนี้ บางส่วนเกิดจากกิจกรรมของบ้านพระพรและบางส่วนก็เกิดจากกฎระเบียบที่บ้านพระพรกำหนดให้สมาชิกต้องทำร่วมกันซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) กฎระเบียบของบ้านพระพร

บ้านพระพรมีการฝึกฝนระเบียบชีวิตผ่านทางกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยเสริมสร้างพฤติกรรมและลักษณะนิสัยที่ดีของสมาชิก ดังบทสัมภาษณ์ของนางปาน ที่เล่าให้ฟังถึงกิจวัตรในบ้านพระพรว่า

“อยู่ที่นี้มันเป็นความรู้สึกเหมือนกฎระเบียบ ถ้าเราเคารพกฎระเบียบเราก็คือได้ที่บ้านพระพรก็มีกฎระเบียบคือ 1 ทุ่มทุกคนต้องมาอธิษฐานอ่านพระคัมภีร์และมาเฝ้าเดี่ยวตอน 7 โมงเช้า และทุกคนก็ต้องจัดการที่นอนของตัวเองก่อน เสร็จก็อาบน้ำแล้ว 8 โมงก็เข้าเรียนหรือใครมีหน้าที่อะไรก็ไป ไม่มีอะไรที่ต้องฝึกมากเหมือนเราอยู่ในกฎซึ่งเราไม่รู้รู้สึกอึดอัดกับตรงนี้เพราะเราอยู่ได้ ตอนมาอยู่ที่นี้อาจารย์พ่อจะถามว่าต้องการมาอยู่ที่นี้เพื่ออะไร ถ้าเราต้องการอยู่เพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเองต้องการความช่วยเหลือจากพระคัมภีร์อาจารย์พ่อก็จะรับเพราะอาจารย์พ่อเขาจะเรียกก่อนก่อนที่จะรับเข้ามาเราก็เลยอยู่แบบไม่มีปัญหา”

(นางปาน สมาชิกบ้านพระพร)

2) กิจวัตรของบ้านพระพร

นอกจากนั้นในบ้านพระพรจะมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบกันเป็นส่วนๆ อย่างเป็นระบบ ซึ่งนางสาวไฟท์ เล่าให้ฟังว่าเมื่อเธอเข้ามาอยู่ในบ้านพระพรเธอมีหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบโดยเฉพาะเกี่ยวกับการดูแลเด็กๆ ที่เป็นบุตรของผู้ต้องขัง ซึ่งหน้าที่นี้สมาชิกของบ้านพระพรที่เป็นผู้หญิงจะต้องช่วยกันทำ

“ตอนแปดโมงผู้หญิงจะไปตัดข้าวมาก่อน พอตัดข้าวเสร็จเราก็เอามาไว้ก่อนแล้วเราก็จะมาเฝ้าเดี่ยวอ่านพระคัมภีร์ก่อน แล้วจะมีการสามัคคีธรรมพูดคุยกันในถึงงานในแผนกเพราะว่าของผู้หญิงพอเข้ามาปั๊บ เราต้องมาแต่งตัวให้เด็ก ทำนุ่น ทำนึ่งให้เด็ก และก็ช่วงบ่ายถ้าเป็นของผู้หญิง คือจะมีงานอยู่ตลอด ซักผ้าเด็ก ซักผ้า รีดผ้า หรืออะไรอย่างนี้ จะเป็นงานบ้านงานของเด็ก ผู้ชายก็จะแบ่งกันไปก็จะมีคนที่เขาทำไฟหรือทำบ่อลงเกษตรอะไรแบบนี้ค่ะ ก็คือในบ้านก็จะมีซื้อมีเตอร์ใช้ไหมคะ คือเป็นโครงการฝึกงานฝึกอาชีพ ฝึกกีตาร์ มีเกษตร มีบ่อเพาะเลี้ยงกุ้ง เลี้ยงปลา เลี้ยงปู แล้วก็ทำดินไส้เดือนส่วนผู้หญิงจะดูแลเด็ก แต่จะมีเสริมตอนบ่าย บ่ายโมง-บ่ายสองก็จะมีอาจารย์ต้องที่มาสอนหนังสือเดินทางน้ำพระทัย ก็มีแค่หนู พี่แวน พี่โดนัทแค่นี้ผู้หญิง 3 คนแล้วก็ผู้ชาย 4 คน ก็คือจะเป็นแต่ละชั้นเรียน”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

2) พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลง

2.1) ความมีระเบียบวินัย

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้น เห็นได้ว่าสมาชิกของบ้านพระพรมีความยินยอมที่จะอยู่ภายใต้กฎระเบียบของบ้านด้วยมุมมองที่ดี โดยมีเป้าหมายเพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงตัวเอง ซึ่งกิจวัตรประจำวันและการมอบหมายให้รับผิดชอบในส่วนต่างๆ มีส่วนทำให้สมาชิกของบ้านพระพรเกิดการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรม ดังบทสัมภาษณ์ของนางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพรจากที่เคยมีนิสัยเกรงกลัวไม่มีระเบียบ เคยหนีออกจากบ้านและกระทำความผิดจนต้องเข้าสถานพินิจ เล่าให้ฟังถึงความเปลี่ยนแปลงเรื่องระเบียบวินัยของตัวเองที่ดีขึ้นและการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นที่ดีขึ้นจนทำให้ผู้เป็นแม่สังเกตเห็น

“วันนั้นแม่มานอนค้างกับหนูคืนนึง แม่ก็เห็นการเปลี่ยนแปลงแม่ก็เลยถามว่าทำไมหนูถึงเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ คือตอนที่หนูอยู่กับแม่ตอนนั้นคือถอดเสื้อผ้าปูโยนใส่ตะกร้า ลงไม่ลงไม่รู้แต่โยน น้ำก็ไม่ค่อยอาบไปเล่นกลับมาก็ขึ้นมาล้างเท้า แม่ก็เลยถามว่าทำไมเราถึงมาเปลี่ยนแม่เห็นเราทำดีมาตี5มาแต่งตัวให้เด็กแม่ก็ไม่คิดว่าลูกเราทำได้แบบนี้ คือขึ้นห้องมาปูเก็บนุ่นเก็บนี้ จัดนุ่นจัดนี้แม่ก็เลยงงว่าทำไมเราถึงเปลี่ยนไป เวลาแม่ถามอะไรช่วงนั้นก็จะเป็นอย่าง

ที่เราไม่พูดไม่ตอบ แม่ถามว่าหนีออกจากบ้านไปอยู่กับใครมา แม่ไม่ต้องรู้หรือรู้ไปแม่ก็ไม่รู้จักคือเหมือนตัดบท แต่พอตอนนี้ไฟท์คุยกับแม่เยอะมากด้วยความที่ไฟท์มีประสบการณ์กับพระเจ้าเราก็อยากให้แม่รู้จัก คือเรารู้จักพระเจ้าแล้วดีเราก้เลยอยากให้แม่รู้จักพระเจ้า แม่ก็เลยค่อนข้างไม่ใช่ค่อนข้าง งง คืออึ้งมากที่ลูกเราเป็นแบบนี้หลังจากที่เมื่อก่อนไม่ใช่ถามอะไรก็ก้มหน้า”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

2.2) ความสุภาพอ่อนน้อม

นอกจากนี้การฝึกฝนของบ้านพระพรยังส่งผลทางอ้อมให้กับสมาชิกในเรื่องของความสุภาพอ่อนน้อมที่มีมากขึ้น ดังกรณีของนางปาน สมาชิกบ้านพระพรที่เคยเป็นคนอารมณ์ร้อนจนต้องคดีฆ่าคนตาย เมื่อเธอได้มีโอกาสไปทำงานประจำข้างนอกเธอเล่าให้ฟังว่าบุคลิกของเธอเปลี่ยนไปจากเดิมจนมีความสัมพันธ์กับครอบครัวที่ดีขึ้น

“ที่ออกไปทำงานข้างนอกที่ทำงานเขารู้ว่าเราเคยติดคุกมาทุกคนก็ดีกับเราหมดเราก้ทำงานเข้ากับเด็กๆได้ดีในที่ทำงานมีเราที่แก่กว่าเพื่อนขอบคุณพระเจ้าที่พระเจ้านำเราไปเจอคนดีตอนที่ไปสมัครงานพี่ที่พาไปเขาบอกทุกคนหมดเลยที่เราเพิ่งพ้นโทษมาได้ 2 อาทิตย์ทุกคนก็อยากเห็นหน้าป้าคนนี้แต่ยังไม่ได้รู้ว่าเป็นคดีอะไร พอรู้ว่าเป็นคดีฆ่า เด็กๆที่ทำงานก็โห้!!! จริงหรือ แต่ถ้าถามว่าสังคมรอบด้านมีผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของเราไหม มีค่ะ ถ้าเราไปเจอคนที่สักเต็มตัวพอไปทำงานเขาก็ไม่ยอมรับก็เข้ากับเขาไม่ได้ ถ้าสังคมเขาให้โอกาสเราก้อยากปรับตัว ส่วนทางญาติพี่น้องก็มีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นเพราะว่าเขาเห็นชีวิตเราเปลี่ยนจากเมื่อก่อนอย่าพูดผิดหูคนเดียวไม่ได้ เป็นคนเล็กแต่ใจร้อน ใจเร็ว ปากว่ามีเอถึง แต่ตอนนี้เขาเริ่มเห็นเรานิ่งวันอาทิตย์เราก้มาโบสถ์ อยู่บ้านเราก้ดูแลหมาแมว เมื่อก่อนพี่ไม่เอาหมาแมวเลยนะ ไม่เคยเลี้ยงดีด้วย แต่เดี๋ยวนีเลี้ยงได้กลับรักมัน คือเราเปลี่ยนไปญาติพี่น้องเราเห็นได้ชัดเพราะเขาเลี้ยงเรามาแต่เด็ก นี่แหละพระเจ้าเปลี่ยนเรา”

(นางปาน สมาชิกบ้านพระพร)

จากการศึกษาข้างต้น ทำให้เห็นว่ากิจกรรมของบ้านพระพรไม่ว่าจะเป็นกฎเกณฑ์หรือกิจวัตรของบ้านที่สมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตามร่วมกัน ล้วนนำไปสู่การหล่อหลอมด้านพฤติกรรมให้พวกเขา มีรูปแบบการใช้ชีวิตที่เปลี่ยนไปจากเดิม เป็นระบบระเบียบมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้พวกเขามีจิตใจที่อ่อนโยนขึ้นแล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป

4.2.2 การเปลี่ยนแปลงด้านอัตมโนทัศน์

ในการเปลี่ยนแปลงด้านนี้ สามารถนำแนวคิดของ James Lillyquist (1986 : 21 อ้างถึงใน รัตรี น้อยศรี 2545 : 8-9) ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 มาอธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงด้านอัตมโนทัศน์ของ สมาชิกบ้านพระพรได้ อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงด้านนี้อาจไม่ปรากฏครบทุกองค์ประกอบ กล่าวคือ

1) มุมมองต่อตนเองที่แสดงทางวัตถุ (The Material)

เมื่อสมาชิกของบ้านพระพรได้รับการฝึกฝนความมีระเบียบวินัยในด้านต่างๆ รวมถึงการ ฝึกอบรมจากบ้านพระพรแล้ว การศึกษาพบว่าสมาชิกบางคนมีมุมมองต่อตนเองที่แสดงทางวัตถุ เปลี่ยนไป เช่น บทสัมภาษณ์ของนายเอ สมาชิกบ้านพระพรที่เปลี่ยนจากคนที่ต้องใช้แต่ของ แบนด์เนม ชอบชีวิตที่หรูหราสะดวกสบาย กลับกลายเป็นคนที่ยอมถ่อมใจลงใช้ของที่ได้รับความนิยม และอุทิศชีวิตที่เหลือในการดูแลเด็กๆ ในบ้านพระพร

“พี่ถูกเลี้ยงมาอย่างสำอวยพอสมควร มีแต่คนเอาใจ พอมาอยู่กับเจ้านายก็มีตั้งข้าพพอร์ช เรา พี่ค่อนข้างสำอางด้วยเลยดูยุ่งยากพอสมควรตอนเข้าไปอยู่ในเรือนจำพี่ก็มีอาการนั้นอยู่ อย่างเสื้อผ้าแม่ก็ต้องเอามาให้ กินอาหารก็ต้องเว่ไว้ก่อน คือสร้างปัญหากับตัวเองตลอด.. หลังจากที่พี่ยอมทุกอย่างเพื่ออิษฐานกับพระเจ้าว่าลูกจะยอมแล้ว.. หลายสิ่งหลายอย่างที่เรา ยอมกับพระเจ้า พระเจ้าจะรู้ว่าแต่ละคนที่พระองค์สร้างมามีชีวิตจำกัดอะไร พระเจ้าจะไม่ทิ้ง ในขณะที่เมื่อก่อนเราทำงานเงินเดือนเยอะแต่เรากลับไม่พอ แต่พอเราทำตรงนี้ไม่มีเงินเดือน เลยแต่เราเหลือ เราไม่เดือดร้อน เรามาสามารถจัดสัดส่วนชีวิต หรือให้ความสำคัญอะไรต่างๆ ได้ ที่สำคัญใจมันนิ่งมันมีสันติสุขกับสิ่งเหล่านี้ พอใจกับสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ทำมันให้ดีที่สุดที่ สำคัญคือว่าเรามีพระเจ้า ทุกครั้งที่เกิดปัญหาเราจะอธิษฐานกับพระเจ้า พระเจ้าจะมีทางออก ให้เสมอ คริสเตียนจริงยังไงก็อยู่ได้เพราะว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราพระเจ้าบอกว่า มันเป็นผลดี พอมาเข้าเป็นคริสเตียนใส่เสื้อผ้ามือสองได้ มันไม่ใช่เล็กแต่ยอมรับสภาพที่เป็นอยู่ได้ใช้ชีวิตอยู่เป็นสุขได้ ทำให้พี่รู้สึกว่ามีชีวิตใหม่ พี่เลยอยากอยู่กับคริสเตียน พอ ได้รับการปล่อยตัวพี่ก็เลยบอกกับแม่ว่าขอไปทีมนุสนธิ อยากรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเลยมาอยู่ ที่นี้ ย่างเข้าปีที่ 5 แล้ว พี่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าแผนกทั้งในส่วนพี่เลี้ยงและเด็ก เด็กตั้งแต่ อายุ 4 ถึง 10 ขวบเพศชาย กินนอนกับพี่เลย”

(นายเอ สมาชิกบ้านพระพร)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นว่าสมาชิกบ้านพระพรมีมุมมองต่อวัตถุสิ่งของที่ เปลี่ยนไปด้วยความเชื่อในพระเจ้าที่พวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าจะดูแลทุกอย่างจนกระทั่งสิ่งของเครื่องใช้ ไม่ได้เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในชีวิตอีกต่อไป และนำไปสู่การใช้ชีวิตเพื่อคนอื่นเช่นกรณีของนายเอ ที่อาสา

เข้ามาทำงานในบ้านพระพรเพื่อดูแลเด็กๆ บุตรของผู้ต้องขังและเปลี่ยนการใช้ชีวิตจากเดิมกลายเป็นคนที่สามารถมีความสุขจากสภาพปัจจุบันที่เป็นอยู่ได้

2) มุมมองต่อตนเองที่แสดงทางสังคม (The Social Self)

นอกจากนั้น สมาชิกบางคนยังมีการเปลี่ยนแปลงมุมมองเรื่องตนเองทางสังคมหรือความคิดเห็นของผู้อื่นที่มีต่อเรา เช่น บทสัมภาษณ์ของนายต่าย ที่มีปัญหาเรื่องการปรับตัวกับเพื่อนร่วมงานเมื่อออกไปทำงานข้างนอกเนื่องจากเคยเป็นอดีตผู้ต้องขังมาก่อน

“ตอนออกจากบ้านพระพรก็เป็นเซลล์พนักงานขายทั่วไปเกี่ยวกับสินค้าทางโรงงานอุตสาหกรรม และพอเราได้รับตำแหน่งใหม่ เราก็ต้องลาออกจากบริษัทเก่าเริ่มต้นที่ใหม่ แล้วเพื่อนๆ ที่ทำงาน หัวหน้าพอเขารู้ว่าเราเคยจำคุกมาก่อนก็จะมีการเหยียดนิดๆ ว่าเราเป็นใครเจ้านายมาฝาก แต่เราก็เป็นแค่พนักงานทั่วไปเราก็ไม่ได้ไปใช้สิทธิเด็กฝากเจ้านาย เขาอาจมีเหยียดเราบ้าง อาจจะมีใช้วาจาที่ไม่สุภาพกับเราบ้าง ส่วนมากเราก็ใช้หลักพระคัมภีร์ไบเบิลนี่แหละคือถ่อมใจ ทุกวันนี้ก็โดนบางคนไม่ชอบก็มี แต่เราไม่ได้คิดอะไรทำงานก็เป็นกับเพื่อนทั่วไป มันทำให้ท้อแท้แต่ว่ามันก็ยังมี การที่เขามาพูดจาดูถูกว่าเราต่างๆ เราคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติเสียเขาก็คงเป็นไปอย่างนั้น แต่สิ่งหนึ่งที่เราต้องทำตอบก็คือ สวัสดิ์ครบพี วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง เราก็ทักทายปกติ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ชอบเราการที่เรามีความสัมพันธ์กับเขาจริงๆ เขาก็ปรับเปลี่ยนไป ทุกวันนี้เขาก็ปรับเปลี่ยนตามเรา”

(นายต่าย สมาชิกบ้านพระพร)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นจะเห็นว่านายต่ายมีการตอบสนองต่อการดูถูกหรือทัศนคติของคนอื่นในรูปแบบของการตีตรา (Labeling) ได้เป็นอย่างดีด้วยการใช้หลักการในพระคัมภีร์ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงด้านนี้ส่งผลให้เขาสามารถโต้ตอบด้วยทัศนคติใหม่ที่ดีขึ้น จนส่งผลให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเพื่อนร่วมงานด้วยกัน นอกจากนี้ยังมีบทสัมภาษณ์ของนางแอ้นท์ ที่ตั้งใจใช้ชีวิตของตนเองอย่างมีความหวังในสังคมโดยไม่ปิดบังอดีตของตนเอง

“เพราะว่าถ้าแก่เราเขารู้อยู่แล้วว่าเรามาจากที่ไหน แต่บางครั้งก็เคยอาจจะมีกังวลบ้างกลัวว่าลูกค้าที่มาซื้อของเห็นเราแล้วเขาก็จะรังเกียจ แต่ถ้าแก่เราก็ไม่เคยพูดเขาพร้อมจะให้โอกาส แต่พอตอนนี้มาเป็นคริสเตียนไม่เครียดอะไรเลย เพราะเราเป็นคนใหม่แล้ว เจอสิ่งที่ดีแล้วก็ไม่ได้รู้สึกว่ายายที่เราเคยติดคุกมาก่อน เพราะเราเปลี่ยนเป็นคนใหม่ เพราะตอนนี้พ่อแม่ พี่น้อง ก็รับได้ทุกอย่าง ถึงแม้ว่าพ่อแม่เราจะไม่นับถือพุทธก็ตามก็รู้ว่าเรามาอยู่กับพระเจ้า เรานับถือพระเจ้าแล้ว แม่ก็ดีใจ พี่น้องก็ดีใจ”

(นางแอ้นท์ สมาชิกบ้านพระพร)

4.2.3 การเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณ

1) กิจกรรมที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณ

เนื่องจากบ้านพระพรเป็นบ้านกึ่งวิถีที่มีการใช้หลักคำสอนในพระคัมภีร์มาเป็นแนวทางในการดำเนินการ ดังนั้นกิจกรรมหลักๆ ของบ้านจะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณของสมาชิกในบ้านพระพร ดังเช่นกิจกรรมเหล่านี้

1.1) ชั้นเรียนพระคัมภีร์

กิจกรรมนี้ช่วงที่สมาชิกจะได้เรียนรู้ในหัวข้อเกี่ยวกับการใช้ชีวิต การปรับใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์ในการดำเนินชีวิต และมีการมอบหมายให้สมาชิกบางคนกลับไปอ่านหนังสือและแบ่งปันสิ่งที่ได้ ในชั้นเรียนนี้มีครูผู้สอนที่เป็นนักศึกษาจากโรงเรียนพระคริสตธรรมคัมภีร์และบางคนเป็นสมาชิกของคริสตจักรที่เข้ามาช่วยสอน โดยทางบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรจะแจ้งหัวข้อเพื่อเป็นแนวทางเดียวกันในแต่ละปี ว่าในปีนั้นๆ ต้องการจะเน้นย้ำอะไรกับสมาชิก ซึ่งบทเรียนของผู้สอนก็จะเป็นไปในทางนี้ มีการประเมินผลจากผู้สอนเป็นระยะด้วยการทำแบบทดสอบ ดังบทสัมภาษณ์ของนางแอนท์ สมาชิกของบ้านพระพรที่เล่าให้ฟังถึงการเรียนพระคัมภีร์ในชั้นเรียนที่บ้านพระพรจัดไว้ให้ และทำให้เธอเกิดความเข้าใจในคำสอนของพระเจ้ามากขึ้น ซึ่งทำให้เธอมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ชีวิตให้ดีขึ้น มีความหวังมากขึ้นและเข้าใจชีวิตมากขึ้นด้วย

“แรกๆ มากี่ยังงงๆอยู่ว่า พระคัมภีร์ไบเบิลคืออะไร เราก็อ่าน คนอื่นก็ให้กำลังใจบ้างก็ลองดู พระคัมภีร์ไบเบิลหนุ่ใจเราตลอดว่าเราต้องใช้ชีวิตอย่างไร ทำให้เราแยกออกว่าปัญหาที่เราเจออันนี้ไม่ดีเราก็เลยไม่ได้ไปคิดอะไรมาก ตัดปล่อยได้...เขาก็จะมีอาจารย์ที่สอนพระคัมภีร์ไบเบิลช่วง 9 โมงถึง 10 โมง ก็จะมีส่วนในการให้เราเข้าใจพระคัมภีร์หลักการดำเนินชีวิตถ้าเป็นชาวพุทธก็เป็นพวกศีล 5 ศีล 10 เมื่อก่อนเราไม่ได้ใส่ใจทางพุทธ แต่พอเรามาเป็นคริสเตียนเราก็เข้าใจว่าต้องสอนการใช้ชีวิตด้วย แต่ถ้าเป็นแนวนั้นก็เหมือนกับการเป็นหลักกฎข้อศีลเมื่อก่อนเราอ่านก็ทำได้บ้างไม่ได้บ้างเขาก็ไม่ได้อะไร แต่ถ้าอยู่ตรงนี้คือมันต้องให้ได้เลย...เรามาอยู่ที่นี่พอเราได้ความคิดใหม่ ทำให้เราได้เกิดไอเดียใหม่ๆ เราก็จะรู้จักการรักตัวเองเราก็จะมีอนาคตของเรา ซึ่งแรงบันดาลใจในส่วนอนาคตตรงนั้นทำให้เราแอกทีฟตัวเองขึ้นอยากพัฒนาตัวเอง จากตอนนั้นยังเรียนไม่จบถ้าแอกทีฟขึ้นขึ้นอาจจะมีโอกาสที่ดี ก็คือแรงบันดาลใจที่ว่าเราได้ใช้ชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ไบเบิล ถ้าเป็นแบบทั่วไปทำให้เราไม่สนใจอะไร แต่ที่นี้พอมาอยู่ที่นี่ทำให้เราอยากแอกทีฟตัวเองขึ้น... พอเราดำเนินตามหลักพระคัมภีร์ของพระเจ้านั้นจะไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ คือกำลังใจเราก็มามากจากการมีความหวังจากพระเจ้า แต่ก็ไม่ใช่ชีวิตเราจะมีความสุขตลอดไป มันก็มีคลื่นมาบ้าง ทำให้เราไม่เข้าใจ

ผิดหวังความรักบ้างหรือว่าการงานช่วงนี้นั้นตรอยอดขายมันจะต้องทำยังไง พระเจ้าก็ช่วยเราเปิดเผยพระคัมภีร์ให้เราสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้”

(นางแอนน์ สมาชิกบ้านพระพร)

1.2) กลุ่มอธิษฐาน

กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกจากบ้านพระพรและสมาชิกของคริสตจักรพระพรที่เข้ามาารวมกันเพื่ออธิษฐานตามหัวข้อต่างๆ และการร้องเพลงนมัสการพระเจ้าในกลุ่มย่อยด้วย ซึ่งนอกจากจะเป็นเวลาที่สมาชิกจะได้ฝึกฝนชีวิตในการอธิษฐานแล้วยังเป็นโอกาสที่สมาชิกจะได้รู้จักการเข้าสังคมกับคนภายนอกแบบไม่เป็นทางการอีกด้วย ซึ่งนางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพรเล่าให้ฟังว่าคนอื่นๆ ได้อธิษฐานเพื่อเธอเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ

“เขาก็คงไม่เข้าใจเต็มร้อย แต่เหมือนแบบว่าเขารับฟังค่ะเหมือนแบบว่าพอเราเรียนหมดชั่วโมงปุ๊บเขาจะถามว่า ใครมีอะไรให้อธิษฐานเพื่อบ้างหรือว่ามีเรื่องอะไรไม่สบายใจไหม ก็จะมีการอธิษฐานเผื่อกัน ถ้าอย่างไฟท์มีเรื่องเครียดๆอย่างนี้แล้วเราก็ไปบอกเขาอย่างนี้อธิษฐานเสร็จเขาก็จะเข้ามาคุยว่ามีเรื่องไม่สบายใจอะไรก็จะเข้ามาคุย”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

1.3) กิจกรรมวันอาทิตย์

สำหรับวันอาทิตย์เป็นวันที่สมาชิกทุกคนต้องเข้าร่วมกิจกรรมของทางคริสตจักรพระพร ซึ่งอยู่ในบริเวณบ้าน ซึ่งมีการสอนพระคริสตธรรมคัมภีร์ช่วงเช้าและเข้าร่วมร้องเพลงนมัสการพระเจ้าฟังคำเทศนา จากนั้น ช่วงบ่ายจะมีการรวมกลุ่มกันเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนสิ่งที่พบเจอระหว่างสัปดาห์ ในช่วงนี้ จะเป็นโอกาสที่สมาชิกของบ้าน ที่ออกไปทำงานข้างนอกเต็มตัวแล้วได้พบกับรุ่นน้อง หรือสมาชิกที่ยังอยู่ในบ้าน ซึ่งในส่วนของคริสเตียนเรียกว่า ช่วงแห่งการ หนุนใจและเป็นพยานซึ่งกันและกัน ซึ่งนางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพรได้อธิบายถึงความสำคัญของการร่วมกิจกรรมวันอาทิตย์ว่า เป็น การรวมตัวกันของผู้เชื่อในพระเจ้าและยังเป็นการสร้างความสัมพันธ์ได้สอบถามสารทุกข์สุกดิบกันด้วย

“เพราะว่าที่นี่ก็เป็นคริสตจักรใช้ใหม่คะแล้วก็เป็นที่ที่รวมคนกลุ่มผู้เชื่อในพระเจ้า คือวันอาทิตย์ไม่ใช่แค่เรามานมัสการอย่างเดียว เป็นการที่เราได้มาพูดคุยกับสมาชิกจากด้านนอกที่เขาเป็นคริสต์เตียนแล้วเค้าก็มาร่วมนมัสการกับเรา กินข้าวด้วยกัน นั่งคุยกัน ปรึกษากันเรื่องอธิษฐานเผื่อไหม แล้วตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาเป็นไงบ้าง มีอะไรที่ขอบคุณพระเจ้าไหม ก็จะเป็นความสัมพันธ์แบบนั้นมากกว่า”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

2) ผลของจิตวิญญาณที่เปลี่ยนแปลง

การศึกษาพบว่าเมื่อสมาชิกของบ้านพระพรเข้าร่วมกิจกรรมที่ช่วยพัฒนาจิตวิญญาณข้างต้นแล้ว ก็มีมุมมองใหม่เกี่ยวกับชีวิตในทางที่ดีขึ้น ดังบทสัมภาษณ์ของนายเอ สมาชิกบ้านพระพรที่เล่าว่า เมื่อเขาศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้น อธิษฐานกับพระเจ้าเสมอ ก็เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิต จิตใจสงบขึ้น เข้าใจว่าชีวิตคืออะไร นายเอเล่าเหตุผลที่เขาไม่กลับไปกระทำความผิดเมื่อผู้สัมภาษณ์ถามว่า “คนๆหนึ่งที่เขาผ่านกระบวนการตรงนี้อะไรที่ทำให้เขาไม่กลับไปทำผิดอีก”

“คือผมมั่นใจอย่างนี้ ทุกคนที่ผ่านกระบวนการนี้เข้าใจชีวิตคืออะไร ในขณะที่เมื่อก่อนเราทำงานเงินเดือนเยอะแต่เรากลับไม่พอ แต่พอเราทำตรงนี้ไม่มีเงินเดือนเลยแต่เราเหลือ เราไม่เดือดร้อนอย่างนี้ครั้ง เราสามารถจัดสัดส่วนชีวิต หรือให้ความสำคัญอะไรต่างๆได้ ที่สำคัญใจมันนิ่งมันมีสันติสุขกับสิ่งเหล่านี้ พอใจกับสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ทำมันให้ดีที่สุด ที่สำคัญคือว่าเรามีพระเจ้า ทุกครั้งที่เกิดปัญหาเราจะอธิษฐานกับพระเจ้า พระเจ้าจะมีทางออกให้เสมอ สิ่งเหล่านี้มันทำให้คนที่เข้าใจว่าคริสเตียนจริงยังงี้ก็อยู่ได้ เพราะว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราพระเจ้าบอกว่ามันเป็นผลดี”

(นายเอ สมาชิกบ้านพระพร)

และยังมีบทสัมภาษณ์ของนาง แอนท์ ที่เล่าให้ฟังถึงการเปลี่ยนแปลงด้านจิตวิญญาณของเธอที่เกิดขึ้นเมื่อยอมทำตามกฎระเบียบของบ้านพระพร

“แปดโมงครึ่ง ถึง เก้าโมงจะมีเรียนทุกวัน แล้วก็วันอาทิตย์มีนมัสการพระเจ้า ทุกวันก็จะมีคนเข้าสอน พอมาอยู่ที่นี้เราก็พร้อมจะเปิดใจรับพระเจ้า ใหม่ๆ เราอาจจะยังไม่สน ทำอะไรก็ยังไม่ชินๆ ไม่กล้าอธิษฐาน มันชินๆเวลาวันนมัสการ เชนประมาณ 2 เดือน แล้ว จากที่เราได้ออกไปเที่ยว เจอเพื่อกินเหล้าแต่เพราะว่าพระเจ้าเป็นเหมือนมีพระวิญญาณอยู่ในตัวเราทำให้เราไม่กล้าที่จะออกไปทำความผิด มันก็จะเข้ามาในจิตใจของเราเอง เราก็เชื่อว่าเป็นเพราะพระพรจากพระเจ้าทำให้เราเปลี่ยนแปลง จริงๆ แล้วที่นี้ดีสำหรับทุกคน เราถึงอยู่ที่นี้เราถ่อมใจที่จะยอมทำตามระเบียบของที่นี่ให้ได้”

(นางแอนท์ สมาชิกบ้านพระพร)

4.3 การเปลี่ยนแปลงระดับที่ 3

การเปลี่ยนแปลงในระดับนี้ เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกบ้านพระพรได้รับการฝึกฝนชีวิตและการเรียนรู้คำสอนในพระคัมภีร์ จนสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับชีวิตของตนเองได้เมื่อเกิดปัญหาต่างๆ ดังที่ได้กล่าวข้างต้น โดยการเปลี่ยนแปลงในระดับนี้สมาชิกของบ้านได้รับการประเมินแล้วว่าสามารถการกลับสู่สังคมอย่างปกติสุขและมีแนวโน้มไม่กลับไปกระทำความผิดซ้ำจึงสามารถ

ออกไปทำงานประจำและดำรงชีวิตข้างนอกได้ โดยมีสมาชิกของบ้านพระพรบางคนกลับเข้ามาเป็นอาสาสมัครของบ้านพระพรด้วย ซึ่งแบ่งการเปลี่ยนแปลงออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

4.3.1 จากสมาชิกบ้านพระพรสู่อาสาสมัครบ้านพระพร

เมื่อสมาชิกบ้านพระพรได้รับการฝึกฝนอบรมและให้ความช่วยเหลือจากบ้านพระพรจนครบกระบวนการแล้ว บางคนตัดสินใจที่จะเข้าร่วมเป็นอาสาสมัครและเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร ดังบทสัมภาษณ์ของนายเอ สมาชิกบ้านพระพรที่สมัครใจเข้าเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กบุตรผู้ต้องขัง

“ที่นี้ทำให้พี่รู้สึกว่าได้ชีวิตใหม่ พี่เลยอยากอยู่กับคริสเตียน พอได้รับการปล่อยตัวพี่ก็เลยบอกกับแม่ว่าขอไปที่มูลนิธิ อยากไปรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเลยมาอยู่ที่นี่ อย่างเข้าปีที่ 5 แล้วพี่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าแผนกทั้งในส่วนพี่เลี้ยงและเด็ก เด็กตั้งแต่อายุ 4 ถึง 10 ขวบเพศชาย กินนอนกับพี่เลย”

(นายเอ สมาชิกบ้านพระพร)

นอกจากนั้นยังมีนางสาวไฟท์ สมาชิกของบ้านพระพรอีกคนที่มีความตั้งใจจะเข้าเป็นเจ้าหน้าที่ของบ้านเมื่อครบกระบวนการ และขณะนี้เธอก็ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบดูแลเด็กๆ บุตรผู้ต้องขังโดยทำงานในฐานะผู้ช่วยของนายเอ อีกด้วย

“ก็คือดูแลตั้งแต่การกิน การนอนของเขา ชุดนักเรียน ก็จะเป็นเสื้อผ้าที่ในสิ่งที่หนูทำอยู่ก็จะ เป็นซักผ้าของเด็กทั้งบ้าน คือซักผ้าชุดที่เขาใส่นอนหรือชุดที่อยู่บ้าน คืออย่างหนูก็ไม่ได้คิดที่จะทำงานข้างนอก ไม่ได้มีความคิดที่จะหางานทำข้างนอกเพราะว่าอยากอยู่ตรงนี้ อยากรับใช้ แต่ถ้าเป็นบางคนนี่อยากไปทำงานข้างนอก ก็ทางมูลนิธิเราก็จะหางานให้ติดต่องานให้บางคน ก็จะมีเคสแบบว่าไปทำงานข้างนอกแล้วก็กลับมาทำอะไรอย่างนี้ก็มี บางคนก็มีไปทำงานได้ซักระยะหนึ่ง เขาก็จะอยู่ข้างนอก ตอนนี่ไม่ได้เรียนชั้นเรียนพระคัมภีร์ ไฟท์อยู่เป็นครูวิ ผู้ช่วยของพี่เคล่าเมื่อกี้ที่เป็นฝรั่ง ก็เป็นครูผู้ช่วยของเด็ก 9-10 โมงเหมือนกันก็เลยไม่ได้เข้าห้อง แต่ว่าจริงๆชื่อไฟท์ที่มีอยู่ต้องเรียนในห้องของอาจารย์เฉลิมเกียรติ หัวข้อชีวิตที่เคลื่อนไปด้วย วัตถุประสงค์”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

อย่างไรก็ดี นางสาวไฟท์เล่าต่อว่าเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรที่ไม่มีโอกาสเข้าเรียนในชั้นเรียนพระคัมภีร์เนื่องจากติดภารกิจต้องดูแลเด็กๆ ก็ยังมีชั้นเรียนที่รองรับพวกเขาซึ่งเป็นเนื้อหาที่จำเป็นในการดูแลเด็กๆ

“คนที่มาสอนก็จะเป็นเรื่องพระคัมภีร์ ส่วนมากผู้หญิงก็จะเป็นคริสเตียนมานานแล้ว เขาก็เลยจะมาสอนเรื่องจุดยืน ความอดทน และการบังคับตัวเองแบบนั้น ก็ถ้าเป็นเรื่องความอดทน สำหรับเด็กเพราะว่าเด็กแต่ละคนเขาก็มาไม่เหมือนกัน ร้อยพ่อพันแม่ แล้วแต่ละคนก็มีท่าที่ไม่เหมือนกัน ลักษณะไม่เหมือนกันหรือนิสัยไม่เหมือนกัน บางทีเราเลี้ยงคือเด็กที่อยู่ในความดูแลของไฟท์ตอนนี้มีอยู่ 5 คน คนนี้เราก็ต้องดูแล้วว่าเขาเป็นคนยังไงต้องคุยกับเขาแบบไหนคือแต่ละคนเขาก็ไม่เหมือนกัน เราก็ต้องมีเทคนิควิธีการที่จะเข้าไปจัดการหรือเข้าไปคุยกับเขาก็ไม่เหมือนกัน บางทีเขาต่อต้านคือเราต้องใช้ความอดทนในตอนนี้นี้มาก ด้วยความที่เราจะต้องมาตามใจแต่ละคนอะไรอย่างนี้ เป็นการที่ต้องอดทนมาก”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

นอกจากนั้นยังมีนางฮันนา สมาชิกอีกคนของบ้านพระพรที่อาสาเข้าเป็นครูสอนพระคัมภีร์ให้แก่สมาชิกใหม่ของบ้านพระพร เธอเล่าให้ฟังว่าเธอมีหน้าที่สอนวินัย สอนชีวิตให้กับพวกเขา

“คนมาก่อนก็ต้องดูคนมาใหม่และช่วยสอนเขาสอนวินัย สอนชีวิตเป็นเหมือนพี่เลี้ยง บ้านพระพรจะไม่บังคับให้นับถือศาสนา แต่ส่วนมากร้อยทั้งร้อย สัมผัสพระเจ้าแล้วอยู่กับพระเจ้ากันหมดเลย พอมีคนใหม่ๆเข้ามา อาจารย์จะต้องส่งมาให้ฮันนาคคนแรกก่อนเลย”

(นางฮันนา สมาชิกบ้านพระพร)

4.3.2 จากสมาชิกบ้านพระพรสู่การประกอบอาชีพทั่วไป

สมาชิกบางคนของบ้านพระพรเมื่อจบกระบวนการฝึกฝนของบ้านก็ออกไปใช้ชีวิตข้างนอกและประกอบอาชีพทั่วไป ซึ่งพวกเขายังคงมีปฏิสัมพันธ์กับบ้านพระพร ดังบทสัมภาษณ์ของนายสุเทพ สมาชิกบ้านพระพรที่ออกไปประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และยังกลับเข้ามาที่คริสตจักรพระพร

“ผมเงินเดือนไม่น้อยนะ เดือนละ 600 ผมก็อยู่ได้พระเจ้าเลี้ยงดูมั่ง ผมก็ไม่รู้จะพูดยังไงบางทีก็มีงานเข้ามาวันสองวัน ตอนนี่ผมทำได้ทุกชนิด ทาสีผมก็ทำได้ ประตุน้ำต่างอะไรผมก็ทำได้ เพราะผมพอมือเครื่องมือสะสมไว้ กวาดใบไม้ ตัดต้นไม้สูงๆ ผมก็รับ วันนี้ก็มีคนโทรเข้ามาให้ไปทำงานยากๆ แล้วตอนนี้ก็เป็นคริสเตียนเต็มตัว มาโบสถ์ก็แทบทุกอาทิตย์ น้อยจริงๆที่หยุดที่คริสตจักรใหม่น่าจะหยุดไม่เกิน 3 ครั้ง 3 ครั้งนี้จำเป็นจริงๆ ป่วยไม่สบาย งานที่จำเป็นมากๆที่เขาจำเป็นต้องใช้ผมแต่ก็โทรไปบอกนะออกนั้นไม่เคยหยุด”

(นายสุเทพ สมาชิกบ้านพระพร)

นอกจากนั้นยังมีกรณีของนายต่าย สมาชิกบ้านพระพรที่มีโอกาสออกไปทำงานข้างนอกตั้งแต่อยู่ในบ้าน แล้วเมื่อได้ออกไปทำงานเต็มตัวก็ยังใช้การอธิษฐานแบบคริสเตียนเมื่อพบกับปัญหาต่างๆ และพบว่า มีทางออกที่ดีขึ้น

“ตอนนั้นอยู่ที่นี้ประมาณ 3 ปี แล้วก็ปีแรกไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรคือปีแรกเรื่องการทำงาน ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าไร ปีที่ 2 ก็ยัง ปีที่ 3 ก็เริ่มมีคนเชิญไปเป็นเซลล์ สมาชิกคริสตจักรอื่นก็เชิญไปเชิญไปเป็นเซลล์ที่บริษัทเขา ตอนนั้นเราก็อธิษฐานขอพระเจ้าอยู่เราก็คงอยากจะมีรายได้ที่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ 100 เปอร์เซ็นต์ เราสามารถออกไปเริ่มต้น 100 เปอร์เซ็นต์ข้างนอกได้ ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ประมาณ 3 ปีแล้วก็ออกไปใช้ชีวิตข้างนอกไปเป็นเซลล์พนักงานขายทั่วไปเกี่ยวกับสินค้าทางโรงงานอุตสาหกรรมทั่วไป แต่เนื่องด้วยที่ว่าพอเราได้รับตำแหน่งใหม่ เราก็ต้องลาออกจากบริษัทเก่าเริ่มต้นที่ใหม่ แนนอนตอนอยู่ที่นี้เราใช้รถมอเตอร์ไซด์ไปทำงานวันหนึ่งเต็มทีก็ไม่กี่ตั้งค์ แต่พอเราออกไปอยู่ข้างนอกเราต้องใช้รถยนต์เราต้องทำงานจากรามคำแหงไปปทุมธานี รายรับกับรายจ่ายอาจจะไม่พอเท่าไรเราก็ต้องไปเร่งยอดขายเพื่อจะเอาคอมมิชชั่น ปัญหาการปรับตัว คือสิ่งที่เราคิดว่าจะได้มันก็มีผิดพลาดไปบ้าง เราก็อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าก็ช่วยเร่งยอดขายขึ้นมา ก็เลยสามารถอยู่ได้ ย้ายไปอยู่โซนนั้นแล้วตอนนี้ไม่ต้องวิ่งไปวิ่งกลับ”

(นายต่าย สมาชิกบ้านพระพร)

จากการศึกษาข้างต้นจะเห็นว่า สมาชิกของบ้านพระพรที่ออกไปทำงานข้างนอกยังคงมีปฏิสัมพันธ์กับบ้านพระพรไม่ว่าจะเป็นผ่านทางคริสตจักรพระพร หรือการใช้วิธีอธิษฐานตามความเชื่อของคริสเตียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขามีความผูกพันกับสังคมของบ้านพระพรและนำไปสู่การมีพันธะทางสังคม (Social Bonding) ที่จะช่วยให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้นไม่กลับไปกระทำความผิดหรือยุ่งเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่นำไปสู่การกระทำความผิดอีก

4.3.3 การดูแลและติดตามผล

จากการเปลี่ยนแปลงของสมาชิกในบ้านพระพรที่เกิดขึ้นทั้ง 3 ระยะ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาจากการเปิดใจต่อการช่วยเหลือของบ้านพระพรในเรือนจำหรือสถานพินิจ ที่นำไปสู่การกลับใจทั้งในขณะที่อยู่ในเรือนจำหรือในขณะที่อยู่ในบ้านพระพรแล้ว ซึ่งเมื่อสมาชิกได้รับการฝึกฝนอบรมจากกิจกรรมของบ้านพระพรก็ยังช่วยเหลือหลอมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับที่มากขึ้นแล้วแสดงออกมาผ่านทางพฤติกรรม อัธยาศัย และจิตวิญญาณที่เปลี่ยนไปจนคนรอบข้างสัมผัสได้ ไม่เพียงเท่านั้นบ้านพระพรยังมีกระบวนการต่อเนื่องในการดูแลและติดตามผลเมื่อสมาชิกกลับเข้าสู่สังคมด้วยการใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวและใช้คริสตจักรพระพรเป็นศูนย์กลางที่คอยดูแลสอดส่องพฤติกรรมอย่างไม่เป็นทางการ ทำให้กระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นมีความยั่งยืนมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการรับรอง

สมาชิกที่ไปสมัครงานที่ใหม่ว่าเป็นคนที่ผ่านการอบรมจากบ้านพระพรแล้ว ใช้การได้ ดังที่นางภ
 เจ้าหน้าทีของบ้านพระพรเล่าให้ฟังถึงกระบวนการติดตามหลังจากสมาชิกออกจากบ้านพระพรไปแล้วว่า

“บางคนออกไปแล้ว ไม่มีบัตร ทะเบียนบ้านอะไรอย่างเนี้ยเราก็พาไปทำ ไม่มีทะเบียนบ้าน
 เพราะติดคุกนาน บ้านไม่เอาแล้ว ย้ายเข้าทะเบียนบ้านกลาง เราก็ไปทำเรื่องเอกสารให้เขาอีก
 เราเดินเรื่องเอกสารเรื่องบัตร ทะเบียนบ้าน ช่วยทุกอย่าง ต้องทำเพื่อเขาจะเป็นคนที่ถูกต้อง
 ตามกฎหมายในสังคมได้ แล้วกระบวนการของเราพอเราคือ เราจะบอกกับบริษัทนั้นก่อนว่า
 เป็นคนของเราเป็นคนที่อดีตผู้ต้องขัง เรากำรันทึ้นะคนนี้เขาเปลี่ยนแล้ว บางครั้งเพื่อน
 ร่วมงานทำให้เขาคิดมากถ้าไม่รู้ก็ไม่ใช่ไร แต่พอเพื่อนร่วมงานรู้มันก็เกิดปัญหา ส่วนใหญ่ก็
 กลับมาคุยกันมันก็คืออย่างนี้ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาสำหรับพวกเขา เขาทำได้เรื่อง การทำงาน
 หนักเบาไม่ใช่ปัญหา ปัญหาคือสังคม โอกาสจากคนในสังคมมากกว่า เรื่องเงิน จะได้ 300 ,
 600 , 500 เขาไม่ได้ worry เรื่องนั้น”

(นางภ เจ้าหน้าทีที่บ้านพระพร)

4.4 ผลของกระบวนการกลับใจ

เมื่อสมาชิกของบ้านพระพรผ่านกิจกรรมที่ช่วยเหลือหลอมพฤติกรรม อัตมโนทัศน์และจิต
 วิญญาณของบ้านพระพรจนกระทั่งสามารถกลับสู่สังคมได้อย่างปกติสุขแล้ว พวกเขาเริ่มมองที่
 เปลี่ยนไป มีแนวโน้มที่จะป้องกันตัวเองจากการเข้าสู่วงจรการกระทำความผิดและตั้งใจใช้ชีวิตที่เหลือ
 อย่างดีที่สุด ดั่งบทสัมภาษณ์ของนายตาย สมาชิกบ้านพระพรที่เล่าให้ฟังถึงการใช้ชีวิตในสังคมข้าง
 นอกว่าตนมีจุดยืนอย่างไร และใช้หลักคำสอนในพระคัมภีร์เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

“โดยปกติผมอยู่ที่นี้มา 3 ปี เราก็ทำงานข้างนอกตลอด มีเพื่อนข้างนอกตลอด เป็นเพื่อนแบบ
 ดึ่มสุราก็มี เพราะเรากลัวคนข้างในโครตแต่เราไปทำงานข้างนอก เพื่อนที่อยู่ข้างนอกก็สูบ
 บุหรี่ดึ่มสุรา เราไปนั่งแต่เดี๋ยวกก็กลับ กินน้ำส้มเราก็กลับ คืออย่างน้อยเราต้องเป็นมิตรกับ
 เพื่อนร่วมงานแต่ไม่ได้ไปรังเกียจ แต่สิ่งหนึ่งสิ่งใดเราก็ประกาศข่าวประเสริฐไปด้วย
 ทางคริสเตียนเรียกการแจกใบปลิวว่าการประกาศข่าวประเสริฐ การประกาศเรื่องราวของ
 พระเจ้า เราก็แชร์ประสบการณ์เกี่ยวกับพระเจ้าให้เขาฟัง เขาก็ไม่ได้เปลี่ยนใจมาเชื่อ แต่เขาก็
 ฟัง ผมก็ทำตามหน้าที่แชร์ประสบการณ์กันไปใครอยากจะมาเรียนรู้ก็มาแต่ถ้าไม่สะดวกก็ไม่
 เป็นไร ก็ใจแลกใจกันอย่างพี่ที่ทำงานร่วมกันอยู่เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัทหนึ่งเขามาชวน
 ไปงานกฐินก็ไป แต่ชวนเขามาโบสถ์เขาไม่มา การอยู่ที่นี่ทำให้เรารู้ว่าพระคัมภีร์เป็นตำราที่
 สามารถช่วยให้เราดำเนินชีวิตเป็นแม้กระทั่งภูมิคุ้มกันหมายถึงว่ามนุษย์เรามีภูมิคุ้มกัน
 เพราะว่าไขข้อในกระดูกสร้างเม็ดเลือดขาว ทำให้เรามีภูมิคุ้มกันจากการดำเนินชีวิตใน

พระคัมภีร์ไบเบิล เราก็สามารถที่จะใช้ชีวิตในสังคมเหนือชั้น ใช้ชีวิตเหมือนคนทางโลกทั่วไป ถ้าไม่รู้อะไรเดี๋ยวก็จะหกล้มไม่สามารถวินิจฉัยความมุ่งหมายของตัวเองได้ ถ้าเราทำอะไรไม่ดี เราก็ต้องปรับปรุงแก้ไขก็จะทำให้เรามากกว่าเดิม ผมก็ออกไปอยู่ข้างนอกตอนนี้อาจจะสภาวะบางอย่างที่ต้องสู้กับตัวตน อาจจะมีการใช้ชีวิตลำบาก เนื่องจากเราไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ก็ต้องปรับเปลี่ยน”

(นายต่าย สมาชิกบ้านพระพร)

ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีบทสัมภาษณ์ของนางสาวไฟท์ ที่เล่าถึงมุมมองของเธที่มีต่อตนเองและคนอื่น ๆ ในปัจจุบัน ว่าเธอเข้าใจและเห็นอกเห็นใจคนอื่นมากขึ้น และเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอเป็นเรื่องดี

“ไฟท์มีความคิดว่าแต่ละคนเคยผิดพลาด แล้วในสิ่งที่เค้าทำผิดลงไปทุกคนมีเหตุผลอยู่แล้วแต่เหตุผลของเขาจะสำคัญไหมไม่รู้ แต่เหตุผลนั้นอาจสำคัญกับตัวเขา แต่สำหรับสายตาคนอื่นที่ไม่ได้เข้ามาอยู่กับเรื่องแบบนี้ เขาจะมองว่าเหตุผลนี้ไม่สำคัญ เพราะว่าไฟท์มีความรู้สึกว่าคุณที่โดนจับหรือว่าเข้าสถานพินิจหรือบำบัดคนเหล่านี้ต้องการโอกาส เขาต้องทำแบบนี้เพราะว่าที่เขาขายยาที่เขาปล้นเพราะเขาก็อยากมีตัง อยากมีรถ อยากมีบ้าน คือเขาอยากให้สังคมยอมรับ เปรียบเทียบง่าย ๆ ถ้าเป็นเมื่อก่อนตอนที่ไฟท์ไม่ได้โดนจับคือไฟท์เดินไปไหนเจอขอทานเราก็แบบเราเกลียดเขาแต่ว่าทุกวันนี้เราเห็นเขา เราสงสารเขาบางที่เราเดินผ่านมาปั๊บเราไม่ให้เขาหน่อยหรือ เราก็จะเบรคแล้วเดินเอาไปให้เขาก็เป็นความรู้สึกต่อคนเหล่านี้ถึงเขาจะเป็นแบบนี้แต่เขาก็อยากให้สังคมยอมรับเขาว่าเขาต้องการโอกาส ที่ผ่านมาก็ไม่ได้โทษที่คนรอบข้างหรือสิ่งรอบข้างแต่โทษตัวเองมากกว่า โทษสิ่งรอบข้างแค่ 20 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น เพราะว่าเขาเหมือนแค้นมาสะกดแต่เราบังคับตัวเองไม่ได้ ตอนนั้นที่มาเชื่อพระเยซูเพราะอธิษฐานกับพระเจ้าค่อย ๆ ตอบความเชื่อก็เพิ่มขึ้นพอความเชื่อเพิ่มขึ้นเราก็เลยเชื่อแต่ว่าบางทีในความเป็นมนุษย์ทุกคนมีความสงสัยหมดถึงปากจะบอกว่าเชื่อแต่พออธิษฐานก็จะได้ใหม่ แต่ว่าพระเจื่อก็บอกว่าแค่เชื่อเท่านั้นเดี๋ยวพระเจื่อก็ตอบ ไฟท์เคยได้ยินว่าพระเจ้ามาซ้ำแต่มาแน่ ๆ ก็เลยรู้สึกว่ามันคือเรื่องจริง ถึงเราอธิษฐานตอนนี้พระเจ้าอาจจะตอบเราใน 10-20 ปีข้างหน้าก็ได้ แต่พระเจื่อก็ตอบแค่เราเชื่อมั่นว่าสักวันนึงพระเจ้าจะตอบแต่แค่ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้คำตอบนั้น จริง ๆ พระเจ้ามาอยู่ในชีวิตของไฟท์ ก็ทำให้ไฟท์รู้สึกสำนึกไม่ใช่แค่รู้สึกผิดแต่กลายเป็นคำว่าสำนึกมากกว่าที่แบบภาพเก่า ๆ มันย้อนมาว่าเราเคยทำแบบนี้สิ่งมันเป็นสิ่งที่ไม่ดี เราเลยรู้สึกว่ถ้าตอนนี้เรากำลังทำอยู่เหมือนเรากำลังดูหนังเรื่องเดิมเพราะว่าเรารู้อยู่แล้วว่าตอนจบเป็นยังไงแต่เราก็ยังเลือกที่จะดูมัน ก็เลยรู้สึกขอบคุณพระเจ้าที่เราได้มารู้จักกับพระเจ้าคือไฟท์ไม่ได้คิดว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญที่ได้มาอยู่ที่นี่ จริง ๆ ตั้งแต่แรกที่โดนจับที่

ยังไม่โดนส่งตัวอยู่ที่ศาล ตอนนั้นก็ผีแพนแพนก็เอารถไป เอาโทรศัพท์ไปขายเพื่อที่จะเอาเงิน มาประกันแต่สุดท้ายแล้วตอนนี้ไฟท์ก็เชื่อว่าพระเจ้าไม่อนุญาตให้ประกัน ก็เลยกลายเป็น เพื่อให้วันนึงให้เราได้มาอยู่ที่นี่”

(นางสาวไฟท์ สมาชิกบ้านพระพร)

จากการศึกษาถึงกระบวนการกลับใจของสมาชิกในบ้านพระพร ผ่านทางการดำเนินกิจกรรม ของบ้านพระพรทั้งในเรือนจำและในบ้านพระพร พบว่าสมาชิกต่างมีจุดเปลี่ยนในชีวิตที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะประสบการณ์ในเรื่องความเชื่อแบบคริสเตียนเมื่อลองอธิษฐาน ไม่ว่าจะเป็นการรักษาโรค ความสัมพันธ์ในครอบครัว การเลิกยาเสพติด หรือการปรับตัวกับคนภายนอก แต่อย่างไรก็ดีพวกเขามี การเปลี่ยนแปลงที่คล้ายกันในหลายๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรม อत्मโนทัศน์ หรือจิตวิญญาณที่ เป็นไปในทางที่ดี เมื่อได้เปิดใจและรับการฝึกฝนตามแนวคิดของบ้านพระพร ซึ่งช่วยหล่อหลอมพวกเขา ให้มีระเบียบวินัยมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้กระบวนการกลับใจเป็นไปอย่างต่อเนื่องและได้ผลที่ยั่งยืน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การกลับใจของผู้พ้นโทษในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ ศึกษากรณีบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ของมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและรูปแบบการดำเนินการกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่มีความแตกต่างหลากหลายให้กลับสู่สังคม ศึกษากระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นกับผู้พ้นโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร และแนวทางในการพัฒนาบทบาทของภาคประชาสังคมในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถี โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกและนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เพื่ออธิบายประสบการณ์การกลับใจของผู้พ้นโทษและการดำเนินการในบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อผู้พ้นโทษรวมถึงทราบแนวทางการดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีอื่นๆต่อไป

1. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่าสามารถตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ ดังนี้

1.1 การศึกษาแนวคิดและรูปแบบการดำเนินการกระบวนการของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรที่นำเอาหลักคำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์มาปรับใช้ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่มีความแตกต่างหลากหลายให้กลับสู่สังคม

การศึกษาพบว่า แนวคิดและกระบวนการของบ้านพระพรนำโอกาสและความช่วยเหลือไปให้แก่ผู้ต้องขังและผู้พ้นโทษโดยไม่มีการแบ่งแยกทางศาสนา อีกทั้งช่วยชี้แนะ ฝึกฝนและอบรมสั่งสอนด้านวินัยและการจัดระเบียบ มีส่วนช่วยเหลือและเลี้ยงดูพวกเขาด้วยการให้ความรัก ความเอาใจใส่ เสมือนญาติพี่น้อง ทั้งยังทำให้พวกเขาเห็นคุณค่าของตนเอง ซึ่งเป็นการป้องกันไม่ให้สมาชิกในบ้านกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกหรือหากพวกเขาพลั้งเผลอทำผิด เขาก็ยังมีความหวังว่าเขาจะได้กลับมาสู่บ้านพระพรที่เป็นเสมือนบ้านหรือครอบครัวของเขาเพื่อเริ่มต้นใหม่ ซึ่งแบ่งการให้ความช่วยเหลือออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1) ด้านปัจจัยพื้นฐาน

การดำเนินงานของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร มีการดูแลสมาชิกอย่างเป็นระบบและครอบคลุมเกือบทุกด้านที่จำเป็น ไม่ว่าจะเป็นด้านปัจจัยสี่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม การดูแลสุขภาพ หรือแม้แต่เรื่องการเงิน ซึ่งบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรมีการเข้าไปช่วยจัดการดูแลและชี้แนะแนวทางให้แก่สมาชิกจนพวกเขาสามารถกลับสู่สังคมได้อย่างมีวินัยและความรับผิดชอบมากกว่าเดิม

2) ด้านการดูแลเกี่ยวกับจิตใจและจิตวิญญาณของสมาชิก

ไม่เพียงแต่การดูแลปัจจัยภายนอกเท่านั้น บ้านพระพรยังดูแลถึงเรื่องเกี่ยวกับจิตใจภายในของสมาชิกไม่ว่าจะเป็นทัศนคติ มุมมอง การจัดการกับตัวเองในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการจัดการกับอารมณ์ของสมาชิกที่ส่วนมากจะมีพื้นฐานอารมณ์ไม่คงที่ มีความเปราะบาง ให้เข้มแข็งขึ้นจากภายในผ่านทางกิจกรรมและกฎระเบียบต่างๆของบ้านพระพร อีกทั้งดูแลด้านจิตวิญญาณของพวกเขาผ่านทางกรรมพิธีเรียนพระคัมภีร์และกิจกรรมทางศาสนาต่างๆ

3) ด้านการดูแลสอดส่องอย่างต่อเนื่อง

เมื่อสมาชิกพ้นจากการดูแลของบ้านพระพรไปแล้ว ยังมีกลไกการดูแลอย่างไม่เป็นทางการจากเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพรและสมาชิกด้วยกันผ่านทางกรรมพิธีคริสตจักรพระพร ที่เป็นเหมือนศูนย์รวมจิตใจของสมาชิกเก่าและสมาชิกใหม่ ทำให้เกิดพันธะทางสังคมที่ถึงแม้ว่าพวกเขาจะพ้นการดูแลของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรไปแล้ว แต่ยังมีคนที่เข้าใจ มีที่ปรึกษา และมีศาสนาเป็นที่พึ่งเมื่อพบเจอกับปัญหาต่างๆ อีกทั้งยังได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนาที่จะช่วยขัดเกลาชีวิตอย่างต่อเนื่อง นอกจากคริสตจักรพระพรจะเป็นที่พึ่งพิงแก่สมาชิกในบ้านแล้ว ยังเป็นเหมือนการจำลองการใช้ชีวิตข้างนอกแก่เยาวชนของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรและสมาชิกที่ยังอยู่ในการดูแลอีกด้วย เนื่องจากคริสตจักรเปิดให้บุคคลภายนอกสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆในวันอาทิตย์ได้ โดยไม่มีการแบ่งแยกหรือกีดกัน การสร้างชุมชนจำลองในลักษณะนี้มีส่วนช่วยให้ผู้พ้นโทษมีความผูกพันทางสังคมที่เข้มแข็ง และช่วยให้พวกเขามีความกล้าที่จะออกไปใช้ชีวิตข้างนอกด้วยทัศนคติที่ถูกต้อง

4) ด้านการช่วยเหลืออื่นๆ

บ้านพระพรมีการเปิดศูนย์เลี้ยงดูบุตรของผู้ต้องขังที่ยังไม่มีความพร้อม ซึ่งถือเป็นการให้ความช่วยเหลือทางอ้อมที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรให้ความสำคัญกับงานในส่วนนี้อย่างมาก ซึ่งการให้ความช่วยเหลือแบบนี้เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระให้ผู้ต้องขังได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเป็นการรับประกันว่าการส่งบุตรเข้ามาให้สถานที่แห่งนี้นอกจากจะได้รับการดูแลแบบพี่น้อง ครอบครัวแล้ว ยังจะได้รับการฝึกฝนวินัยความรับผิดชอบไปด้วยในตัว และยังมีส่วนทำให้เด็กๆเหล่านี้มีทัศนคติมุมมองที่ถูกต้องต่อการที่ผู้ปกครองต้องเข้าไปปรับโทษในเรือนจำ ที่พวกเขาจะไม่รังเกียจหรือกล่าวโทษ แต่จะมีความคิดเรื่องการให้โอกาสคนอื่น และในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้พวกเขาเป็นตัวอย่างชีวิตเพื่อที่จะไม่เข้าไปสู่วงจรการกระทำผิดในอนาคต

นอกจากนี้ยังมีการให้ความช่วยเหลือด้านเงินทุนเมื่อสมาชิกพ้นจากการดูแลของบ้านพระพร และกลับสู่สังคมไปแล้ว แต่ยังคงต้องการเงินทุนในการประกอบอาชีพ ซึ่งพวกเขาสามารถผ่อนชำระคืน

ให้แก่บ้านพระพรได้เมื่อมีความพร้อม สิ่งนี้ถือเป็นการให้ความช่วยเหลือที่สำคัญมากในการเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้พันโทษที่ต้องการเริ่มกิจการของตัวเองแต่ยังไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอและอาจจะยังไม่มีเครดิตพอที่จะไปกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนต่างๆ

1.2 กระบวนการกลับใจที่เกิดขึ้นกับผู้พันโทษที่สมัครใจเข้าร่วมในบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

ในส่วนนี้ จะเห็นได้ว่าบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรค่อนข้างมีความชัดเจนในการใช้หลักในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการดำเนินการ ผ่านทางการเรียนรู้ ฝึกฝน กิจกรรมและการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ เป็นไปอย่างสอดคล้องกันไม่ว่าจะเป็นการใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นแนวทางของการฝึกฝนชีวิต ให้สมาชิกมีแนวทางและแนวความคิดใหม่ไปในทางเดียวกัน เน้นการเปลี่ยนแปลงและฝึกวินัยชีวิต การเน้นให้สมาชิกมีการศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ส่วนตัว การอธิษฐาน ทุกๆวัน และมีชั้นเรียนรองรับสมาชิกใหม่และให้ความรู้เพิ่มเติมแก่สมาชิกเก่า และการใช้หลักในพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นข้อตกลงการอยู่ร่วมกัน และในการวางกฎเกณฑ์ต่างๆของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ทำให้สมาชิกมีความเข้าใจตรงกันและเป็นกฎเกณฑ์ที่มาจากคำสอนตามความเชื่อทางศาสนาที่อยู่บนพื้นฐานของความศรัทธา

ผลการศึกษาพบว่าสมาชิกในบ้านพระพรเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมและทัศนคติต่อตนเองและผู้อื่น มีความสุภาพและอ่อนน้อมมากขึ้น ที่สำคัญคือสมาชิกมีการยอมรับตัวเอง ไม่มีท่าทีว่าจะปิดบังอดีตของตนกับคนแปลกหน้า แต่กลับยอมรับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตคือความผิดพลาด โดยไม่ได้กล่าวโทษสิ่งแวดล้อมหรือคนรอบข้าง และยังใช้ประสบการณ์เหล่านั้นให้เป็นบทเรียนแก่คนอื่นและการเปลี่ยนแปลงของแต่ละคนนั้นมีการพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในด้านความเชื่อในพระเจ้า และส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในจิตใจ แล้วแสดงออกมาเป็นพฤติกรรม มุมมองความคิดต่อตนเองและต่อผู้อื่นที่เปลี่ยนไป จากคนที่เคยหมดหวังกับชีวิตทางออกไม่เจอว่าจะจัดการกับตัวเองอย่างไร กลับกลายเป็นคนที่มีความหวังในการใช้ชีวิตต่อไปด้วยมุมมองที่ดีขึ้น ไม่เพียงเท่านั้นยังมีความรู้สึกห่วงใยคนอื่นและเห็นอกเห็นใจคนอื่นโดยเฉพาะคนที่เคยอยู่ในสถานะเดียวกับตนมากขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ จากที่บางคนเคยใจร้อน กลับมีจิตใจที่อ่อนโยนขึ้นมีเหตุผลมากขึ้น หรือบางคนมีจิตใจที่อ่อนไหวง่าย กลับเข้มแข็งจนสามารถปฏิเสธการใช้ชีวิตที่ตกเป็นทาสของยาเสพติดได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้เห็นว่าการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและอัตมโนทัศน์ของกลุ่มผู้พันโทษให้ไปในทางที่ดีสามารถเกิดขึ้นได้ โดยต้องมีการส่งเสริมกำลังใจและฝึกฝนระเบียบวินัย และการมีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจควบคู่กันไป

1.3 แนวทางในการพัฒนาบทบาทของภาคประชาสังคมในรูปแบบของบ้านกึ่งวิถี

1) การนำแนวคิดเรื่องบ้านกึ่งวิถีมาใช้ในประเทศไทย

ในการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่จะกลับคืนสู่สังคมได้อย่างปกติสุขโดยไม่กลับไปกระทำความผิดอีก อาจเป็นแนวคิดที่จะสามารถช่วยลดปัญหาอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดการตัดวงจรการเข้าสู่การเป็นอาชญากรที่เกิดจากปัญหาการหย่าร้าง การขาดผู้เลี้ยงดูอุปการะ หรือปัญหาอื่น ๆ ที่เป็นผลจากการที่สมาชิกคนใดในครอบครัวต้องเข้าสู่เรือนจำได้

2) การดำเนินการของบ้านกึ่งวิถีโดยนำหลักคำสอนของศาสนาประยุกต์ใช้

จะช่วยส่งผลให้ผู้พ้นโทษ มีที่ยึดเหนี่ยวจิตใจและที่พึ่งทางใจอย่างยั่งยืนได้ ทำให้การดำเนินการสามารถเกิดผลสำเร็จโดยที่ผู้พ้นโทษไม่ต้องจดจ่ออยู่กับรายได้หรือความมั่นคงภายนอกเพียงอย่างเดียวแต่ยังทำให้พวกเขาสามารถเผชิญปัญหาอื่น ๆ ที่จะเข้ามาในอนาคตได้ด้วยความเข้มแข็งภายใน เนื่องจากผู้พ้นโทษมักจะมีปัญหาทางอารมณ์หรือมีความเปราะบางทางอารมณ์มากเป็นพิเศษ การให้ความช่วยเหลือลักษณะนี้จะช่วยให้พวกเขาดำเนินชีวิตในช่วงเปลี่ยนผ่าน (Transitional Period) จากเรือนจำไปสู่สังคมภายนอกได้อย่างเข้มแข็งและสามารถกลับคืนสู่สังคมได้ดีขึ้น

3) การขยายแนวคิดเรื่องการประสานงานจากกรมราชทัณฑ์ในการส่งต่อผู้พ้นโทษ

จากเรือนจำไปอยู่ในการดูแลของคริสตจักรโดยใช้คำสอนในพระคริสตธรรมคัมภีร์ในการดำเนินการดังเช่นกรณีของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร อาจส่งผลให้เกิดการช่วยเหลือผู้พ้นโทษที่เป็นรูปธรรมอย่างครบวงจรและเกิดผลที่ยั่งยืนมากขึ้น หรือการผลักดันให้หน่วยงานภาคเอกชนเข้ามาแก้ไขปัญหบบครบวงจรโดยพ่วงมิติของศาสนาจะทำให้ผู้พ้นโทษกลับสู่สังคมได้อย่างไม่เป็นภาระของสังคม ช่วยพัฒนาประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

4) การดำเนินการให้ความช่วยเหลือจากกรมราชทัณฑ์

ควรมีการส่งเสริมด้านงบประมาณ และ ให้โอกาสแก่บ้านกึ่งวิถีที่เป็นเอกชน มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพราะการดำเนินการของเอกชนนอกจากจะช่วยแบ่งเบาภาระทางด้านกำลังคนของกรมราชทัณฑ์หรือหน่วยงานของรัฐ ที่จะเข้ามาทำงานแล้ว ยังเป็นการขยายการให้ความช่วยเหลือได้มากขึ้น เพราะไม่ติดขัดในเรื่องของกฎระเบียบแบบทางราชการ และมีความคล่องตัวในการดำเนินการ หากมีการสนับสนุนด้านงบประมาณจากภาครัฐก็จะช่วยสร้างโอกาส ขวัญและกำลังใจให้แก่เจ้าหน้าที่หรือบุคลากรที่ดำเนินงาน ซึ่งหลายคนก็มีจิตอาสา และการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆไม่ถูกจำกัด อีกทั้งสามารถขยายงานออกไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลอย่างยั่งยืน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ผู้ที่จะศึกษาวิจัยควรศึกษาบ้านกึ่งวิถีแนวคริสต์ โดยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพด้วยเทคนิคการศึกษาชีวิต (Life History) ของสมาชิกเป็นรายบุคคล (Case Study) เพื่อจะได้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เริ่มตั้งแต่ก่อนเข้าเรือนจำ ชีวิตในเรือนจำ จนถึงการใช้ชีวิตภายนอก ปัญหาอุปสรรค ผลกระทบด้านต่างๆ และนำมาวิเคราะห์ หา รูปแบบ กระบวนการ ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกลไกการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษในลักษณะต่างๆ เพื่อให้พวกเขา กลับสู่สังคมอย่าง ปกติ สุข ไม่กลับไปสู่วังจรชีวิต แบบเดิมๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อตัวเขาเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

รายการอ้างอิง

- Michael L. Reighard. (2009). *Jericho Commission: A Christian- based reentry program answering the transitional difficulties of Christian ex-offenders*. Springfield, Missouri.
- Score Government. (2015). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:
<http://www.yellowribbon.org.sg/home/about-us> [15 กุมภาพันธ์ 2561]
- Yellow Ribbon Project. (2012). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:
<http://www.yellowribbon.org.sg/home/about-us> [15 กุมภาพันธ์ 2561]
- Zondervan, & Rapids, G. (2554). *THE NIV STUDY BIBLE* พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ฉบับค้นคว้า: องค์การอมตธรรม.
- Zondervan and Grand Rapids. (2554a). *THE NIV STUDY BIBLE*. พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ฉบับค้นคว้า: องค์การอมตธรรม.
- Zondervan and Grand Rapids. (2554b). พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย ฉบับค้นคว้า: องค์การอมตธรรม
- กนกบรรณสาร. (2541). ชุดคู่มือศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่แบบเจาะลึก ศัพท์สัมพันธ์ กรีก-ไทย และดัชนี: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม. (2556). แผนสิทธิมนุษยชนแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2557-2561) [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:
http://www.rlpd.go.th/rlpdnew/images/rlpd_1/2556/thaigov_Plan3/1plan3.pdf [11 มกราคม 2561]
- คริสตจักรใจสมาน. (2558). การกลับใจที่แท้จริง [ออนไลน์]. แหล่งที่มา:
<http://jaisamarnchurch.org> [13 มกราคม 2561]
- วนิดา งานสถิต. (2553). กระบวนการนโยบายคืนคนดีสู่สังคมไปสู่การปฏิบัติของกรมราชทัณฑ์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดวงกมล สังสกุลณีย์. (2552). อัตมโนทัศน์ของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ), คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดอน เฟลมมิง. (1991). สารานุกรมพระคริสตธรรมคัมภีร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: คริสเตียนศึกษา แบ็บติสต์.

- เทิดทูนวิชิต สังข์สะณา. (2555). การแก้ไขปัญหาการกระทำผิดซ้ำตามหลักพุทธธรรม. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาวิชาพระพุทธศาสนา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- นัทธี. (2560). การกระทำผิดซ้ำ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.nathee-chitsawang.com> [2 พฤษภาคม 2561]
- นุชนาฏ มุกระ. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดซ้ำในคดียาเสพติดของผู้ต้องขังเรือนจำกลางเชียงใหม่ รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คณะรัฐศาสตร์.
- เบญจวัฒน์ ศิวะบวร. (2527). การสงเคราะห์ผู้พ้นโทษในประเทศไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปรัชญา สนิทวงศ์ชัย. (2542). การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ของเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดขอนแก่น. รายงานการศึกษา ค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปิยะนุช เงินคล้าย และ พงศ์สัมพันธ์ ศรีสมทรัพย์. (2556). รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการศึกษาวิจัย การจัดตั้งองค์กรช่วยเหลือผู้พ้นโทษ. คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรชัย ชันดี และคณะ. (2543). ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: บุ๊คเน็ต.
- พริยา ยังรอด. (2558). ประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ การวิจัยมี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสบการณ์ด้านจิตใจในการฟื้นฟูพลังของเยาวชนที่ไม่กระทำผิดซ้ำ. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มงคล วีระศิริ. (2542). บทบาทของบ้านกึ่งวิถีในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิด. (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต), คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- มนตรา งามวาจา. (2555). แนวทางการพัฒนาการสงเคราะห์ผู้กระทำผิดหลังปล่อย. (วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต), สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มูลนิธิแก้ไขฟื้นฟูและสงเคราะห์ผู้กระทำผิด. (2555). ประวัติมูลนิธิ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://210.246.159.139/fraso/index.php?option=com_content&view=article&id=46&Itemid=28 [11 มกราคม 2561]
- มูลนิธิบ้านพระพร. (2012). ประวัติบ้านพระพร [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://www.hobf.or.th> [13 มกราคม 2561]
- มูลนิธิพิบูลสงเคราะห์. (2553). ประวัติมูลนิธิ [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <http://sw.correct.go.th> [20 พฤษภาคม 2561]

- มุฮัมหมัดรอฟีอี มุซอ. (2549). กระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์และการจัดการความขัดแย้งในชุมชนมุสลิม: ศึกษากรณีบ้านสลาม จังหวัดปัตตานี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ร้อยตำรวจเอกบุญรวย เมทนีกรชัย. (2542). การกระทำผิดซ้ำของผู้หญิง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ราตรี น้อยศรี. (2545). อัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นที่กระทำผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดนครสวรรค์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วรารุช หิรัญศิริ. (2548). การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของเยาวชนชายที่กระทำความผิดในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนและในโรงเรียนมัธยมศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วินัย เจริญเฉลิมศักดิ์. (2558). บ้านกึ่งวิถี [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: <https://www.gotoknow.org/posts/597600> [11 กุมภาพันธ์ 2561]
- วิวัฒน์ คุณะวันทนิต. (2554). กระบวนการสงเคราะห์ผู้กระทำผิดของบ้านกึ่งวิถีในรูปแบบพุทธสถาน: ศึกษากรณีวัดป่าหนองดินดำ ตำบลบางแก้ง อำเภอกุฉินารายณ์ จังหวัดชัยภูมิ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรันยา กลิ่นสุคนธ์. (2554). ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในความเสมอภาค: ศึกษาเฉพาะกรณีในความเสมอภาคของผู้พันโทชในการศึกษาและทำงาน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.
- ศิริเพ็ญ เชี่ยวระนกุล. (2543). ผลของการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมเพื่อพัฒนาอัตมโนทัศน์ของเยาวชนในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อำเภอบุขารัตน์ จังหวัดขอนแก่น. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุริยะ สิทธิชัย. (2539). มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและบรรเทาผลกระทบ ของการต้องโทษจำคุกต่อผู้พันโทช. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฮ็นรี แคลเรนซ์ ทีเชน. (2557). ศาสนศาสตร์ระบบ. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร: กนกบรรณสาร.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ก. แบบสัมภาษณ์สำหรับเจ้าหน้าที่

1. การคัดกรองผู้พ้โษ

- ผู้พ้โษรู้จักสถานที่นี่ได้อย่างไร เคยมีการจัดกิจกรรมหรือประชาสัมพันธ์กับผู้ต้องขังหรือไม่ อย่างไร
- ผู้พ้โษกลุ่มใดที่สนใจเข้ามาไว้ในบ้านพระพร
- มีเกณฑ์อะไรที่ใช้ในการรับผู้พ้โษที่จะเข้ามาในบ้านพระพร
- บ้านพระพร มีข้อจำกัดอะไรในการรับผู้พ้โษ

2. การรับตัวเข้ามาในบ้านพระพร

- ผู้พ้โษแรกเข้ามักมีลักษณะอย่างไร เช่น การพูดคุย การใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น การปรับตัว และอื่นๆ
- เมื่อมีผู้พ้โษใหม่เข้ามา มีการดูแลเป็นพิเศษหรือไม่ อย่างไร
- มีแนวทางการช่วยเหลือผู้พ้โษแรกเข้าในการปรับตัวอย่างไร
- มีการขอประวัติหรือพูดคุยก่อนรับหรือไม่ มีการบันทึกหรือทำสถิติ หรือไม่
- มีข้อตกลงในการอยู่ร่วมกันในบ้านพระพรหรือไม่ อย่างไร
- ปัญหาอะไรที่มักจะพบ เมื่อผู้พ้โษแรกเข้ามาในบ้านพระพร และจัดการกับปัญหาดังกล่าวอย่างไร
- มีการแยกผู้พ้โษใหม่/แรกเข้า หรือไม่
- มีการประเมินพฤติกรรมของผู้พ้โษแรกเข้าหรือไม่ ถ้ามี ใช้ระยะเวลาเท่าไร มีหลักเกณฑ์อย่างไร
- มีการจัดการดูแลระหว่างผู้พ้โษกับผู้ดูแล อย่างไร
- มีผลของการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง หรือไม่ อย่างไร
- ดูแลเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พ้โษกับคนภายนอก หรือไม่ อย่างไร

2. การจัดการภายในบ้าน

- มีการจัดสรรที่พัก อาหาร ค่าใช้จ่ายให้ผู้พ้โษอย่างไร
- มีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบภายในบ้านหรือไม่ อย่างไร
- มีการดูแลเรื่องความปลอดภัยในเรื่องต่างๆ อย่างไร

ข. แบบสัมภาษณ์สำหรับสมาชิกในบ้านพระพร

ระยะเริ่มต้น

1. การคัดกรองผู้พันโทษ

- รู้จักสถานที่นี้ได้อย่างไร และเมื่อรู้จักครั้งแรกมีความรู้สึก มุมมองอย่างไร
- ทำไม่ถึงสนใจเข้าร่วมในบ้านพระพร
- รู้สึกอย่างไรกับกฎเกณฑ์ของบ้านพระพร
- มีความคาดหวังอะไรเมื่อเข้ามาอยู่ในบ้าน และความคาดหวังนั้นได้รับคำตอบหรือไม่ อย่างไร
- มีความรู้สึกอย่างไร เมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร ระยะแรก พบปัญหาใดบ้าง และมีความประทับใจใดบ้าง
- ความยากในการปรับตัวในบ้านพระพร คืออะไร
- มีความรู้สึกอย่างไร ที่ต้องเข้ามาอยู่ร่วมกับกลุ่มคนที่เป็นผู้พันโทษเหมือนกัน
- มีความกังวลหรือไม่ ที่ต้องเปิดเผยการกระทำความผิดในอดีต และรู้สึกอย่างไรเมื่อได้เปิดเผยแล้ว
- คิดว่าการอยู่ร่วมกันในบ้านพระพร มีส่วนช่วยในการเตรียมความพร้อมเพื่อกลับสู่สังคมข้างนอกหรือไม่ อย่างไร
- มีปัญหาอะไรที่เกิดขึ้นเมื่อแรกเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร และได้รับการช่วยเหลือ หรือจัดการกับปัญหาดังกล่าวอย่างไร
- รู้สึกอย่างไรกับผู้พันโทษที่เข้ามาอยู่ก่อนหน้า มีความประทับใจ หรืออคติหรือไม่ อย่างไร
- คิดว่าอะไรที่ช่วยในการปรับตัวเมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร
- มีความสัมพันธ์กับผู้พันโทษคนอื่นอย่างไร เช่น หน้าที่การดูแล หรือการได้รับการดูแล การจัดลำดับอาวุโส ฯลฯ
- เคยทำผิดกฎของบ้านหรือไม่ เพราะอะไร และได้รับผลอย่างไร มีความคิดอย่างไรกับสิ่งที่เกิดขึ้น
- มีการติดต่อกับคนภายนอกหรือไม่ ใช้ระยะเวลาานานเท่าไรหลังจากออกจากเรือนจำ และมีการควบคุมการติดต่อ โดยเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร หรือไม่ อย่างไร
- มีรายได้มาจากทางไหน มีการจัดการอย่างไร
- มีหน้าที่รับผิดชอบอะไรบ้าง ภายในบ้านพระพร
- มีความรู้สึกอย่างไรกับความปลอดภัยภายในบ้านพระพร

ระยะดำเนินกระบวนการ

เรื่องการจัดการทั่วไป

1. ความสัมพันธ์ภายในบ้าน

- มีการจัดการดูแลกันเองระหว่างผู้พันโทฯ อย่างไร
- มีการจัดการดูแลระหว่างผู้พันโทฯกับผู้ดูแล อย่างไร
- มีผลของการไม่ปฏิบัติตามข้อตกลง หรือไม่ อย่างไร
- ดูแลเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างผู้พันโทฯกับคนภายนอก หรือไม่ อย่างไร

2. กิจวัตรประจำวัน

- กิจวัตรอะไรบ้างที่ผู้พันโทฯต้องปฏิบัติเหมือนกันในแต่ละวัน
- มีการแบ่งกิจวัตรข้างต้นตามอายุ/ ข้อจำกัด ของผู้พันโทฯ หรือไม่ อย่างไร
- กิจกรรมตั้งแต่ตื่นนอน จนถึง เข้านอนทุกๆวัน ที่ผู้พันโทฯต้องเข้าร่วม
- ถ้าผู้พันโทฯต้องการออกไปข้างนอกบ้านพระพร สามารถทำได้หรือไม่ มีข้อตกลงอย่างไร
- กิจกรรมวันเสาร์ และวันอาทิตย์ มีอะไรบ้าง แบ่งความต้องรับผิดชอบอย่างไร

3. กิจกรรมพิเศษ (เช่น ค่าย การอบรม กิจกรรมประจำเดือน ประจำปี)

- มีโปรแกรมกิจกรรมพิเศษตลอดทั้งปีอย่างไร
- รายละเอียดของการจัดกิจกรรมต่างๆ รวมถึง เป้าหมาย การดำเนินการ และ การประเมินผล

4. เกี่ยวกับการเรียนพระคัมภีร์ระหว่างสัปดาห์

- มีการแบ่งชั้นเรียนพระคัมภีร์อย่างไร
- ใช้หลักอะไรในการกำหนดว่าชั้นเรียนใด มีหัวข้ออะไร
- มีหลักในการให้ผู้พันโทฯเลือกชั้นเรียนพระคัมภีร์อย่างไร
- หัวข้อในการเรียน วัตถุประสงค์ของแต่ละชั้นเรียน มีอะไรบ้าง
- มีการประเมินผลหรือ ติดตามผลหลังเรียนหรือไม่ อย่างไร
- ใครเป็นผู้สอนแต่ละชั้นเรียน มีการคัดเลือกอย่างไร
- มีคู่มือในการสอนหรือไม่ มีเนื้อหาอย่างไร
- มีการประเมินผลหรือ ติดตามผลหลังเรียนหรือไม่ อย่างไร

5. การดูแลพิเศษ

- กรณีที่ผู้พันโทฯต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษนอกเหนือจากการช่วยเหลือทั่วไป มีการจัดการอย่างไร

- มีกรณีผู้พ้นโทษกลับไปกระทำผิดซ้ำ (หรือมีโอกาสกลับไป) หรือไม่ จัดการให้ความช่วยเหลืออย่างไร
- กรณีผู้พ้นโทษที่ติดสุรา บุหรี่ หรือ อื่นๆ มีการช่วยเหลืออย่างไร
- มีกรณีพิเศษอื่นใดบ้าง

“ระยะก่อนกลับสู่สังคม

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษาการช่วยเหลือของบ้านพระพร ให้ผู้พ้นโทษกลับสู่สังคมได้”

1. การหาอาชีพ

- มีการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษเรื่องการหาอาชีพ หรือการฝึกอาชีพอย่างไร
- ถ้าผู้พ้นโทษมีความต้องการประกอบอาชีพเฉพาะทาง หรือมีอาชีพที่นอกเหนือจากในแผน มีการช่วยเหลืออย่างไร
- มีการฝึกอาชีพประเภทใดบ้างในบ้านพระพร
- มีการติดตามผลในการทำงานข้างนอกหรือไม่ ใช้ระยะเวลาเท่าไร
- มีการประเมินผลการทำงานของผู้พ้นโทษหรือไม่ อย่างไร
- อาชีพใดที่ผู้พ้นโทษมักจะเลือกทำ
- อาชีพใดที่เปิดรับผู้พ้นโทษ
- มีเกณฑ์การเลือกผู้พ้นโทษกับงานแต่ละประเภท อย่างไร
- ปัญหาใดบ้างที่มีจะพบในการเลือกประกอบอาชีพของผู้พ้นโทษ และให้การช่วยเหลืออย่างไร

2. การดูแลเรื่องส่วนตัว

- มีการช่วยเตรียมความพร้อมก่อนกลับสู่สังคมแก่ผู้พ้นโทษอย่างไร
- มีการเยี่ยมเยียนที่บ้าน หรือครอบครัวของผู้พ้นโทษหรือไม่ อย่างไร
- มีเกณฑ์อะไรที่ประเมินความพร้อมของผู้พ้นโทษก่อนกลับสู่สังคม
- มีแนวทางการให้คำแนะนำแก่ผู้พ้นโทษก่อนกลับสู่สังคมอย่างไร
- ปัญหาที่พบก่อนการส่งกลับสู่สังคม

3. การติดตามผล

- มีการติดตามผลหลังจากออกจากบ้านพระพรหรือไม่ อย่างไร
- กรณีที่ผู้พ้นโทษต้องการกลับเข้าในบ้านพระพร สามารถทำได้หรือไม่ มีกรณีใดบ้าง
- ปัญหาที่พบเมื่อผู้พ้นโทษออกจากบ้าน

วัตถุประสงค์ : เพื่อศึกษากระบวนการกลับใจใหม่ที่เกิดขึ้นกับผู้พ้นโทษ

- ให้เล่าประวัติตั้งแต่ก่อนเข้าเรือนจำ เหตุที่ทำให้ต้องโทษ ชีวิตในบ้านพระพร และสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อออกจากบ้านพระพร เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในชีวิต
- เคยมีเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องตัดสินใจ ว่าอาจจะกลับไปกระทำความผิดหรือไม่ ท่านผ่านเหตุการณ์นั้นมาได้อย่างไร
- ทำไมถึงตัดสินใจรับเชื่อพระเยซู (เล่าเหตุการณ์หรือจุดเปลี่ยนในชีวิต)

การผูกพันทางสังคม (Bonding Theory)

1. ความผูกพัน (Attachment)

- มีใครในชีวิตที่ท่านรู้สึกเป็นห่วง และผูกพันมากที่สุด
- เมื่อท่านต้องโทษจำคุก บุคคลข้างต้นมีการแสดงออกอย่างไรบ้าง ท่านรู้สึกอย่างไร
- ในปัจจุบัน บุคคลข้างต้นยังคงมีอิทธิพลต่อความรู้สึก การตัดสินใจของท่านอยู่หรือไม่
- (ถ้า) บุคคลข้างต้น ไม่ได้เป็นผู้มีอิทธิพลต่อท่านอีกแล้ว ปัจจุบันท่านมีใครที่รู้สึกเป็นห่วง และผูกพันบ้าง
- บุคคลข้างต้น มีผลต่อการตัดสินใจที่จะไม่กลับไปกระทำความผิดของท่านหรือไม่ มากน้อยเพียงใด อย่างไร

2. ข้อผูกมัด (Commitment)

- ในปัจจุบัน ท่านมีสิ่งใดที่ถือว่าเป็นการประสบความสำเร็จในชีวิต หรือท่านอยู่ในเส้นทางที่กำลังนำไปสู่ความสำเร็จนั้นหรือไม่ อย่างไร
- ท่านกำลังทำสิ่งใดเพื่อที่จะไปถึงสิ่งที่คาดหวัง หรือความสำเร็จข้างต้น
- ในอาชีพ หรือชีวิตครอบครัว หรือสิ่งใดในชีวิตในปัจจุบันของท่าน ท่านมีความภูมิใจหรือไม่ สิ่งใดบ้าง อย่างไร
- ในการประกอบอาชีพปัจจุบัน เพื่อนร่วมงานของท่านทราบประวัติของท่านหรือไม่ มีการตอบสนองอย่างไร ท่านมีความกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่

3. การเข้าร่วม (Involvement)

- ท่านมีกิจกรรมหรือ งานอดิเรกใดบ้างที่เป็นกิจกรรมใหม่ หลังจากพ้นโทษจากเรือนจำ ทำไมท่านถึงเลือกที่จะทำกิจกรรมดังกล่าว
- ท่านได้เข้าร่วมคริสตจักรวันอาทิตย์ เป็นประจำหรือไม่ / เหตุใดจึงเข้าร่วมเป็นประจำ
- ท่านคิดว่ากิจกรรมวันอาทิตย์มีความสำคัญอย่างไร

- มีกิจกรรมใดอีกบ้างของบ้านพระพร ที่จัดขึ้นแล้วท่านได้เข้าร่วม เหตุที่เข้าร่วมคืออะไร และกิจกรรมดังกล่าวส่งผลต่อชีวิตของท่านหรือไม่ อย่างไร
- ท่านได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่มคน หรือเข้าร่วมการจัดกิจกรรมภายนอกบ้านพระพรหรือไม่ พร้อมรายละเอียด
- (ถ้า) เป็นกิจกรรมภายนอกบ้านพระพร ท่านคิดว่าสมาชิกคนอื่นมีมุมมองอย่างไร และปฏิบัติอย่างไรกับท่าน เมื่อทราบว่าท่านเคยต้องโทษจำคุกมาก่อน

4. ความเชื่อ (Belief)

- ท่านมีมุมมองความคิดอย่างไร ต่อสังคมในปัจจุบันเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ความเหลื่อมล้ำ ความยุติธรรม กฎหมาย ฯลฯ
- ท่านคิดว่าการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์บางอย่างของสังคมเป็นสิ่งที่ยอมรับได้หรือไม่ เคยมีประสบการณ์หรือไม่ อย่างไร
- สิ่งใดที่ท่านใช้เพื่อยึดเหนี่ยวจิตใจ หรือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต อย่างไร ทำไมถึงเลือกเช่นนั้น
- ถ้าวันหนึ่งสิ่งที่คุณเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า ไม่ได้เป็นไปตามความคาดหวังของท่าน เช่น อธิษฐานแล้วไม่ได้รับตามที่ขอ หรือพบกับอุปสรรค ความยากลำบากในชีวิต ท่านจะอย่างไร หรือท่านเคยมีประสบการณ์หรือไม่

ค. บทสัมภาษณ์ของสมาชิกบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

ในการศึกษาเรื่อง การกลับใจ ของสมาชิกบ้านในพระพร มีการศึกษาเป็นรายกรณี ดังนี้

กรณีศึกษา ที่ 1

กรณีนี้เป็นเรื่องราวของสมาชิกหญิงของบ้านพระพร ที่เคยก้าวพลาดในชีวิตจนต้องโทษด้วยฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่น ซึ่งเธอเล่าให้ฟังถึงรายละเอียดและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะความรักที่เธอมีอย่างผิดๆกับชายคนหนึ่งจึงทำให้เธอตัดสินใจทำในสิ่งที่ผิดพลาดไป แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นก็ได้นำเธอมารู้จักกับพระเยซูคริสต์ตั้งแต่นั้นอยู่ในเรือนจำ และเมื่อพ้นโทษมาแล้วเธอก็ตัดสินใจเข้ามายังบ้านพระพรเพื่อฝึกฝนชีวิตและหางานทำ

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ ฮันนา เพศ หญิง อายุ 52 ปี

ฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่น

อาชีพเดิม นักร้อง

อาชีพปัจจุบัน ครูสอนพระคัมภีร์ในบ้านพระพร

เธอเล่าให้ฟังว่า ฮันนา แปลว่าผู้หญิงแห่งการอธิษฐาน เป็นชื่อที่เพิ่งเปลี่ยนหลังจากได้รับเชื่อเป็นคริสเตียนในเรือนจำ เธอมาจากครอบครัวทหาร และเป็นลูกสาวคนเดียวจากพี่น้อง 5 คน

ชีวิตก่อนเข้าเรือนจำ

ก่อนเกิดเหตุเธอมีสามีเป็นนักธุรกิจ ทำเกี่ยวกับหลังคาฟอรั่มล่าไฟเบอร์ มีโรงงานใหญ่โตถือว่าเธอเป็นเมียแก่เนี่ยคนหนึ่ง สามีของเธออายุมากกว่าเธอ 10 ปี เธอเล่าว่าเธอไม่มีความสุขกับสามีคนนี้เพราะเขาเป็นคนจีนแต่เธอเป็นคนไทยแท้และเป็นสะใภ้คนโต ทางครอบครัวของสามีเลยไม่ค่อยยอมรับเธอเท่าไร เธอกับสามีไม่ได้จดทะเบียนกันแต่อยู่ด้วยกันแบบสามีภรรยาเป็นเวลกว่า 10 ปี พอปีท้ายๆ ประมาณ 3-4 ปีหลัง ก่อนจะครบ 10 ปี เขาก็มีปัญหาเรื่องสุขภาพและเธอก็นอกใจ เพราะไปเจอผู้ชายใหม่แล้วสามีจับได้ก็เลยแยกทางกัน

ต่อมาเธอก็มาพบผู้ชายอีกคนเป็นนายพัน ตำแหน่งทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ เธอเล่าว่าผู้ชายคนนี้ไม่ได้เป็นคนมีเงินแต่เขาทำให้เธอมีความสุข ต่างจากสามีเก่า (เธอเรียกว่า เฮียศักดิ์ดา) ที่มีเงินมาก ร่ำรวยใส่ทองเต็มไปหมด ซื้อมอเตอร์ไซด์ให้ มีเงินให้ญาติพี่น้องของเธอเยอะแยะ แต่ว่าเธอกลับไม่มีความสุขและก็หวานอมขมกลืนไม่มีใครรู้ถึง 10 ปี จนมีลูกด้วยกัน 2 คน ตอนเล็กกันเธอมีลูกอายุ 3 ขวบ กับ 6 ขวบ

เมื่อเลิกอยู่กับสามีแล้ว เนื่องจากเธอสามารถร้องเพลงจีนได้ จึงได้ไปเป็นนักร้องอยู่ที่คาเฟ่ แถววิภาวดี และมีผู้ชายมาชอบพอสองคนด้วยกัน คนหนึ่งเป็นนายพัน อีกคนเป็นนายธนาคาร เธอรู้สึกสนใจนายพันมากกว่า จึงเลือกที่จะใช้ชีวิตกับนายพัน พออยู่ด้วยกันมาได้ประมาณปีกว่าๆ เขาก็เริ่มมีนิสัยที่ไม่ดีให้เห็น ไม่ว่าจะเป็นติดพนัน ติดผู้หญิง ซึ่งเธอเพิ่งจะมาทราบเรื่องเหล่านี้ตอนที่เกิดเรื่องขึ้นแล้ว

นายพันคนนี้มีมักจะขอเงินจากเธออยู่บ่อยครั้ง บางทีก็บอกกับเธอว่าต้องการเงินเพื่อเอาไปใช้เรื่องทางราชการ เธอมีแหวนเพชรก็นำไปขายเอาเงินมาให้ มีสร้อยทองคำก็ถอดให้ทีละเส้นจนหมดตัว แม้กระทั่งรถก็ยังให้เขาไป จนครั้งสุดท้ายเขาบอกว่ามีปัญหาต้องใช้เงินแสนกว่าบาท เธอบอกว่าตนไม่มีเงินแล้ว ผู้ชายคนนั้นจึงถามเธอว่า ไม่รักเขาแล้วหรือ? ทำให้เธอใจอ่อนยอมทำตามที่เขาบอกให้ทำ

นายพันได้วางแผนให้เธอไปหาเงินกับนายธนาคาร ซึ่งนายธนาคารคนนี้มีใจชอบในตัวเธอ อยู่แล้วตั้งแต่ตอนที่เธอยังเป็นนักร้อง และไม่เคยมารู้ว่าเธอคบอยู่กับนายพัน เวลาไปส่งที่บ้าน เธอก็จะบอกกับนายธนาคารว่านายพันคือน้องชายของเธอ นายพันวางแผนให้เธอไปหลอกเอาเงินจากนายธนาคารด้วยการชวนนายธนาคารไปเข้าโรงแรม แล้วเอายาไปให้นายธนาคารกินจนหลับเพื่อทำการปลดทรัพย์ เธอจึงวางแผนบอกกับนายธนาคารว่าจะพาไปพบพ่อที่ต่างจังหวัด ทำให้นายธนาคารนำเงินสดติดตัวมาด้วยเยอะมากเพื่อจะไปพบครอบครัวของเธอและยอมเข้าโรงแรมด้วยกัน เป็นโรงแรมม่านรูดแถวสะพานควาย ห้อง128 แผนการดำเนินไปด้วยดีจนเกือบจะสำเร็จ แต่หลังจากที่นายพันเข้ามาช่วยทำการปลดทรัพย์อยู่นั้น เธอเหลือบไปเห็นแหวนเพชรที่นิ้วของนายธนาคารอีกวงหนึ่งจึงเกิดความโลภ ทำให้เข้าไปพยายามถอดแหวนวงนั้นจนทำให้นายธนาคารรู้สึกตัวตื่นขึ้น จากนั้นก็เกิดการต่อสู้กันระหว่างนายพันและนายธนาคาร นายธนาคารซึ่งมีรูปร่างที่ใหญ่และแข็งแรงกว่าไม่ได้ต่อสู้กลับ เพราะคิดว่านายพันคือน้องชายของเธอที่เข้าใจผิดและโกรธที่พาพี่สาวของตนมาเข้าโรงแรม

เมื่อต่อสู้กันไปสักพักปิ่นที่นายพันพกมาด้วยก็ลั่นไปโดนเท้าของนายพัน เมื่อนายธนาคารจะวิ่งหนีนายพันจึงจ้องยื่นเข้าที่ศีรษะของนายพันจนถึงแก่ชีวิตทันที เธอที่หลบอยู่ในห้องน้ำเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ตกใจมาก นายพันบอกให้เธอช่วยเอาผ้ามาห่อศพแล้วช่วยกันยกออกจากห้องของโรงแรม เธอบอกว่า สิ่งที่ทำลงไปตอนนั้นถือเป็นความโง่งอย่างมาก เธอคิดว่าเพราะความบาปทำให้คนเราโง่ได้แบบนี้ “ทำไมไม่คิดว่าถ้าเขารักเราจริงเขาจะให้เราทำเรื่องแบบนั้นหรือ ตอนนั้นเห็นเขาเป็นพระเจ้า สิ่งอะไรก็ทำให้ได้หมดเลย”

การห่อศพและยกออกจากโรงแรมใช้เวลาเกือบครึ่งชั่วโมง เธอบอกว่า มีกล่าวในพระคัมภีร์ว่า ถ้าเลือดหยดลงดินมันจะร้องหาความยุติธรรมจากพระเจ้า สิ่งนี้เป็นจริงสำหรับเธอในตอนนั้นเลย คือตอนอยู่ในห้องไม่เป็นไรแต่พอยกศพออกไปเลือดหยดตรงพื้นแล้วเด็กที่โรงแรมม่านรูดเห็นขาของศพ

จึงรู้เลยว่าเป็นคนเลยไปแจ้งตำรวจ ตำรวจก็ขับรถไล่ตามมา ก่อนที่จะออกจากโรงแรมมีวินมอเตอร์ไซด์เอาเก้าอี้มาขวางไว้ นายพันจึงขับรถชนออกไป จนไปเจอสี่แยกสะพานควาย มีร้านทองใหญ่ๆอยู่ร้านหนึ่ง ก็ไปจอดที่ร้านทองนั้น จากนั้นตำรวจก็ขับมอเตอร์ไซด์มาจอดขวางไว้แล้วเดินมาที่คนขับและเคาะกระจก ผู้พันก็บอกให้เธอปิดล็อกและบอกให้นั่งเฉยๆ ตอนนั้นยังเป็นไฟแดงอยู่ ตำรวจเลยเดินมาเคาะกระจกด้านของเธอแต่เธอไม่เปิด ตำรวจจึงเดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์ ผู้พันจึงขับรถชนรถของตำรวจฝ่าออกไป ตำรวจเอาปืนยิงขึ้นฟ้าหลายนัดและมีรถตำรวจคันอื่นๆตามมาอีก

เมื่อผู้พันขับรถกำลังจะขึ้นทางด่วน ตรงที่จ่ายเงินมีรถตำรวจมาขวางหน้าไว้แล้ว ผู้พันทำท่าจะชนฝ่าออกไปแต่ทันใดนั้นก็จับหัวของเธอให้หมอบลงเพราะตำรวจระดมยิงใส่รถหลายนัดจนผู้พันถึงแก่ความตายทันทีเพราะกระสุนตัดหัวหัวใจ ในตอนแรกตำรวจเข้าใจว่าเธอเป็นผู้ชายเพราะรวบรวมและใส่เสื้อแจ็คเก็ตของนายพันจึงเอาปืนจ่อให้ลงจากรถแต่เมื่อทราบว่าเป็นผู้หญิงจึงนำตัวเธอออกมาจากรถแล้วให้นั่งรออยู่ที่ข้างทาง

เมื่อถึงสถานีตำรวจ เธอยังมีอาการช็อค ตำรวจไม่อนุญาตให้ญาติเข้าเยี่ยม เธอขอดื่มสุราเพื่อข่มใจ จากนั้นก็เล่าความจริงให้ตำรวจฟังทั้งหมดให้ตำรวจฟัง เรื่องนี้ทำให้เธอต้องโทษ 1 ใน 3 ของโทษทั้งหมด ซึ่งลดจากโทษจำคุกตลอดชีวิตมาเหลือ 33 ปี กับอีก 4 เดือน ตอนนั้นเธอมีอายุได้ 35 ปี

ประสบการณ์ความเชื่อในพระเยซู

เมื่อเธอเข้าเรือนจำไม่มีญาติคนไหนมาเยี่ยมเธอเลยตลอด 2 ถึง 3 เดือนแรกเพราะครอบครัวของเธอเป็นข้าราชการหมดพวกเขาารู้สึกอาย ทำให้เธอรู้สึกแย่มากๆ แต่วันหนึ่งมีทีมงานของบ้านพระพรเข้าไปทำกิจกรรมในเรือนจำ เธอได้ยินเสียงเพลงพระเจ้า เธอมีความรู้สึกว่าเป็นเพลงที่เพราะมาก เนื้อหาของเพลงเกี่ยวกับการไถ่บาป เธอมีความสงสัยว่าพระเจ้าไถ่บาปได้ด้วยเธอ เดือนต่อมาทีมงานก็เข้ามาในเรือนจำอีกเธอจึงเข้าไปร่วมกิจกรรมด้วย นั่งอยู่ข้างหน้าสุด นั่งฟังพระธรรมอิสยาห์ที่พูดถึงการชำระบาป พระเจ้าบอกว่า ถึงบาปของเจ้าจะแดงเหมือนเลือดก็จะชำระให้ขาวเหมือนขนแกะ ถ้าเจ้ากลับมาหาพระเจ้า เจ้าจะกลับมาเป็นสภาพดี เธอคิดในใจว่า พระเจ้ายกบาปให้ได้หรือเพราะเธอฆ่าคนตายตั้ง 2 คน คือ มีส่วนร่วมในเหตุการณ์นั้นจึงรู้สึกว่าตนเองบาปมาก ใครจะยกโทษให้ขนาดญาติของเธอยังไม่ยกโทษให้เลย

ในวันนั้นเธอได้แผ่นพับมาใบหนึ่ง พอเปิดอ่านดูก็พบว่ามีความเชื่อพื้นฐานต้อนรับพระเยซูและการสารภาพบาป เธอได้อธิษฐานตามนั้นและรู้สึกเสียใจกับความบาปของตัวเอง หลังจากคืนนั้นเธอบอกว่าจิตใจของเธอมีสันติสุขมากขึ้น จากที่เคยคิดจะฆ่าตัวตายและเคยเห็นคนที่ทำสำเร็จโดยการเอาผ้าถุงมาฉีกและแขวนคอ เธอเคยคิดอยากจะทำบ้างแต่พอได้รับคำพระเจ้าจึงทำให้เธอไม่คิดเรื่องนี้อีก และรู้สึกว่าจะมีความหวังขึ้น อีกไม่นานญาติก็คงจะมาเยี่ยม เธออธิษฐานบอกพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้

เธอมีเพื่อนผู้ต้องขังที่นอนอยู่ข้างๆกันเป็นคริสเตียนบอกเธอว่า ให้เธอรักพระเจ้า และให้ลองอธิษฐานเกี่ยวกับคดีของเธอ เธอก็ลองดู หลังจากนั้นก็มีญาติมาเยี่ยม บางครั้งแม้แต่การที่เธอแค่คิดว่าอยากกินขนมทองหยิบทองหยอดก็มีความดีญาติเอามาให้ทั้งๆที่ไม่เคยเขียนจดหมายไปหาไปบอกเขา ความอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นเมื่อเธออธิษฐาน คือ เธอเข้าเรือนจำตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2540 และออกจากเรือนจำตอนอายุได้ 45 ปี แปลว่าระยะเวลาที่ต้องโทษทั้งหมด เหลือแค่ 10 ปีเท่านั้น อีกเรื่องคือ เมื่อเธอออกมาจากเรือนจำในวันที่ 1 ธันวาคม 2550 และวันที่ 3 ธันวาคม ต้องมารายงานตัวตามปกติ แต่พอวันที่ 11 ธันวาคม มีการอภัยโทษล้างมลทินซึ่งเรื่องนี้จะมีครั้งเดียวในศตวรรษ ที่ปกติจะไม่มีใครได้แล้วเพราะเลยวันที่ 5 ธันวาคม เมื่อเธอได้รับโอกาสนี้ด้วยทำให้เธอไม่มีประวัติติดตัวเลย เธอรู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างมาก

เธอเล่าต่อว่า ในขณะที่อยู่ในเรือนจำ เธอได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้าหลายเรื่อง เช่น เรื่องที่เธอไม่ต้องไปทำงานกับมูลอาจารย์เหมือนนักโทษคนอื่น แต่กลับได้เรียนดนตรีไทย ดนตรีสากล ตัดเย็บเสื้อผ้า เสริมสวย ร้อยแก้ว ร้อยกลอง และไม่เคยทำงานผู้ต้องขัง เธอเชื่อว่าพระเจ้ามีจริงจึงทำให้เธอได้ทำงานที่สบายกว่าคนอื่น และเธอยังมีโอกาสได้เรียนพระคัมภีร์ทางไกลจนได้วุฒิปริญญาตรีด้วย เมื่อมีผู้รับใช้พระเจ้า (อาจารย์สุนทรที่เข้าไปในเรือนจำ) เข้าออกห้องขังใด เธอก็มีโอกาสได้ติดตามไปด้วยทุกครั้ง

ในปี 2543 เธอได้รับเข้าพิธีรับบัพติศมาในน้ำหลังจากรับเชื่อพระเยซู เธอเล่าว่าก่อนหน้านี้มีการเอาถัง 200 ลิตรเข้าไปเพื่อประกอบพิธีแต่ในรุ่นของเธอไม่อนุญาตให้เอาเข้าไปแล้วจึงทำได้แค่การพรมน้ำ

ชีวิตในบ้านพระพร

ความคาดหวังของเธอในตอนแรกที่เข้ามาที่บ้านพระพรคือการทำงาน แต่อาจารย์พ่อ (นายสุนทร) บอกกับเธอว่าถ้ายังไม่มีที่อยู่ก็ให้มาพักอาศัยที่นี่ได้และช่วยดูแลเด็กๆ และบอกว่าจะคอยสังเกตชีวิตของเธอว่าเปลี่ยนแปลงตัวเองได้จริงหรือไม่ เอาจริงเอาจังกับพระเจ้าหรือไม่

เมื่ออาจารย์พ่อเห็นว่าเธอมีความพร้อมที่จะออกไปทำงานข้างนอกได้ จึงให้เธอไปทำงานเป็นแม่บ้านที่โรงเรียน DCSS (โรงเรียนนานาชาติกรุงเทพคริสเตียน) เธอทำอยู่ 3 ปีและเรียนพระคัมภีร์ในระดับปริญญาตรีทางไปรษณีย์ควบคู่ไปด้วย ใช้เวลาเรียน 3 ปีครึ่ง หลังจากนั้นเธอก็ตั้งใจจะต่อปริญญาโทซึ่งอาจารย์พ่อก็สนับสนุนและให้เธอร่วมเข้าในทีมรับใช้พระเจ้า ตอนนี่เธอมีหน้าที่เป็นครูสอนพระคัมภีร์ให้แก่สมาชิก เธอรับผิดชอบกลุ่มสมาชิกใหม่ที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร

เธอเล่าว่า กิจวัตรประจำวันของที่นี่ คือ ตื่นตีห้า อธิษฐานประจำวันถึง 6 โมงเช้า แล้วก็ให้ทำความสะอาด ตอนเย็นก็เข้ากลุ่มทำงาน พอถึงเวลาที่ห่มห้ามออกจากบ้านถ้าไม่จำเป็น ห้ามกินเหล้า

สับสนหรือ เมื่อเธอมีปัญหา ก็มักจะพูดคุยกับอาจารย์พ่อ เธอบอกว่าเธอสามารถคุยกับเขาได้ทุกเรื่อง เจ้าหน้าที่ที่บ้านพระพรก็สามารถให้คำปรึกษาแก่สมาชิกได้ แต่ถ้าเป็นเรื่องใหญ่ๆ สมาชิกมักจะเข้าไปคุยกับอาจารย์พ่อโดยตรง

เธอเล่าถึงระบบในการดูแลกันระหว่างสมาชิกที่เห็นว่า คนที่อยู่ก่อนต้องคอยดูแลคนที่มาใหม่ สอนวินัยเขา สอนชีวิตให้ ที่นี้จะไม่มีการเปรียบเทียบบังคับให้นับถือศาสนาคริสต์ แต่ร้อยทั้งร้อยเมื่อสัมผัสกับพระเจ้าแล้วจะเชื่อพระเจ้ากันหมด เมื่อมีคนเข้ามาใหม่ๆ อาจารย์พ่อจะส่งมาให้เธอเป็นคนดูแลเรื่องพระคำพระเจ้า

ชีวิตหลังจากออกจากบ้านพระพร

ในการทำงานช่วงแรก เนื่องจากเธอได้รับการอภิบาลโศภนล้นทำให้เธอสามารถสมัครเข้าทำงานที่บริษัทประกันชีวิตได้โดยไม่มีประวัติการเป็นผู้พันโทษติดตัวเลย แต่เธอบอกว่างานนี้ทำให้เธอเกิดการทดลองขึ้นเพราะมีผู้ชายเข้ามาติดพัน เมื่อเธอมาปรึกษากับอาจารย์พ่อ ท่านแนะนำว่าไม่ควรเอาตัวเข้าไปเสี่ยงกับสถานการณ์แบบนี้อีก เธอจึงตัดสินใจลาออก แล้วอาจารย์พ่อจึงแนะนำให้ไปสมัครงานเป็นแม่บ้านที่โรงเรียน DCSS (โรงเรียนนานาชาติกรุงเทพคริสเตียน) เนื่องจากโรงเรียนนั้นเป็นโรงเรียนของคริสเตียน ในวันที่เธอเข้าไปทำเธอได้บอกกับฝ่ายบุคคลว่าเธอเคยเป็นอดีตผู้ต้องขังมาก่อน ซึ่งจุดนี้ทำให้ฝ่ายบุคคลประทับใจและรับเธอเข้าทำงานเพราะเธอกำลังจะบอกความจริงและยังให้เงินเดือนเธอ ประมาณ 8,000 บาท

ตอนนี้เธอไม่ได้ทำงานเป็นแม่บ้านแล้ว รายได้ของเธอในตอนนี้นำมาจากการขายเสื้อผ้ามือสองที่มีคนเอามาบริจาคที่บ้านพระพร คือ สมาชิกของบ้านจะได้สิทธิเลือกก่อนว่าอยากได้ตัวไหนแล้วที่เหลือเธอจะเป็นคนเอาไปขายที่หน้าหอพักของเธอต่อ บางทีอาจารย์พ่อก็ใส่ซองให้บ้าง ประมาณ 1,500 บาท เมื่อช่วยเหลือเด็ก ช่วยงานพิเศษก็มีค่าจ้างให้บ้าง วันคริสตมาสก็ได้ 3,000 บาทจากอาจารย์พ่อใส่ซองให้เธอ

ชีวิตครอบครัว

เรื่องลูกของเธอ ตอนนี้โตแล้ว อายุประมาณ 18 และ 20 ปี คนหนึ่งเรียนอยู่ที่เอแบค คนหนึ่งเรียนที่วชิราวุธ นครปฐม เธอได้นำลูกของเธอมารับเชื่อในพระเจ้าด้วย เธอได้พบลูกบ้างในวันเกิดของลูก และเมื่อลูกจะเข้าเกณฑ์ทหารเธอก็ได้พบลูกอีกครั้งเนื่องจากต้องเซ็นต์รับรองเอกสารให้ คุณแม่ของเธอก็มารับเชื่อในพระเจ้าตอนอายุ 80 กว่า พี่ของเธอเช่นกันเขาได้รับเชื่อก่อนเสียชีวิตทั้งที่เมื่อก่อนเป็นคนที่ยินเผลอเยอะมาก ส่วนญาติๆ คนอื่นเธอยังคงอธิษฐานเผื่อพวกเขาอยู่เสมอ

เมื่อถามว่าเธอกังวลหรือไม่ที่จะต้องเปิดเผยชีวิตในอดีตของตัวเองเมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร เธอบอกว่า เธอไม่กังวลเลยว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไรเพราะเธอคิดว่าทุกคนต่างก็มีอดีตด้วยกัน

ทั้งนั้น เธอมองว่าสิ่งที่ผ่านมาเป็นบทเรียนสามารถนำไปเป็นพยานให้แก่คนอื่น ๆ ว่าเมื่อก่อนเป็นอย่างไร ตอนนี้เป็นอย่างไร เธอบอกว่าการที่ได้เห็นคนอื่นมารับเชื่อพระเยซูทำให้เธอมีความสุขมาก ตอนนี้ทางครอบครัวก็รู้สึกยินดีกับเธอเพราะเขาเห็นว่าชีวิตของเธอเปลี่ยนจริงๆ ไม่ติดเหล้า ไม่ติดผู้ชาย ตอนนี้เธอมีชีวิตที่มีความสุขมาก เธอชอบอธิษฐานเผื่อคนอื่น ๆ แบ่งปันความสุข เยี่ยมเยียนคนอื่น ๆ ที่ห่างหายไปจากคริสตจักร

ประสบการณ์การกลับใจ

เมื่อถามถึงการที่เธอตัดสินใจเชื่อพระเยซู เธอบอกว่าเพราะเธอมีประสบการณ์กับพระองค์ เธอได้รับคำตอบเมื่ออธิษฐาน เรื่องที่ชัดเจนเลยคือการลดโทษมาเหลือแค่ 10 ปี จาก 30 กว่าปี อีกเรื่องคือเรื่องความเป็นอยู่ในเรือนจำ เธอเล่าว่าในเรือนจำค่อนข้างสกปรก คนจะติดโรคผิวหนังกันซึ่งเธอกลัวมาก จึงอธิษฐานขออย่าให้เธอติดโรคเหล่านั้น ซึ่งผ่านมา 10 ปีในเรือนจำ เธอไม่เคยเป็นอะไรเลยแม้แต่อาการคัน ไม่เคยเจ็บป่วยเลย เมื่อมีนักโทษจะมากลั่นแกล้งเธอก็อธิษฐานต่อพระเจ้า คนเหล่านั้นก็หายไปจากเธอ เธอกล่าวว่า “เราเคยสวดมนต์ไหว้พระแต่ชีวิตเราไม่ดีขึ้นเลย แต่พอมาอยู่กับพระเจ้า จิตใจเราชื่นบาน ชีวิตเราดีขึ้นๆ เราก็ประสบความสำเร็จเวลามีเรื่องอะไรที่มันเป็นทางตัน แต่เมื่ออธิษฐานกับพระเจ้า พระเจ้าก็เปิดทาง”

กรณีศึกษา ที่ 2

กรณีนี้เป็นเรื่องราวของสมาชิกหญิงของบ้านพระพร ที่เคยก้าวพลาดในชีวิตจนต้องโทษด้วยฐานความผิด ร่วมกันฆ่าผู้อื่น ซึ่งเธอเล่าให้ฟังถึงรายละเอียดและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่าเป็นเพราะความรักที่เธอมีอย่างผิดๆ กับชายคนหนึ่งจึงทำให้เธอตัดสินใจทำในสิ่งที่ผิดพลาดไป แต่เหตุการณ์ครั้งนั้นก็ได้้นำเธอมารู้จักกับพระเยซูคริสต์ตั้งแต่อยู่ในเรือนจำ และเมื่อพ้นโทษมาแล้วเธอก็ตัดสินใจเข้ามายังบ้านพระพรเพื่อฝึกฝนชีวิตและหางานทำ

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ แอนท์ เพศ หญิง อายุ 39 ปี

ฐานความผิด เสพยาเสพติด

อาชีพเดิม อาชีพส่วนตัว (ทำงานกลางคืน)

อาชีพปัจจุบัน ค้าขาย

ชีวิตก่อนเข้าเรือนจำ

นางแอนท์เล่าให้ฟังว่า เธอถูกจับข้อหาเกี่ยวกับยาเสพติด เดิมบ้านเกิดของเธออยู่ที่จังหวัดราชบุรี เมื่อก่อนทำงานกลางคืนอยู่ในกรุงเทพฯ เธอเล่าว่าตอนที่อยู่ราชบุรีเธอไม่เคยเดินทางไปเที่ยวที่ไหนเลย แต่ได้รู้จักพี่ๆ ที่ทำงานเป็นเซลล์ชวนเข้ามาทำงานในกรุงเทพฯ ตอนนั้นเธอได้เจอแสงสี เจอเพื่อนสวยๆ เธอรู้สึกดีมาก ต่อมาเมื่อเพื่อนชวนเสพยาไอซ์ ช่วงนั้นเธอรู้สึกเหงาจึงลองดูและซื้อเสพเองด้วยข้อหาที่เธอโดนนั้นจริงๆ แล้วเธอไม่ได้เป็นคนจำหน่ายแต่เนื่องจากยาเสพติดที่เธอมีในครอบครองมีจำนวนเยอะมาก จึงถูกข้อหาเป็นผู้จำหน่าย ทำให้ต้องโทษให้จำคุก 2 ปี 6 เดือน

ชีวิตในเรือนจำ

เมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำกลับเธอพบว่าตัวเองตั้งครมได้ 6 เดือนแล้ว จึงต้องคลอดลูกในนั้น และได้รับอนุญาตให้เลี้ยงลูกจนลูกอายุ 1 ปี พอใกล้ครบกำหนดคลอดลูกเธอได้ทราบจากเพื่อนผู้ต้องขังว่ามีมูลนิธิพันธกิจเรือนจำ เคามีโครงการรับเลี้ยงบุตรของผู้ต้องขังด้วย เธอจึงมอบลูกของเธอให้กับทางมูลนิธิช่วยเหลือเนื่องจากที่ครอบครัวของเธอปฏิเสธที่จะเลี้ยงดูหลานให้ ขณะที่เธออยู่ในเรือนจำ อาจารย์สุนทร พาลูกของเธอมาเยี่ยม เธอพบว่าที่มูลนิธิ ดูแลลูกของเธอดีมาก

ประสบการณ์ความเชื่อในพระเยซู

เมื่อออกจากเรือนจำนางแอนท์ยังไม่สามารถเลิกจากการเสพยาได้ เธอบอกว่าเธอติดยาหนักมากแต่ด้วยความสงสารลูกจึงพยายามข่มใจที่จะหยุดเรื่องนี้ไว้ หลังจากวันที่พ้นโทษเธอเข้ามาอยู่กับลูกที่บ้านพระพรแห่งนี้ทันที เธอตั้งใจจะทำงานข้างนอกอยู่แล้วซึ่งที่บ้านพระพรก็ได้ให้เธอพักอาศัยอยู่ในบ้านพระพรในช่วงที่ยังไม่มีรายได้ เธอทำงานข้างนอกได้ปีกว่าๆ และได้เรียนรู้เรื่องของพระเจ้าด้วย ในตอนแรกเธอไม่ค่อยเชื่อมากนัก แต่เมื่อเธอมีประสบการณ์ที่ไม่กลับไปเสพยาอีกเมื่อเธอขอต่อพระเจ้า เธอจึงตัดสินใจรับเชื่อเป็นคริสเตียน

ชีวิตในบ้านพระพร

เธอเล่าให้ฟังถึงกิจวัตรประจำวันของที่นี่ว่า ทุกวันสมาชิกที่นี่ต้องตื่นนอนตอน 6 โมงเช้า หรือ 6 โมงครึ่ง แล้วก็ออกไปทำงาน ถ้ามีงานข้างนอกก็ออกไปทำแล้วตอนเย็นประมาณสี่โมงนางแอนท์ก็กลับมาช่วยงานที่บ้านพระพร คือประตูเปิดตี 5 ห้ามกลับเกิน 4 ทุ่ม ในมูลนิธินางแอนท์มีหน้าที่ช่วยเหลือเด็กๆ อาบน้ำ ล้างหน้า ต่างๆ ที่บ้านพระพรช่วง 8 โมงครึ่งถึง 9 โมงเช้า จะมีเรียนทุกวัน แล้ววันอาทิตย์ก็มีนมัสการพระเจ้าในโบสถ์ มีคนจากข้างนอกมาแบ่งปันพระคำพระเจ้าบ้าง ถ้ามีสมาชิกที่นี่เจ็บป่วยก็จะมีรถพาไปรักษา พาไปโรงพยาบาล ออกค่าใช้จ่ายให้

ที่บ้านพระพรหมมีกิจกรรมหลายอย่าง เธอมีโอกาสดูไปเรียนเบเกอรี่ด้วย และที่บ้านพระพรหมก็มีส่งเสริมด้านอาชีพ เช่น การตัดผม มีกิจกรรมวันปีใหม่และคริสตมาส ทุกๆปี

ชีวิตหลังออกจากบ้านพระพร

ตอนนี้เธอพ้นโทษมา 20 เดือนแล้ว สิ่งที่เธอรู้สึกประทับใจในบ้านพระพรหมอย่างมาก เนื่องจากเธอได้เห็นชีวิตของอาจารย์สุนทร (ประธานมูลนิธิฯ) ที่ช่วยเหลือเด็กๆและดูแลอย่างดี อีกทั้งยังกำชับพี่เลี้ยงของเด็กๆว่า ให้ดูแลเด็กๆเหล่านี้เป็นอย่างดี จึงทำให้เธอประทับใจอย่างมากอยากส่งต่อความรู้สึกนี้ให้คนอื่น อาจารย์จะพูดเสมอว่า ความรักมาจากพระเจ้าแล้วเธอก็ได้รับตรงนั้นแล้ว

การใช้ชีวิตข้างนอกเมื่อออกไปทำงาน เธอตั้งใจจะทำงานให้ดี ทำตัวให้ดีเพื่อที่จะได้อยู่ที่นี่ได้ การเข้าไปทำงานที่ปัจจุบันนี้ เป็นร้านกาแฟแถวราชปรารภ มีเก้าอี้ติดต่อเข้ามาเพื่อหาคนไปทำงานในที่ทำงานมีกันอยู่ 3 คนรวมเก้าอี้ เขารู้ว่าเธอเป็นผู้พ้นโทษและเข้าใจเป็นอย่างดี ไม่กีดกัน ไม่รังแกเธอ ในการทำงานตอนแรกๆบางที่เธอมีความกังวลบ้างว่าลูกค้าที่มาซื้อของเห็นเธอแล้วจะรังเกียจ แต่เก้าอี้ของเธอไม่เคยพูดเรื่องอดีตของเธอ เขาพร้อมที่จะให้โอกาส แต่ตอนนี้เมื่อมาเป็นคริสเตียนแล้วก็ไม่แคร์เลยเพราะเธอเป็นคนใหม่แล้ว เจอสิ่งที่ดีแล้ว ไม่ได้รู้สึกอายว่าเคยติดคุกมาก่อน ส่วนพ่อแม่พี่น้อง ก็รับได้ทุกอย่างแม้ว่าพวกท่านจะนับถือศาสนาพุทธ เมื่อรู้ว่าเธอมาอยู่กับพระเจ้า นับถือพระเจ้าแล้ว แม่ก็ดีใจ พี่น้องก็ดีใจ เธอมีโอกาสดูกลับบ้านได้เจอญาติพี่น้อง เมื่อยายของเธอเสียชีวิตาก็โทรตาม พ่อดีมีงานศพยายเขาก็โทรตาม ตอนนี้ลูกของเธออายุ 4 ขวบแล้ว ได้เรียนหนังสือในชั้นเตรียมอนุบาล

ประสบการณ์การกลับใจ

ในช่วงที่เธอยังเสพยาอยู่นั้น เธอได้ลองสวดมนต์ ร้องไห้ แต่เธอก็เลือกไม่ได้ เพราะมันเป็นความอยาก แต่พอมานั่งในพระเจ้า พระเจ้าบริสุทธิ์ เธอกลับปฏิเสธเรื่องนี้ได้ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอมีความสำนึกในใจอยู่ตลอดเวลาว่ามันเป็นสิ่งไม่ดี เธอสงสารลูก แต่เธอก็เลิกไม่ได้ เธอใช้ชีวิตกับยาเสพติดอยู่ประมาณ 8 ปีจนกระทั่งมาพบกับพระเจ้า

เมื่อมาอยู่ที่นี่ เธอเริ่มเปิดใจรับพระเจ้า ในตอนแรกเธอไม่ได้รู้สึกสนใจมากนัก ไม่กล้าอธิษฐาน เธอบอกว่ารู้สึกเขินๆ เป็นแบบนี้อยู่ประมาณ 2 เดือน เธอเล่าว่า เกิดการเปลี่ยนแปลงในจิตใจของเธอ เช่น เมื่อก่อนจะออกไปหาเพื่อนกินเหล้า แต่ตอนนี้เธอรู้สึกว่า เหมือนมีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในตัวของเธอทำให้เธอไม่กล้าที่จะออกไปทำความผิดอีก ซึ่งสิ่งนี้เข้ามาในจิตใจของเธอเอง เธอเชื่อว่าเป็นมาจากพระเจ้าเพราะพระพรของพระเจ้าทำให้เธอเปลี่ยนแปลง ไม่อยากกลับไปเสพยา หรือออกไปเที่ยวอีก เพื่อนๆในบ้านพระพรส่วนใหญ่เป็นผู้พ้นโทษ ก็คอยพูดให้กำลังใจกันตลอดเวลา การอยู่ที่นี่ทำให้เธอรู้จักระเบียบแล้วเธอยอมถ่อมใจที่จะทำตามระเบียบของที่นี่ให้ได้ จริงๆที่นี่ไม่ได้มี

ระเบียบมากมาย แค่ว่าให้เป็นเวลา ห้ามกินเหล้า สูบบุหรี่ การใช้โทรศัพท์ก็มีการอนุญาตให้ใช้ตามปกติ

กรณีศึกษา ที่ 3

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ เอ เพศ ชาย อายุ 51 ปี

ฐานความผิด ฉ้อโกง

อาชีพเดิม พนักงานเอกชน

อาชีพปัจจุบัน เจ้าหน้าที่บ้านกึ่งวิธึบ้านพระพร

นายเอ มีอีกชื่อ คือ มานา เป็นชื่อใหม่ ซึ่งเปลี่ยนตอนที่เขาอยู่ในเรือนจำเมื่อได้รู้จักกับพระเจ้า มานาเป็นชื่อของอาหารที่พระเจ้าให้กับคนอิสราเอลในช่วงที่พวกเขาที่มีความทุกข์ยากลำบาก

ชีวิตก่อนเข้าในเรือนจำ

เขาเล่าว่าชีวิตของเขามาจากครอบครัวข้าราชการทั้งพ่อและแม่ พ่อเป็นพี่ชายคนโต นอกนั้นแม่ ป้า น้า ยาย เป็นผู้หญิง เขาจึงได้รับการเลี้ยงดูแบบอยู่กับผู้พี่หญิง บุคลิกของเขาจึงค่อนข้างไปทางผู้หญิง ซึ่งเป็นเหมือนเป็นแผลลึกในใจ ในขณะที่เพื่อนเตะบอลแต่เขากลับทำกับข้าวกับยายกับแม่ สิ่งนี้เป็นจุดผันใน ชีวิตของเขา เขารู้สึกว่าเมื่อคนเรามีความรู้สึกอย่างนี้ก็จะไม่สามารถยืนในสังคมได้ เพราะกลัวเพื่อนล้อ รู้สึกชีวิตตัวเองเกือบตลอดเวลา ขาดความมั่นใจตัวเอง สละสลวยนี้มาเรื่อยๆ

นายเอเป็นคนที่ชอบการร้องเพลง ชอบการแสดงออก แต่ความรู้สึกที่เขาทำให้เขารู้สึกเก็บกด รู้สึกแยกับชีวิตตัวเองจึงโทษครอบครัวมาตลอดเวลา เขามีปัญหาแบบนี้เรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ปีที่ 2 ได้มีโอกาสไปช่วยงานรุ่นพี่ในขณะนั้นก็เรียนบริหารไปด้วย เรียนไปได้สักประมาณปี 4 เหลือประมาณ 2 ถึง 3 วิชา ก็เข้าไปทำงานในบริษัท ค่อนข้างรู้จักผู้ใหญ่เยอะพอสมควร จึงอยากจะสร้างอะไรขึ้นมาเพื่อได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่เพราะส่วนใหญ่เป็นคนมีสตางค์ เงิน นายเอรับจ้างจัดคอนเสิร์ต รายการเพลงที่เกี่ยวกับดนตรีเพลงเก่า ๆ ในขณะที่ทำงานออฟฟิศไปด้วย สุดท้ายต้องลาออกจากออฟฟิศมารับงานพิเศษและติดตามผู้ใหญ่ และมีจุดพลิกผันอยู่ว่า เมื่อเห็นผู้ใหญ่มีรายได้ มีฐานะตนก็อยากทำบ้าง จึงไปทำธุรกิจบางอย่างแต่ก็พลาดทำให้มีหนี้สินเยอะพอสมควร

จากนั้นก็มียุใหญ่คนหนึ่งเป็นผู้หญิงที่รู้จักในวงการเต้นรำ ร้องเพลง ช่วยเหลืออะไรต่างๆ ให้หลังจากที่เขาช่วยเหลือจบปัญหาแล้ว เขาก็เริ่มผูกมัดไม่ให้ออกไปไหนไม่ให้ไปไหนกับใคร เริ่มจะมี

ปัญหาเข้ามาแต่เนื่องจากเขาก็ช่วยนายเอไว้เยอะพอสมควรจึงเป็นหนี้บุญคุณกัน ซึ่งผู้ใหญ่คนนี้เป็นคนที่ทำให้ชีวิตของนายเอเปลี่ยนไป

นายเอเล่าว่า ในตอนแรกเขาคิดกับนายเอเป็นลูกเป็นหลาน เพราะลูกเขาอยู่ต่างประเทศ แต่พอหลังจากนั้นก็คิดเกินเลยกันไป นายเอรู้สึกเหมือนไปเกาะผู้หญิงคนนี้ รู้สึกเหมือนขายตัวเอง เลยพยายามปลื้มตัวออกหาอะไรเพื่อชดใช้เขา แต่ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้อยากได้เงิน ตัวเขาเป็นแม่มีสามีตาย เขาค่อนข้างผิดหวังชีวิตคู่ สามีเจ้าชู้มาก เขาารู้สึกว่านายเอตอบโจทย์เขาได้ ร้องเพลงแก่กับเขาได้ เต็มรักับเขาได้ แต่พอนายเอเริ่มตีตัวออกห่างก็ทำให้ถูกผู้หญิงคนนี้ฟ้องในลักษณะที่ว่าเอาเงินมาทำธุรกิจและไม่ได้คืน ยอดประมาณ 50 ล้านบาทซึ่งเยอะมาก ตัวเขาเองมี ลูกชายลูกสาวอยู่ต่างประเทศ มันเหมือนกับว่าพอเรื่องเกิดขึ้นมาลูกๆเลยรับรู้ด้วย

นายเอเล่าต่อว่า จริงๆแล้วยอดหนี้ทั้งหมดไม่ถึง 50 ล้านบาท เพราะบางส่วนก็มาจากการกินเที่ยวด้วยกัน ซึ่งในขณะนั้นนายเอก็รู้จักกับแม่มีอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีฐานะ แต่แม่มีคนนี้ไม่เคยปิดบังการคบหากับนายเอเลย ทำให้นายเอรู้สึกดีต่างจากคนแรกที่ปิดบังเรื่องของนายเอจากครอบครัวของเขาทุกอย่าง มีการกักขังสื่อคุกุญแจให้อยู่ในห้องไม่ให้ออกมาพบใครเมื่อลูกๆของแม่มีคนนั้นมาเมืองไทย เรื่องนี้ทำให้นายเอรู้สึกอึดอัดเป็นอย่างมาก เหมือนตกในนรก และด้วยปัญหาที่รุนแรงเข้ามา นี่เองนายเอเริ่มพึ่งสารเสพติด ใช้ชีวิตกลางคืนและเข้าบ่อนกับแม่มีคนหลังที่รู้จักกัน ถึงแม้จะได้เงินมาพอสมควรแต่ก็ยังไม่พอที่จะใช้หนี้ที่มีได้ ทำให้นายเอรู้สึกแย่มากในตอนนั้น

ชีวิตในเรือนจำ

นายเอเล่าว่า ชีวิตของเขาผ่านความทุกข์ยากลำบากมาเยอะมาก เขาต้องโทษจำคุกข้อหาฉ้อโกง เป็นระยะเวลา 5 ปี 2 วันเมื่อต้องเข้าเรือนจำในช่วงแรกก่อนคดีจะถึงที่สุด สิ่งที่นายเอกังวลมากไม่ใช่การเข้าไปอยู่ในเรือนจำแต่กลัวว่าครอบครัวจะรู้สึกอย่างไรเนื่องจากไม่เคยมีใครรับรู้เกี่ยวกับชีวิตด้านนี้ของตนเลย

ประสบการณ์ความเชื่อในพระเยซู

อาทิตย์แรกที่เข้าเรือนจำนายเอไม่ได้หลับเลย หลับตาภาพในอดีตก็จะวนเข้ามาในความคิดตลอดเวลา จนกระทั่งได้พบกับนักโทษรุ่นน้องที่รับเชื่อเป็นคริสเตียนตั้งแต่อยู่ในเรือนจำ มาทักว่านายเอตาโหล นอนไม่หลับหรือเปล่า เขาบอกนายเอว่า คริสเตียนมียานอนหลับ คือ การสารภาพบาป ให้พระเจ้าช่วย แต่นายเอต้องผ่านขั้นตอนแรกก่อนคือการอธิษฐานรับเชื่อ คือการต้อนรับพระเยซู แล้วก็ชวนนายเอไปร่วมกิจกรรมของมูลนิธิที่จะเข้ามาในเรือนจำวันนี้

นายเอเล่าว่า กิจกรรมของมูลนิธินี้เป็นส่วนหนึ่งที่ทางเรือนจำจัดให้กับผู้ต้องขังในการบำบัด ไม่มีการบังคับ ในตอนนั้นตนพอมีความรู้เรื่องพระเยซูบ้าง แล้วรู้สึกว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างให้กับ

ตัวเอง จึงตัดสินใจลองอธิษฐานรับเชื่อ และรู้สึกที่จิตใจสบายขึ้น ต่อมารุ่นน้องคนเดิมบอกกับตนว่า คินนี่ให้ลองสารภาพบาปกับพระเจ้าดู นายเอจึงลองทำตามละพบว่าคินนี่นั้นนอนหลับสนิท ทำให้เกิดความสงสัยว่าพระเจ้าเป็นใครทำไมทำให้เขานอนหลับได้

หลังจากนั้นนายเอพบว่าวิธีการของพระเจ้าคือ ถ้าเรามีอะไรในใจให้เราพูดกับพระเจ้า การพูดเหมือนการปลดปล่อย ถ้าบางเรื่องเอาไปคุยกับพ่อแม่หรือเพื่อนสนิทบางทีด้วยความที่เป็นมนุษย์ด้วยกันเขาอาจจะรับไม่ได้ อาจมองว่าเราสร้างหรือรักษาภาพพจน์ตัวเอง แต่นี่คือพระเจ้าเราสามารถพูดได้ระบายได้ มีประสบการณ์จริงเขาจึงเริ่มสนใจเรื่องของพระเจ้า เริ่มเอาพระคัมภีร์มาอ่านเริ่มศึกษาไปเรื่อยๆ

ชีวิตในบ้านพระพร

นายเอบอกว่าตนทำตามขั้นตอนทุกอย่างของบ้านพระพร พอได้สักระยะเจ้าหน้าที่ก็มาพูดคุย มีเป้าหมายอะไรในชีวิต สนใจทำอะไร ซึ่งเคยมีบริษัทมาเรียกไปสมัครงานแต่ตนปฏิเสธไปเพราะอยากทำงานเด็กเพราะเป็นช่วงที่เกิดพันธกิจเด็กของบ้านพระพรพอดี จึงขออาจารย์พ่อว่าอยากจะลองทำ และก็ทำตามเรื่อยๆ จนรู้ว่าพระเจ้าวางวัตถุประสงค์ของแต่ละคนไว้แล้ว ในบ้านพระพรนายเอได้รับหน้าที่เป็นหัวหน้าแผนกทั้งในส่วนพี่เลี้ยงและส่วนของเด็ก ซึ่งเป็นเด็กอายุ 4-10 ขวบ ชายหญิง และมาอยู่กินนอนกับนายเอที่อาคารแม่และเด็กของบ้านพระพร

ประสบการณ์การกลับใจ

เมื่อยังอยู่ในเรือนจำ นายเอได้รู้จักกับพระเจ้าแล้ว ยังต้องขึ้นศาลอีกเพราะยังไม่พ้นโทษ มีครั้งหนึ่งที่ขึ้นศาลพร้อมกับฝ่ายโจทก์แล้วมีการชกค้ำกันหนักมาก ซึ่งเมื่อดูจากรูปคดีแล้วตนอาจมีสิทธิชนะคดีเนื่องจากศาลเริ่มมองว่าหนี้ที่มีนั้น บางส่วนเกิดจากการให้โดยเสนาหาของฝ่ายโจทก์ด้วย อีกทั้งไม่มีหลักฐานว่ามีการให้ยืมเงินกันเป็นการให้กันปากเปล่า เมื่อมีประเด็นนี้ขึ้นทำให้ฝ่ายโจทก์เครียดมากจนล้มลงกลางศาลและหมดสติไป นายเอเปลี่ยนความคิดเห็นและยกมือขึ้นเพื่อแถลงกับศาลว่า ตนขอเปลี่ยนคำให้การและขอยอมรับสารภาพ ศาลก็เรียกมาถามว่าทำถึงจะรับผิดชอบคดีนี้ ตนได้เปรียบอยู่ซึ่งอาจจะยกฟ้องได้ นายเอจึงตอบศาลไปว่า ตนเห็นสภาพของโจทก์แล้วรู้สึกแย่มาก เพราะในขณะที่เขามีชีวิตของเขาดีๆอยู่เขาสามารถใช้จ่ายเงินของเขาไปไหนก็ได้แต่เขากลับเอามาช่วยตนเองเมื่อมีปัญหา ถึงแม้ว่าตนจะไม่ได้ไปหลอกอะไรก็จริงแต่มันก็สมควรที่จะแสดงให้เห็นถึงการรับผิดชอบด้วย ตนจึงไม่ต่อสู้ต่อไป และได้รับโทษจำคุก

นายเอเล่าว่า เมื่อรู้จักกับพระเจ้า รู้ว่าพระทัยของพระเจ้าในชีวิตของตน จากเมื่อก่อนที่ถูกเลี้ยงมาอย่างประคบประหงม มีแต่คนเอาใจ พอมาอยู่กับเจ้านายก็มีเงินใช้เหลือเฟือ แม้แต่ตอนที่อยู่

ในเรื่องนี้จำเป็นต้องให้มารดาเอาเสื้อผ้าใหม่ๆมาให้ กลายเป็นคนที่ยอมกับพระเจ้า เมื่อมาอยู่ที่บ้านพระพรก็สามารถใส่เสื้อผ้ามือสองที่ได้รับบริจาค สามารถกินอยู่เหมือนสมาชิกคนอื่นๆ ได้ นายเอบอกว่ พระเจ้าจะรู้ว่าแต่ละคนที่พระองค์สร้างมา มีชีวิตจำกัดอะไร พระเจ้าจะไม่ทิ้ง ตนเลยคิดว่าประสบการณ์คริสเตียนเป็นแบบนี้เลยอยากอยู่กับคริสเตียน พอได้รับการปล่อยตัว พี่ก็เลยบอกกับแม่ว่าขอไปที่มูลนิธิ อยากไปรู้จักพระเจ้ามากขึ้นเลยมาอยู่ที่นี่ นายเอบอกว่ ตนมีความมั่นใจว่าทุกคนที่ผ่านกระบวนการของบ้านพระพรจะเข้าใจว่าชีวิตคืออะไร ในขณะที่เมื่อก่อนทำงานเงินเดือนน้อย แต่กลับไม่พอ แต่พอทำตรงนี้ไม่มีเงินเดือนเลยแต่กลับมีเหลือ สามารถจัดสรรส่วนชีวิตหรือให้ความสำคัญอะไรต่างๆได้ ที่สำคัญในจิตใจมันนิ่งเกิดสันติสุขกับสิ่งเหล่านี้ พอใจกับสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ทำมันให้ดีที่สุด ที่สำคัญคือว่าตนมีพระเจ้า ทุกครั้งที่เกิดปัญหาก็จะอธิษฐานกับพระเจ้า พระเจ้าจะมีทางออกให้เสมอ สิ่งเหล่านี้ทำให้ตนเชื่อว่า คริสเตียนที่แท้จริง ยังไงก็อยู่ได้ เพราะว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราพระเจ้าบอกว่ มันเป็นผลดี

กรณีศึกษา ที่ 4

นางสาวไฟท์ เป็นเยาวชนจากสถานพินิจซึ่งต้องโทษด้วยข้อหาค้ายาเสพติด ซึ่งก่อนหน้านี้ เธอเคยหนีออกจากบ้าน มีประสบการณ์โดนทำร้ายบ้าง คบเพื่อนไม่ดีบ้าง ซึ่งเธอก็อยู่ในวงจรนั้นมาตลอดจนต้องเข้าไปอยู่ในสถานพินิจ และเมื่อได้เข้ามาอยู่ในบ้านพระพรเธอมีโอกาสดูใจกับความรักของพระเจ้าผ่านทางพี่น้องที่บ้านพระพร จนเธอตัดสินใจรับเชื่อและเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตของเธอ ปัจจุบันเธอเป็นเจ้าหน้าที่อยู่ในบ้านพระพรทำหน้าที่ดูแลเด็กๆของพันธกิจช่วยเหลือบุตรของผู้ต้องขัง

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ ไฟท์ เพศ หญิง อายุ 20 ปี

ฐานความผิด ค้ายาเสพติด

อาชีพเดิม นักเรียน

อาชีพปัจจุบัน เจ้าหน้าที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

ชีวิตในสถานพินิจ

นางสาวไฟท์ เป็นเยาวชนจากสถานพินิจเพราะโดนคดีจำหน่ายยาเสพติด เธอเล่าว่า เมื่อก่อนเธอเป็นเด็กเกเรมาก ไม่ได้อยู่กับแม่เพราะเธอหนีออกจากบ้านตั้งแต่ไปอยู่กับแฟนกับเพื่อน จนชีวิตเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด

เข้ามาที่บ้านพระพรด้วยการส่งตัวมาของศาล ที่เห็นว่าถ้าเธอได้มาอยู่ที่นี่เธอจะได้เรียนต่อใน กศน. และชีวิตของเธอจะได้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ในขณะที่เธอต้องวนเวียนเข้าออกสถานพินิจและ

ศาลอยู่ประมาณ 3-4 ครั้ง ตอนนั้นศาลถามเธอว่าเธออยากทำอะไรเมื่อโตขึ้น เธอบอกว่าเธออยากเป็นนักร้อง เธอชอบการร้องเพลง และเธอก็อยากเป็นแอร์ด้วย เธออยู่ในสถานพินิจตั้งแต่อายุ 16 ย่าง 17 เป็นเวลา 7 เดือน ก็ได้พบกับป้าภาเจ้าหน้าที่ของบ้านพระพร ก่อนหน้านี้เธอเข้าไปอยู่ในสถานพินิจเพราะโดนคดีจำหน่ายยาเสพติด ในตอนแรก ผู้พิพากษาที่พิจารณาคดีของเธอ มี 2 ท่าน ท่านให้เธอเลือกระหว่างการอยู่ที่ศูนย์ฝึกของสถานพินิจ หรือจะมาอยู่ที่บ้านพระพร เธอได้มาที่บ้านพระพรเนื่องจากครูประจำกลุ่มในสถานพินิจเห็นว่าเธอมีความประพฤติที่ดี จึงสนับสนุนให้เธอมาอยู่ที่นี้

ชีวิตในบ้านพระพร

เธออยู่ในบ้านพระพรมาได้ประมาณ 1 ปี กับ 5 เดือนแล้ว ตอนนี้มีหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงเด็กในพันธกิจเด็กของมูลนิธิฯ ดูแลตั้งแต่การกิน การนอนของเขา ชุดนักเรียน ก็จะเป็นเสื้อผ้าที่หนูทำอยู่ก็จะเป็นซักผ้าของเด็กทั้งบ้าน คือซักผ้าชุดที่เขาใส่นอนหรือชุดที่อยู่บ้าน และเป็นนักร้องในแก๊งคริสตจักรในช่วงเช้าวันอาทิตย์ นอกจากนี้เธอยังมีความต้องการเรียนต่อพระคัมภีร์เมื่อจบการศึกษาภาคบังคับอีกด้วย

ประสบการณ์ความเชื่อในพระเยซู

นางสาวไฟท์เล่าให้ฟังว่า เธอรับรู้เรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูตอนมาที่บ้านพระพร ซึ่งเธอได้ยินคำบอกเล่าจากคนอื่นว่าพระเจ้าช่วยเขาอย่างไร เธอจึงลองอธิษฐานดูบ้าง นอกจากนั้นเมื่อเธอลองอธิษฐานขอเรื่องอื่นๆ เธอก็พบว่าพระเจ้าให้กับเธอก็ทำให้ความเชื่อของเธอเพิ่มมากขึ้น ภายหลังสิ่งที่เธออธิษฐานขอก็เป็นจริงคือ พ่อกับแม่ของเธอกลับมาคุยกัน

ประสบการณ์การกลับใจ

นางสาวไฟท์เล่าว่า เมื่อเธอได้เข้ามาอยู่ในบ้านพระพรแล้วและได้รู้จักกับพระเยซู แล้วแม่ของเธอมาเยี่ยมก็เห็นความเปลี่ยนแปลงในชีวิต จากที่เมื่อก่อนเธอไม่ค่อยพูดคุยกับแม่และชีวิตเธอก็เปลี่ยน เธอหนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุ 12 ปี ไม่ได้มีความผูกพันกับที่บ้าน เป็นเด็กวัยรุ่นทั่วไปไม่มีระเบียบ ทำตามใจตัวเอง แต่มาตอนนี้กลายเป็นคนที่ดูแลคนอื่นได้ และเธอมีโอกาสเล่าเรื่องราวของพระเยซูให้แม่ฟังด้วยจากประสบการณ์ของเธอเอง เพราะเธออยากให้แม่ได้รู้จักกับพระเจ้าเหมือนที่เธอรู้จัก เมื่อเธอได้รู้จักกับพระเยซูแล้ว เธอมีความตั้งใจที่จะไม่กลับไปกระทำความผิดอีกเพราะไม่อยากทำให้แม่เสียใจ

กรณีศึกษา ที่ 5

นางปาน ต้องโทษข้อหาฆ่าคนตาย ซึ่งเป็นข้อหาที่ร้ายแรงมาก และทำให้ชีวิตของเธอสิ้นหวัง จนกระทั่งเมื่อเธอได้เข้าไปอยู่ในเรือนจำก็มีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้นซ้ำอีกคือเธอป่วยเป็นโรคที่หมอยังอธิบายไม่ได้ จนเธอได้พบกับพระเยซูและได้รับประสบการณ์การรักษาโรคที่เหมือนได้ชีวิตใหม่ และทำให้เธอเกิดการกลับใจขึ้นทำให้ชีวิตของเธอไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ ปาน เพศ หญิง อายุ 54 ปี

ฐานความผิด ฆ่าผู้อื่น

อาชีพเดิม นักร้อง

อาชีพปัจจุบัน ครูสอนพระคัมภีร์ในบ้านพระพร

ชีวิตในเรือนจำ

เมื่อประมาณปี 2535 ที่เกิดคดีความ นางปานทำผิดฆ่าคนตาย เธอฆ่าเพื่อนเพราะมีเหตุขัดใจ กันจนทำให้เกิดพลังพลาดไป แล้วก็ถูกจับไปปรับโทษอยู่ในเรือนจำทัณฑสถานกลาง ตอนนั้นศาลชั้นต้น ยื่นให้ประหาร แต่เธอรับภาคเสธ ไม่ได้รับทั้งหมดจากนั้นก็ติดคุกอยู่หลายปี ตอนที่เข้าไปอยู่ในเรือนจำ เธอไม่ได้บอกญาติเธอเลย การเข้าเรือนจำ 7 ปีเธอนิ่งไม่รู้เลยเพราะไม่ได้บอกใครไม่ได้ติดต่อญาติเธอนิ่งเลย เธอกลับเขารับไม่ได้

เธอล่าว่าในเรือนจำลำบากมากเธอต้องทำทุกอย่าง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผิดกฎหมายของเรือนจำเธอก็ต้องทำเพื่อความอยู่รอด เพราะอยู่ในนั้นอยู่แบบไม่มีญาติ มาปีที่หนักที่สุดในชีวิตของเธอคือ ปี 2544 ปลายๆ ปี เธอป่วยมากโดยไม่รู้สาเหตุจนต้องนอน โรงพยาบาล อยู่ 3 เดือน ตอนนั้นหมอให้เธอติดต่อญาติเพราะหมอมจะได้บอกว่าเธอป่วยเป็นโรคอะไรแต่เธอก็ไม่ได้ติดต่อญาติพี่น้องเธอนิ่งเลย วันหนึ่งมีผู้ต้องขังที่เป็นชาวไนจีเรีย ผิวดำ ชื่อเฟรี เป็นผู้นำคริสเตียนในกลุ่มทัณฑสถานหญิงกลางเข้าไปเยี่ยมผู้ป่วยที่ โรงพยาบาล แล้วเขาเข้ามาจับมืออธิษฐานเผื่อตามความเชื่อของเขา แต่เธอยังไม่เชื่อ เพราะเธอไม่รู้จักยังไม่ได้รับเชื่อ ตอนที่เธอนอนป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลเขาก็อธิษฐานเผื่ออยู่ประมาณหนึ่งเดือน หมอก็อनुญาติให้ออกจากโรงพยาบาล ได้กลับมาอยู่ที่เรือนจำเหมือนเดิม พอกลับมาเฟรีก็เข้ามาเยี่ยมเธอตลอด มาถามว่าเป็นยังไง ตอนนั้นร่างกายแข็งแรงหรือยัง ติดต่อญาติหรือยัง ต้องการให้ช่วยเหลืออะไร ถ้าเป็นเรื่องญาติเขาจะช่วยเหลือ เพราะเขารู้ว่าเธอเป็นคนไม่มีญาติ เธอก็บอกไม่เป็นไร จากนั้นเฟรีพาเธอเข้าไปในกลุ่มคริสเตียนของทัณฑสถานหญิงกลาง ทุกวันอาทิตย์ก็จะมีกลุ่มนมัสการอยู่หนึ่งกลุ่มเธอก็เข้าไป ตอนแรกก็เข้านั่งฟัง พออยู่ไปก็สัมผัสได้ว่าชีวิตเธอก็อยู่คนเดียวถ้าเสียชีวิตลง

ญาติเธอน้องก็คงไม่รู้ว่าเธออยู่ไหน แต่สิ่งที่รู้ก็คือพวกเพื่อนๆ ที่อยู่ในกลุ่มต้องรู้ว่าเธอเป็นอะไรตาย ตอนนั้นมันมีความรู้สึกท้อแท้มาก รู้สึกว่าเธออยู่เพื่ออะไร แล้วเธอยังต้องอยู่อีกกี่ปีเพราะตอนนั้นโทษ เธอยังตลอดชีวิตอยู่เลยเนื่องจากศาลชั้นต้นตัดสินว่าประหาร แต่พอมาอุทธรณ์ฎีกาในปี 2545 เธอยังต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตอยู่

ประสบการณ์การรับเชื่อในพระเยซู

หลังจากวันที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมของพันธกิจเรือนจำ เธอก็รับเชื่อกับเธอเพราะไม่รู้ชีวิตที่เหลืออยู่เหลือน้อยแค่ไหนก็เดือน มันเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดในเมื่อเธอเหลือเวลาแค่นี้เขาเอาสิ่งดีๆ เข้ามาให้เธออยากเปิดใจรับสิ่งดีๆ ที่เขาเอามาให้ชีวิตที่เหลืออยู่ในตอนนั้นเธอคิดว่า “ไม่กี่เดือนที่เหลือนี้ฉันขอศึกษาผู้ชายคนนี้ได้ไหม ผู้ชายคนที่ชื่อพระเยซู ฉันอยากรู้ว่าเขาเป็นใคร ” เธอไม่เคยรู้จักพระเยซูมาก่อน เธอไม่เคยรู้ว่าประวัติของท่านเป็นยังไง แต่ต่อไปนี่เธอตั้งใจจะศึกษาประวัติของพระเยซูว่าเขามาในโลกนี้เพื่ออะไรแล้วเขามีความพิเศษอะไรกับชีวิตของเธอ มันเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดและจริงใจมากสำหรับเธอ

หลังจากรับเชื่อ ในปี 2545 อาจารย์สุนทรเข้าไปทำพิธีรับศีลจุ่ม เรียกว่ารับบัพติศมา เธอก็ลงชื่อรับบัพติศมาด้วย ตั้งแต่นั้นก็มีความรู้สึกว่าขอบคุณพระเจ้าอย่างมาก ยาที่หมอบให้เธอมาถูกใหญ่เธอเอาทั้งทั้งหมดเพราะกินยาแล้วมันปวดกระดูก และเพราะเชื่อว่าเธอจะตายแล้วจึงไม่กิน แอบเอาไปทิ้งหลายๆ จุด เธอไม่กินยาที่หมอบให้เลย แต่ขอบคุณพระเจ้าเพราะเธอกลับดีขึ้น เนื้อตัวที่เป็นเม็ดเป็นผื่นเหมือนคนเป็นอีสุกอีใสเป็นเม็ดเป็นหนองพองๆ กลับยุบหมด เธอขอบคุณพระเจ้ามาก มันยุบหลังจากพวกพี่น้องคริสเตียนอธิษฐานเผื่อ พอไปหาหมอครั้งสุดท้าย คุณหมอบอกว่ากินยาหมดหรือยัง เธอก็โกหกว่าหมดแล้ว เธอยังไม่ได้บอกว่าเธอทิ้งยาเธอไม่กล้าบอกมาเชื่อพระเจ้าแล้ว จนหมอตีเส้นแดงในชื่อเลยว่าคนนี้อยู่อีกไม่เกิน 3 เดือนติดต่อญาติควนเพราะสุขภาพร่างกายข้างในแยแล้วจะอยู่ได้ไม่เกิน 3 เดือนจากปี 2544 จนกระทั่งตอนนี้เธอขอบคุณพระเจ้าที่ทำให้เธออยู่ได้

ชีวิตในบ้านพระพร

สิ่งที่เธอขอบคุณพระเจ้ามาก คือ ตอนนี้เธอได้ออกมาจากเรือนจำเพราะได้รับอภัยโทษเมื่อ ปี 2549 อาจารย์พ่อ(อาจารย์สุนทร) ให้ทีมงานบ้านพระพรไปรับที่หน้าเรือนจำเพราะเธอบอกอาจารย์ว่าเธอไม่มีญาติ เธอมีพี่น้องทั้งหมด 6 คน เธอเป็นคนี่ 7 แต่เธอไม่อยากจะกลับไปบ้านเพราะถ้ากลับไปเธอต้องเข้าวัด ตามน้อง เธอต้องไปบวชและไปรดน้ำมนต์อีก การออกทุกก็ก็ต้องไปล้างน้ำมนต์ตามความเชื่อของศาสนาพุทธ ไปเข้าวัด ไปสวดมนต์ เธอจึงตัดสินใจบอกอาจารย์พ่อเลยว่าเธอไม่มีญาติ อาจารย์ก็คิดว่าไม่มีจริงๆ พอมาอยู่โบสถ์ได้ปีกว่าเลยยอมบอกว่ามีญาติอยู่ที่ไหน อาจารย์ถามเธ่ว่า

ทำไมตอนแรกถึงบอกว่าไม่มี เธอบอกว่าเธอไม่อยากไปยุ่งกับเขา ไม่อยากให้เขาพาไปเข้าพุทธ เธออยากอยู่ทางนี้ เธอก็ชอบคุณพระเจ้าที่อาจารย์พ่อก็รับดูแลเธอไว้ ตั้งแต่ปี 2549

เธออยู่โบสถ์มาหลายปีเพิ่งย้ายออกไปเมื่อตอน ปี 2552 อาจารย์ก็หางานให้ทำ ส่งเสียทุกอย่าง ดูแลอย่างดี ทั้งเรื่องเสื้อผ้า อาหารการกิน ดูแลหมด แต่สิ่งที่สำคัญอาจารย์พ่อจะเน้นว่า “อย่ากลับไปทำผิดเหมือนที่เราทำอีก ตอนนี้ให้รู้ว่าพระเจ้ายกโทษให้เราแล้วอย่าไปทำผิดซ้ำๆ เหมือนที่เราเคยทำ” เธอขอบคุณพระเจ้าที่เธอมีชีวิตอยู่ทุกวันนี้ เวลาที่นึกถึงพระเจ้าก็จะนึกถึงตอนที่หมอบอกว่าติดต่อกฎเพราะอาจจะอยู่ไม่ถึง 3 เดือน เพราะหมอกลับเป็นศพไม่มีญาติ ขอขอบคุณพระเจ้ามาก พระเจ้าเสริมกำลังให้เธอแข็งแกร่ง เธอบอกว่าเธอดีขึ้นในทุกทาง ถ้าเธอมีแต่จมปักอยู่กับความคิดหรือคำพูดของหมอ ชีวิตเธอคงอยู่ไม่ถึง 3 เดือนจริงๆ แต่ตอนนี้พระเจ้าให้โอกาส เธอบอกว่าโอกาสไม่ได้มีเยอะถ้าโอกาสมาถึงก็ไม่ควรปล่อยไป

การปรับตัวในบ้านพระพรช่วงแรกๆของเธอ เธอเล่าว่ามันเป็นเหมือนกฎระเบียบที่อยู่ได้ เช่น หนึ่งทุ่มทุกคนต้องมาอ่านพระคัมภีร์ ต้องมาเฝ้าเดี่ยวตอนเช้า พอ 7 โมงทุกคนต้องตื่นมาทำหน้าที่ของตัวเอง อาบน้ำตอน 8 โมง จากนั้นก็เข้าเรียนหรือถ้าใครมีหน้าที่อะไรก็ไปทำ เธอรู้สึกว่าการเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เธออึดอัดมากแค่ต้องอยู่ในกฎ เธอเล่าให้ฟังว่าครั้งหนึ่งมีสมาชิกในบ้านเกิดการทะเลาะกันเพราะหยิบเงินไปแล้วไม่บอก เมื่ออาจารย์พ่อเรียกมาคุยกลับก็ยอมรับแต่บอกว่าถ้าเงินออกแล้วค่อยเอามาคืน คือไม่ได้เห็นว่าเป็นเรื่องร้ายแรง ซึ่งการที่จะเข้ามาอยู่ที่นี้อาจารย์พ่อจะถามว่าต้องการมาเพื่ออะไร บางคนก็ไม่รับเข้ามาอยู่ในบ้านเพราะไม่อยากให้เกิดปัญหากับคนอื่น ๆ แต่ถ้าต้องการอยู่เพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเองต้องการความช่วยเหลือจากพระคัมภีร์อาจารย์พ่อก็จะรับ

ชีวิตหลังออกจากบ้านพระพร ธรรมมหาวิทยาลัย

หลักจากเรียนพระคัมภีร์กับกลุ่มของมูลนิธิฯ อีกไม่ถึง 5 ปีเธอก็พ้นโทษและตัดสินใจเข้ามาอยู่ที่บ้านพระพร จนถึงปี 2553 เธอก็ย้ายออกไปอยู่ข้างนอก ในตอนแรกที่ออกจากเรือนจำ เธอไปพักอยู่กับกลุ่มของอาจารย์พ่อที่คริสตจักรเก่า แถวอินทามระระ ตอนแรกเธออยากจะทำงานที่คริสตจักรวันอาทิตย์ เธอถนัดเรื่องการทำอาหารจึงรับหน้าที่ทำอาหารให้พี่น้องที่คริสตจักร และช่วยดูแลคริสตจักรด้วย ส่วนวันจันทร์ถึงเสาร์ไม่มีใครมาที่คริสตจักรเธอก็อ่านพระคัมภีร์ และไปทำงานที่ร้านเดลิฟฟองเป็นร้านกาแฟเล็กๆในร้านอาหารฝรั่งเศสไปตั้งแต่เช้าพอบ่ายสามโมงเย็นก็กลับ อีกเรื่องที่ต้องการจะทำเมื่อเข้าไปช่วยเหลืองานที่คริสตจักรคือ การได้เรียนรู้พระคัมภีร์ เธออยากเรียนรู้ให้มากขึ้น เนื่องจากตอนที่อยู่ในเรือนจำมีข้อจำกัดหลายอย่างที่ทำให้เธอไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ ต่อมาเมื่อหลานของเธอจะย้ายมาอยู่ด้วยเธอก็ย้ายออกไปอยู่ข้างนอก

เธอทำงานข้างนอกมาตั้งแต่ได้มาอยู่ที่คริสตจักรได้สองอาทิตย์เนื่องจากคดีของเธอไม่ใช่คดียาเสพติดที่ต้องดูแลเป็นพิเศษและเธอก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว ความใจร้อนก็เริ่มน้อยลงจนอาจารย์พอเห็นว่าสามารถไปทำงานข้างนอกได้แล้ว

ประสบการณ์การกลับใจ

เธอได้ยื่นเกี่ยวกับมูลนิธิจากการเข้าไปทำกิจกรรมในเรือนจำตั้งแต่ปี 2535 แต่ไม่ได้เข้าร่วมได้แค่เดินผ่านๆ เข้าไปร่วมตอนปี 2545 สาเหตุที่เธอเข้าร่วมเพราะเป็นช่วงที่เธอไม่สบาย เธอรู้สึกชีวิตเหลืออยู่แค่นี้ ในสิ่งที่เขามาพูดให้ฟังเธอไม่ต้องเชื่อก็ได้ แต่ก็ตัดสินใจพิสูจน์ด้วยตัวเองว่าทำไมเขาต้องมาพูดถึงผู้ชายที่ชื่อพระเยซู เธออยากรู้ว่าเขามาทำอะไรในโลกนี้ เขามาเพื่ออะไร เราเลยตัดสินใจรับเชื่อและยอมเรียนพระคัมภีร์กับกลุ่มนี้

ตอนที่เข้าไปติดในเรือนจำเธอก็อายุเกือบก็จะ 30 ปี พอเธอออกมาอายุก็เกือบ 40 กว่าแล้ว เธอขอบคุณพระเจ้าเพราะชีวิตเธอไม่ได้แย่งลง เธอมองว่าชีวิตวัยรุ่นที่ผ่านมาถ้าย้อนกลับไปดูมันเทียบกันไม่ได้เลยมันคนละเรื่องมันเหมือนขาขวากับขาซ้ายไม่ใช่เท้าด้วยแต่มันคือขาขวากับขาซ้าย ขอบคุณพระเจ้าที่มีวันนี้เพราะพระเจ้า ขอบคุณที่มีวันนี้เพราะพันธกิจเรือนจำคริสเตียน ถ้าไม่มีมูลนิธินี้เข้าไปในเรือนจำก็ยังไม่รู้เลยว่าถ้าพันธกิจออกมาชีวิตจะเป็นอย่างไร เธอขอบคุณพระเจ้าจริงๆ กับชีวิตใหม่ที่ได้รับ มันเป็นสิ่งที่พระเจ้าปลุกให้เธอแล้วให้เธอเติบโตในทางของพระเจ้า ไม่รู้ว่าใครจะพูดยังไงแต่เธอว่าพระเจ้ามีจริง

การไปทำงานข้างนอก เพื่อนๆในที่ทำงานรู้ว่าเธอเคยต้องโทษมาก่อน เธอขอบคุณพระเจ้าที่เจอแต่คนดีๆ ตอนแรกที่เข้าไปทำงานเธอบอกกับคนอื่นเรื่องอดีตของเธอ ทุกคนอยากเห็นว่าคนๆนี้คือใคร แต่ยังไม่มีการรู้ว่าเป็นคดีอะไรมา เมื่อเขารู้ก็มีการตกใจบ้างแต่ไม่ได้รังเกียจอะไร ส่วนทางญาติพี่น้อง เธอเล่าว่าตอนนี้ทุกคนดีกับเธอมากเพราะเห็นชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลง จากเมื่อก่อนพูดผิดพูดดีไม่ได้ เป็นคนตัวเล็กแต่ใจร้อน ใจเร็ว ปากว่ามือถึง แต่ตอนนี้เขาเริ่มเห็นเธอนิ่งขึ้น วันอาทิตย์ก็มาโบสถ์ พออยู่บ้านก็ดูแลหมาแมว ซึ่งเมื่อก่อนเธอไม่ชอบหมาแมวเลย ไม่เคยเลี้ยงแถมตีด้วย แต่เดี๋ยวนี้เลี้ยงได้และกลับรักมันด้วย ญาติพี่น้องของเธอเห็นการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ชัดเพราะเขาเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็ก เธอบอกว่านี่แหละเป็นเรื่องที่พระเจ้าเปลี่ยน ส่วนน้องของเธอก็ยังไปวัดตามปกติ แต่อยู่ด้วยกันได้เพราะพระเจ้าสอนให้รักกัน ให้มีความรักกับญาติพี่น้องด้วย

กรณีศึกษา ที่ 6

กรณีนี้เป็นเรื่องราวของนายต่าย สมาชิกของบ้านพระพร ที่เคยต้องคดีมียาเสพติดไว้ในครอบครอง แต่มีจำนวนมากจนต้องโทษเป็นผู้ค้ายาเสพติด ระดับการศึกษาปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เป็นรุ่นที่ 34 ซึ่งเพิ่งได้รับพระราชทานปริญญาบัตร เมื่อเดือนสิงหาคม ปี 2560 ปัจจุบันมีอาชีพเป็นเซลล์แมน ก่อนหน้านี้นับถือศาสนาพุทธแต่เมื่อมาเข้าร่วมเป็นสมาชิกของบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร จึงเปลี่ยนมานับถือศาสนาคริสต์ในภายหลัง

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ ต่าย เพศ ชาย อายุ 33 ปี

ฐานความผิด มียาเสพติดในครอบครอง

อาชีพเดิม เซลล์แมน

อาชีพปัจจุบัน เซลล์แมน

ชีวิตในเรือนจำ

นายต่ายรู้จักบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร จากการแนะนำของเพื่อนที่เป็นคริสเตียนในเรือนจำ ขณะที่ยังเป็นผู้ต้องขัง ในขณะนั้นมูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียนมีการเข้าไปทำกิจกรรมกับผู้ต้องขัง แต่นายต่ายยังไม่ได้ให้ความสนใจมากนัก ต่อมาเมื่อพ้นโทษออกจากเรือนจำ แล้วพบว่าตัวเองยังไม่สามารถเลิกพฤติกรรมการยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดได้ จึงทำให้นายต่ายมีความรู้สึกอยากที่จะเปลี่ยนตัวเอง ต่อมาเมื่อมีโอกาสติดต่อดีเจของวิทยุกระจายเสียงแห่งหนึ่งจึงให้ติดต่อหาเพื่อนที่พ้นโทษมาด้วยกัน ชื่อ โสภณ ให้ ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรพระพรมาก่อนและเป็นคนที่ทำให้นายต่ายได้รู้จักกับบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพรแห่งนี้

ความประทับใจที่นายต่ายมีต่อคุณโสภณเนื่องจากเห็นว่าเป็นคริสเตียน ซึ่งนายต่ายมองว่าคนที่ เป็น คริสเตียนเป็นคนที่มีความจริงใจ จากการพูดคุยกันในเรือนจำนายต่ายพบว่าเขาไม่ได้มีเจตนา ร้าย ไม่ได้คิดอะไรไม่ดีกับตน คนที่เป็นคริสเตียนการอัศจรรย์ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เมื่อมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดขึ้น เขามีจิตใจที่จะช่วยเหลือ อยากให้กำลังใจ การให้กำลังใจของกลุ่มคนคริสเตียนจะดีมากในเรือนจำ ขณะที่อยู่ในเรือนจำคุณโสภณได้อธิษฐานเพื่อนายต่ายเรื่องการสู้คดี ที่นายต่ายบอกว่าตนถูกยึดยา จำนวน 200 เม็ด ซึ่งยอมรับว่าตนเคยยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจริงแต่วันที่ถูกจับกุมตนไม่ได้มียาเสพติดในครอบครอง ต่อมานายต่ายได้ติดต่อทนายความ และสู้คดีโดยปฏิเสธทุกข้อกล่าวหาตั้งแต่ชั้นสอบสวน แล้วก็ปฏิเสธในชั้นศาลด้วย นายต่ายทำการสู้คดีมาจนกระทั่งศาลยกฟ้อง ทั้งหมดเป็นเวลา 11 เดือน พ้นโทษมาตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน 2554 แต่ก็ยังใช้ชีวิตยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดจนถึงเดือนพฤศจิกายนปี 2555 ก่อนเข้ามาอยู่ที่บ้านพระพร ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2556 เรื่องการยกฟ้องนี้นับเป็นความอัศจรรย์ที่นายต่ายรู้สึกว่าจะเกิดจากการอธิษฐานของเพื่อน คริสเตียนในตอนนั้น เมื่อได้เจอกับเพื่อนเก่าอีกครั้งนายต่ายจึงปรึกษาว่าตนอยากจะเปลี่ยนชีวิต คุณโสภณจึงได้อธิษฐานเพื่อนายต่าย

แล้วทักนายตายว่าตอนนี้ นายตายยังยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดถ้าอยากเลิกก็ให้โทรกลับมาหาเขา ซึ่งนายตายไม่แปลกใจนักเนื่องจากเห็นว่าสภาพภายนอกของตนก็น่าจะสังเกตได้อยู่แล้ว แต่หลังจากนั้นประมาณ 1 สัปดาห์หลังจากได้ทบทวนกับตัวเองแล้ว นายตายก็ได้ตัดสินใจติดต่อกลับไปหาคุณโสภณ และเดินทางจากจังหวัดราชบุรีเพื่อไปพบที่จังหวัดนครปฐม แล้วคุณโสภณก็พานายตายมายังบ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2556

ชีวิตในบ้านพระพร

การเริ่มต้นที่บ้านพระพร นายตายได้เรียนรู้เกี่ยวกับธรรมเนียมของพระเจ้า หลักการดำเนินชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ และใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเป็นระยะเวลากว่า 3 ปี (ตั้งแต่ต้นปี 2556 ถึง 2559) ซึ่งนายตายเล่าว่า การดำเนินชีวิตในบ้านจะมีกิจวัตรที่สมาชิกทุกคนต้องทำเหมือนกันคือการเรียนพระคัมภีร์ และการแบ่งหน้าที่ทำความสะอาด ในตอนแรกนายตายไม่ได้คาดหวังมากนักกับการเข้ามาอยู่ที่บ้านพระพร แต่ไม่อยากจะเชื่อว่าการถูกจำคุกอีกครั้ง อยากจะเปลี่ยนการใช้ชีวิตแบบเดิมๆ แล้วเมื่อเข้ามาที่บ้านพระพรทำให้ได้พบกับพี่น้องคริสเตียนที่มีอาชีพการงานที่ดี มีชีวิตที่ดี จึงทำให้ตนมีความปรารถนาอยากจะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิมบ้าง

นายตายกล่าวว่า “จริงๆ แล้วที่นี้ก็คือยาเสพติด คนที่ก้าวผ่านเข้ามาที่นี่ทุกคนต้องเลิกยาเสพติดทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็สุรา บุหรี่ ต้องเลิกแล้วถึงจะมาอยู่ที่นี่ได้ ถ้าเลิกไม่ได้เขาก็ไม่ช่วยเพราะช่วยไปแล้วมันไม่เกิดผลในความคิดของบ้านกึ่งวิถี เราก็อยู่ที่นี้มาพอเราไม่ได้พึ่งพวยาเสพติดเราก็ปรับเปลี่ยนได้ดีกว่า ใช้เวลาไม่นานประมาณ 2 เดือน 3 เดือนก็โอเคแล้ว ” ในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในบ้านพระพร ยังมีความไม่เข้าใจเกี่ยวกับ พระคัมภีร์ ไม่ทราบว่าพระคัมภีร์คืออะไร แต่มีคนในบ้านพระพรให้กำลังใจในการอ่านจึงได้ลองดู แล้วในช่วงแรกของการปรับตัวมีความรู้สึกที่ต้องสู้กับตัวเองแต่ก็มีข้อพระคัมภีร์ที่ช่วยหนุนใจมาตลอดว่าต้องใช้ชีวิตอย่างไร ทำให้มีการแยกแยะได้ ว่าสิ่งไหนดีไม่ดี ทำให้ปล่อยวางได้

ในขณะที่นายตายอยู่ที่บ้านพระพร มีโอกาสได้เรียนพระคัมภีร์ เรียนเรื่องการอธิษฐาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำเป็นประจำทุกวัน และมีกิจวัตรที่สมาชิกต้องทำร่วมกัน ก็คือการเฝ้าเดี่ยวในตอนเช้า การเก็บกวาดห้อง เก็บกวาดบริเวณบ้านพระพร เสร็จแล้วจึงไปทำภารกิจส่วนตัว และรับประทานอาหารเช้า จากนั้นก็มีการเรียนพระคัมภีร์ แล้วก็ไปช่วยกิจกรรมในคริสตจักรพระพรหรือในบ้านพระพร หลังจากรับประทานอาหารเที่ยงแล้วก็จะช่วยงานในคริสตจักรพระพรถึงประมาณบ่าย 3 โมง แล้วก็เป็นเวลาพักของสมาชิก ในตอนเย็นมีการไปออกกำลังกาย โดยสมาชิกสามารถเลือกเล่นกีฬาอะไรก็ได้ และมีกรนั่งเป็นกลุ่มเพื่ออธิษฐานกันหรือใช้เวลาอ่านพระคัมภีร์ประมาณ 2 ชั่วโมง สมาชิกสามารถรับประทานอาหารว่าง (snack) หรือน้ำอัดลมได้ หลังจากนั้นก็อ่านหนังสือเรียนแล้วก็แยกย้ายกันไป

พักผ่อน นายตายแล้วว่า ในบ้านพระพรมีทีมงาน พ่อบ้าน เจ้าหน้าที่ ที่จะมิกิจกรรมให้ทำ มีอาจารย์มาสอนพระคัมภีร์ ช่วง 9 โมงเช้า ถึง 10 โมง ซึ่งสิ่งนี้เป็นส่วนที่ทำให้เข้าใจพระคัมภีร์เข้าใจหลักการดำเนินชีวิต เมื่อก่อนนายตายไม่ได้ใส่ใจเรื่องเกี่ยวกับศาสนาพุทธเท่าไร แต่เมื่อมาเป็นคริสเตียนก็เข้าใจว่าต้องมีการสอนการใช้ชีวิตด้วย เหมือนกับหลักเรื่องศีลซึ่งเมื่อก่อนอาจจะเป็นเรื่องที่ทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง แต่พอมาอยู่ตรงนี้คือต้องให้ได้ อีกสิ่งที่เป็นปัจจัยในการทำให้นายตายกลับตัวกลับใจก็คือ การมาอยู่ที่นี่ได้ใช้ชีวิตตามหลักพระคัมภีร์ ทำให้เขาได้ความคิดใหม่ๆ เกิดไอเดียใหม่ๆ รู้จักการ

มีครั้งหนึ่งที่มีคนในบ้านพระพรมาถามว่า ถ้าอยากอธิษฐานขอพระเจ้า 7 อย่าง ให้เขียนลงไป เขาเขียนไปว่า อยากได้เงินเดือน 20,000 ขึ้นไป แล้วพอได้ก็อยากได้ 30,000 หรือ 40,000 ขึ้น ก็ได้ อยากได้รถก็ได้ เขาบอกว่าเขาทำตามหลักพระคัมภีร์ของพระเจ้านั้นจะไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้ และกำลังใจของเขามาจากการมีความหวังจากพระเจ้า แต่ก็ไม่ใช่ว่าชีวิตจะมีความสุขตลอดไป มีคลื่นมาบ้าง ทำให้เราไม่เข้าใจ ผิดหวังความรักบ้างหรือเรื่องการทำงานบ้าง ยอดขายลดลง แต่พระเจ้าก็ช่วยเปิดเผยในพระคัมภีร์ให้เขาสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้

ชีวิตหลังออกจากบ้านพระพร

เรื่องการทำงาน เมื่อเข้าปีที่ 2 ของการเป็นสมาชิกในบ้านพระพร นายตายยังไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานสักเท่าไร แต่เมื่อเข้าปีที่ 3 ก็เริ่มมีคนชวนไปเป็นเซลล์ ครั้งแรกนายตาย เป็นเซลล์ขายทั่วไปเกี่ยวกับสินค้าทางโรงงานอุตสาหกรรม ต่อมาเปลี่ยนเป็นเครื่องกรอกน้ำ ฟิลเตอร์ และมอเตอร์ ในขณะที่นั้นมีสมาชิกจากคริสตจักรอื่นมาชวนให้ไปเป็นเซลล์ที่บริษัทของเขาด้วย ช่วงเวลานั้นนายตายก็อธิษฐานกับพระเจ้า เพราะอยากจะมีรายได้ที่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ 100 เปอร์เซ็นต์ ต่อมา หลังจากใช้ชีวิตที่บ้านพระพรอยู่ 3 ปี นายตายก็สามารถออกไปเริ่มต้นชีวิตข้างนอกได้อย่างเต็มตัว

ในชีวิตการทำงานช่วงแรก เมื่อนายตายมีโอกาสได้รับตำแหน่งใหม่เขาก็ต้องลาออกจากที่เก่า ซึ่งตอนอยู่ในบ้านพระพรจะใช้มอเตอร์ไซด์ไปทำงานทุกวันแต่เมื่อออกไปทำงานข้างนอกมีความจำเป็นต้องใช้รถยนต์เนื่องจากมีระยะทางไกลขึ้น จากรามคำแหงถึงปทุมธานี ช่วงนั้นนายตายก็ต้องเร่งยอดขายเพื่อให้มีค่าครองชีพเพียงพอ ปัญหาเรื่องการเงินยังมีบ้าง แต่เขาก็อธิษฐานขอการช่วยเหลือจากพระเจ้าให้ช่วยเร่งยอดขายขึ้นมาก็เลยสามารถอยู่ได้ อีกทั้งตอนนี้เขาย้ายไปอยู่แถวปทุมธานีแล้วจึงไม่ต้องขับรถไปกลับอีก

นายตายออกไปใช้ชีวิตข้างนอกเป็นระยะเวลากว่า 3 ปีแล้ว ตั้งแต่ เดือนมกราคม ปี 2558 ไปอยู่แถวรามคำแหง 21 ประมาณ 1 ปี แล้วก็ย้ายไปอยู่แถวปทุมธานี ตั้งแต่ปี 2559

วันหนึ่ง นายต่ายบอกกับทางบ้านพระพรว่า มีรุ่นพี่ที่อยู่ในคริสตจักรชวนไปเป็นเซลล์ข้างนอก ทางบ้านพระพรก็ให้โอกาส เพราะมีความเชื่อใจในความประพฤติของนายต่าย ซึ่งนายต่ายไม่ได้มีความกังวลในการออกไปใช้ชีวิตข้างนอกมากนักเนื่องจากตลอด 3 ปีที่อยู่ในบ้านพระพร เขามีโอกาสได้ไปทำงานข้างนอก มีเพื่อนข้างนอกที่บางคนดื่มสุรา บางคนสูบบุหรี่ด้วย นายต่ายมองว่าการไปทำงานข้างนอกเขาต้องพบเจอเพื่อนแบบนี้เลี่ยงไม่ได้ ซึ่งแม้ว่าทางบ้านพระพรจะไม่ค่อยสนับสนุนการมีเพื่อนแบบนี้แต่นายต่ายก็สามารถควบคุมตัวเองได้ เมื่อต้องเจอเพื่อนๆ กลุ่มนี้เขาก็นั่งทานน้ำส้ม อยู่สังสรรค์กับเพื่อนสักพักก็ขอตัวกลับ เขาบอกว่าสิ่งที่ต้องทำคือ การเป็นมิตรกับเพื่อนร่วมงาน ไม่ไปรังเกียจพวกเขาที่ดื่มสุรา สูบบุหรี่ เมื่อมีโอกาสนายต่ายก็ได้พูดคุยเรื่องราวของพระเจ้าให้เพื่อนๆ ฟัง ซึ่งนายต่ายเรียกสิ่งนี้ว่า “การประกาศข่าวประเสริฐ” ซึ่งเพื่อนๆ ก็ไม่ได้เปลี่ยนมาเชื่อศาสนาคริสต์แต่ก็เปิดใจฟัง นายต่ายมีโอกาสเล่าประสบการณ์ของตนให้เพื่อนๆ ฟัง ถ้าเพื่อนคนไหนสนใจก็ชวนไปเรียนรู้ที่บ้านพระพรด้วยกัน นายต่ายเล่าว่า มีเพื่อนคนหนึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการมาชวนนายต่ายไปร่วมงานกฐินแถวจังหวัดโคราช นายต่ายก็ไปกับเขาด้วยซึ่งนายต่ายไม่ได้ไปร่วมพิธีกรรมทางศาสนาแต่ถือเป็นการไปพักผ่อนนอกสถานที่ แต่เมื่อนายต่าย ชวนมาโบสถ์เขาก็กลับไม่ได้ด้วย

การปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานในช่วงแรกเพื่อนมีความไม่ชอบขี้หน้าบ้าง มีวาทะที่ไม่สุภาพกับนายต่ายบ้าง แต่นายต่ายใช้ข้อพระคัมภีร์ในการรับมือกับเรื่องนี้จึงสามารถผ่านมาได้ ทำให้เขาถ่อมใจขึ้น นายต่ายเล่าว่าเขามีความท้อแท้บ้าง บางทีเพื่อนมาตู่ถูก แต่เขาก็คิดว่านี่เป็นเรื่องปกติ สิ่งที่เขาทำคือ ทักทายสวัสดีตามสารทุกข์สุกดิบเพื่อนๆ ในที่ทำงาน แม้ว่าตอนแรกๆ เพื่อนๆ จะไม่ค่อยชอบเขานักแต่เมื่อนายต่ายปรับเปลี่ยนมุมมองและทำดีกับเขา เพื่อนๆ ก็เริ่มยอมรับมากขึ้น ตอนนี้เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

ประสบการณ์การกลับใจ

ในเรื่องประสบการณ์กับพระเจ้าที่ทำให้นายต่ายเปลี่ยนทัศนคติ วิถีชีวิต นายต่ายเล่าว่า ในพระธรรมของพระเจ้าเป็นคำราที่สามารช่วยให้เขาดำเนินชีวิตเป็นแม้กระทั่งภูมิคุ้มกัน หมายถึงว่ามนุษย์เรามีภูมิคุ้มกันเพราะว่าไขข้อในกระดูกสร้างเม็ดเลือดขาว ทำให้เรามีภูมิคุ้มกันจากการดำเนินชีวิต ในพระคัมภีร์ไบเบิลก็เช่นกัน เราก็สามารถที่จะใช้ชีวิตในสังคมเหนือชั้นในทางพระคัมภีร์ ใช้ชีวิตเหมือนคนทางโลกทั่วไป ถ้าไม่รู้อะไรเดี๋ยวกก็จะหกล้ม ไม่สามารถวินิจฉัยความมุ่งหมายของตัวเองได้ ถ้าเราทำอะไรไม่ดีเราก็ต้องปรับปรุงแก้ไขก็จะทำให้เรามากกว่าเดิม นายต่ายสามารถออกไปอยู่ข้างนอกใช้ชีวิตข้างนอกได้ แต่บางครั้งก็ยังต้องต่อสู้กับตนเอง ต้องปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิต ที่บางทีก็ยังควบคุมตัวเองไม่ได้รักตัวเอง มีแรงบันดาลใจที่จะมีอนาคตที่ดีทำให้เขาอยากจะทำอะไรของตัวเองมากขึ้น

ง. บทสัมภาษณ์ของเจ้าหน้าที่บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร

เจ้าหน้าที่คนที่ 1

ในปี พ.ศ. 2524 นายสุนทร สุนทรธรรารวงศ์ ได้เริ่มเข้ามาเป็นอาสาสมัครและช่วยงานในเรือนจำต่างๆ โดยรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมและการประสานงานกับเรือนจำต่างๆ ปัจจุบันมีตำแหน่งผู้อำนวยการบ้านพระพร

โครงสร้างของบ้านพระพร

นายสุนทรเล่าว่า ที่นี่เป็นมูลนิธิ บ้านกึ่งวิถี และ คริสตจักร โดยมีพันธกิจอยู่ 3 ด้าน ได้แก่

1. การทำงานช่วยเหลือผู้ต้องขังในเรือนจำและสถานพินิจ จัดทีมเข้าไปอบรมด้านคุณธรรม ส่งเสริมการศึกษา ฝึกวิชาชีพ ในเรือนจำ
2. บ้านกึ่งวิถีบ้านพระพร ช่วยเหลือผู้พ้นโทษ คือคนออกมาจากคุก เยาวชนหรือผู้ใหญ่ อบรม พัฒนาชีวิต ปรับทัศนคติต่างๆ และส่งเสริมการศึกษา คนที่มาอยู่จะได้รับการเรียนหนังสือที่ กศน. เขตห้วยขวาง และบางส่วนได้รับการอบรมเรื่องอาชีพการงานต่างๆ ฝึกอบรมเพื่อกลับไปสู่สังคม
3. คริสตจักรพระพร ที่จะดำเนินการต่างจากคริสตจักรทั่วไป คือนอกจากจะเป็นสถานที่นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์แล้ว ยังใช้เป็นศูนย์ประสานงานติดตามดูแลผู้พ้นโทษหลังจากกลับไปทำงานข้างนอกและใช้คริสตจักรเป็นศูนย์เยี่ยมเยียนให้คำปรึกษา ติดตามดูแลจนกว่าเขาจะแข็งแรงในสังคม

การทำงานของทั้งสามด้านจะต้องเกี่ยวเนื่องกันหมดอย่างครบวงจร คือ เริ่มจากการเข้าไปทำกิจกรรมในเรือนจำ และเข้ามาในบ้านพระพรมีการหางานให้ทำและเมื่อไม่มีการติดตามดูแลก็จะเกิดการหลงหายของผู้พ้นโทษ ดังนั้นระบบการทำงานกับนักโทษจะต้องครบวงจร ไม่ใช่แค่การบรรเทาเฉยๆ ตั้งแต่ในคุก จนออกจากคุกว่าอยากทำอะไร ฝึกอาชีพ หางานทำ

ระยะเวลาในการดูแล บ้านพระพรจะดูแลขั้นต่ำ 1 ปีเต็มๆ เพื่อให้มั่นใจว่าโอเค บางคนกลับใจมาเป็นคริสเตียนก็จะมาโบสถ์

การรับเชื่อในพระเยซู บ้านพระพรไม่ได้บังคับว่าสมาชิกต้องมาเป็นคริสเตียน แต่ช่วยบนหลักการของความถูกต้อง ในการให้ความช่วยเหลือ การให้ความช่วยเหลือแนวนี้สำหรับทุกที่จะมีหลักของตนเองหลักการอบรมแต่สอนเราใช้คุณธรรมของศาสนาคริสต์ คนที่เข้ามาอบรมกับเราต้องสมัครใจ เราไม่พูดเรื่องศาสนาแต่เราต้องให้เขารู้ว่า ใครก็ตามที่มารับความช่วยเหลือจากเราเราใช้หลักการในพระคำพระเจ้าเป็นสื่อในการอบรมความเข้มแข็งของเขา ถ้าเขามีวิธีอื่นเขาจะไปที่อื่นเราก็ไม่ว่า เพราะปัญหาหนึ่งมีคนออกมาจากคุกเป็นหมื่นๆ แต่เราช่วยคนปีละพันคนเอง ดังนั้นคนที่มาคือคนที่เลือกเรา ถ้าเขาไม่เลือกเราเราก็ช่วยเขาไม่ได้ เขาจะมีข้อมูลของเราในเรือนจำอยู่แล้ว ในการอยู่ในเรือนจำจะมีแต่ละศาสนาเข้าไปอบรม จะมีเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์

บางเรือนจำเขาเป็นว่าของเราดี เขาก็จะเกณฑ์คนมา 3 เดือน 6 เดือน แต่บางที่เขาก็หมุนเวียนกันไป แล้วแต่การจัดการของเขา เราเข้าไปเพื่อจะสื่อสารข้อมูลที่เป็นประโยชน์และดีที่สุดต่อชีวิตของนักโทษ ดังนั้นหลักการของเรามีความชัดเจนในตัวและมีภาคปฏิบัติที่เกื้อหนุนชัดเจน

แนวการสอนของบ้านพระพร

เราไม่ใช่ครูอาจารย์ไปสอนแต่เราเป็นผู้ให้ชีวิต เป็นคอนเซ็ปของเรา คือ เมื่อมีคนเข้ามาอบรมเราเข้าไปให้ความรู้เรื่องความหมายของชีวิต มีการพูดเรื่องการตายของพระเยซูว่าเป็นหลักการของคน ที่เชื่อ คนที่เชื่อจะได้รับกับพลัง พยายามอธิบายความเชื่อของเรา คำสอนของเราให้เป็นรูปธรรม ศาสนาไม่เน้นการท่องจำไม่เน้นว่าต้องคิดแบบเรา แต่ถ้าเขาเชื่อแล้วเกิดสิ่งที่ดี ถ้าเขาเกิดการเปลี่ยนแปลง ก็แล้วแต่ ทุกคนเมื่ออบรมกับเราก็จะมีจุดที่เลือก ถ้าเขาเห็นจุดที่ดีถ้าเขาพ้นโทษก็จะมาบอกเรา บางทีจะแจ้งกับเจ้าหน้าที่เพื่อพามาหา ในไทยไม่ค่อยมีบ้านกึ่งวิถีเท่าไร ในรัฐบาลของกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นบ้านชั่วคราวของคนนานาชนิต เช่น คนเร่ร่อน คนไม่มีที่อยู่ จะเรียกว่าบ้านกึ่งวิถี บ้านพักชั่วคราว แต่ของเราจะเป็นบ้านกึ่งของนักโทษที่พ้นโทษ จุดประสงค์คือรองรับผู้พ้นโทษ ที่ไม่มีที่อยู่ สังคมไม่รับ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่หรือเยาวชน บางคนมีเป้าหมายก็ไม่มาที่นี้ ใครถือศาสนาไหนยากดีมีจนความรู้น้อยไม่เป็นไร แต่ต้องอ่านระเบียบการของเรา ว่ามีอะไรบ้าง ผู้ใหญ่เราทำได้ปีละสองร้อยคน ใครได้ปล่อยก็มาถามว่าว่างมั๊ยถ้าไม่ว่างก็ปฏิเสธไปก่อน มีเด็กเด็กตีผู้หญิง ผู้ชาย ผู้ใหญ่อย่างมากจะอยู่สองสามเดือนก็ไป เป้าหมายคือการทำมาหากิน ไม่เกิด 5 เดือน แต่เด็กจะอยู่ยาวเป้าหมายคือจบมัธยม การเอาคนมาช่วยต้องให้คนมีคุณภาพซึ่งการศึกษาจะช่วยเรื่องนี้ เพราะคนที่ปล่อยตัวมาเขาจะผิดฐานอะไรเราถือว่าเขาอิสระแล้วแต่ขาดการยอมรับจากสังคม เราจึงเปิดบ้านกึ่งวิถีเพื่อรองรับฟรี พุ่มพุกให้แข็งแรง พาไปสมัครงาน มีเงินใช้จ่ายในช่วงแรก สิ่งเหล่านี้เป็นภาระผู้พ้นที่หนักมากที่จะช่วยคนหนึ่งให้กลับมามีในสังคม ค่าใช้จ่ายเราขอบริจาคจากผู้คน ส่วนใหญ่ไม่พอ ไม่มีจากต่างประเทศ ไม่มีจากภาครัฐบาล แม้ว่าจะเป็นนโยบายแต่ไม่มีการสนับสนุนการทำงานกับเอกชน

เรื่องความสำเร็จวัดผลอย่างไร

เป้าคือการมีอาชีพและไม่กลับไปทำผิดซ้ำ ร้อยละ 3 ที่ล้มเหลว นับจากออกจากที่นี่หนึ่งปี คนเหล่านี้ยังแข็งแรง แต่อีกห้าปีสิบปีเราจะไม่รู้ ตอนนี้มีโครงการใหม่ คือ เมื่อก่อนเด็กจะถูกส่งไปสถานพินิจแต่ตอนนี้ศาลเลือกเรา เมื่อเขาเห็นว่าเด็กคนนั้นไม่ได้ตั้งใจหรือทำผิดครั้งแรก เราก็จะได้ดูแล สองปีและเรียนหนังสือและให้มูลนิธิรายงานตัวไปบอกศาล เพราะถ้าเขาไปอยู่สถานพินิจจะเรียนรู้การทำผิดจากคนเก่าๆ จึงต้องสร้างอาคารใหม่มารองรับ ตอนนี้มี 30 กว่าคนและจะรองรับอีกสามสิบกว่าคน เพราะจากการที่เคยไปทำงานเรือนจำนักโทษส่วนใหญ่เคยผ่านคุกเด็กมาก่อน อีกโครงการจะมีการรับเด็กที่แม่ตั้งครรภ์ขณะที่เข้าคุก กฎหมายจะให้แค่ปีหนึ่ง เด็กจะเข้ามาจนกว่าพ่อแม่จะออกจากคุก เราทำได้แค่ 40-50 คน พอสามขวบก็ส่งเรียน ปัญหาคืองบประมาณ

คำสอนเรื่องการใช้ชีวิต

ทุกคนอาจเหมือนถูกบังคับเพราะต้องเรียนพระคัมภีร์ เหมือนรับเชื่อในตัวแต่ภายหลังเขาพ้นจากเราแล้วเต็มใจอยากเป็นคริสเตียน ก็ค่อยมา เราไม่บังคับ เขาต้องทำตามกิจกรรมของเราใช้หนังสือมานา มีการเรียนพระคัมภีร์ศึกษาคุณธรรม ส่วนมากจะตัดสินใจตั้งแต่อยู่กับเราเพราะเห็นความแตกต่างจึงทำให้เขาเปิดใจอยากเชื่อพระเจ้า การตัดสินใจเป็นคริสเตียนเกือบทุกคน คนที่ยอมอยู่ในระเบียบไม่ได้ออกไปก่อนก็จะไม่ได้ตัดสินใจ เราก็ก่อนห้าม ถ้าไม่เต็มใจเราก็ก่อนออกไป เราไม่มีทางเปลี่ยนคนที่ไม่ตั้งใจหรือเต็มใจ เพราะเราเสียเงิน บางคนไม่มีพ่อแม่ก็เอามาให้เราเป็นผู้อุปการะ ไม่มีมูลนิธิไหนทำแบบนี้ คนที่มาจากกระบวนการของเราจะแตกต่าง คือร้อยละ 50 จะกลับไปกระทำผิดแต่ของเรา ร้อยละ 3 ภายในปีหนึ่ง ข้อดีของการเข้ามาอยู่กับเราพบว่าการทำผิดซ้ำจะน้อย ธรรมชาติคือการฝึกอาชีพข้างในเรือนจำคือจำต้องทำ แต่ของเราทำเพราะมีเป้าหมาย

เจ้าหน้าที่คนที่ 2

นายโจเป็นคนจังหวัดเชียงราย ตอนสมัยเด็กได้อยู่ในการดูแลของป้าที่รู้จักกัน ป้าคนนี้เป็นคริสเตียนและเคยต้องโทษจำคุกในเรือนจำมาก่อน นายโจอยู่กับเขาประมาณ 2-3 ปี พอจบมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็ได้เข้ามาในกรุงเทพเพื่อทำงาน แต่ทำไปสักพักเขารู้สึกว่างานที่ทำอยู่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการ จึงนึกถึงคริสตจักรและอยากเข้าคริสตจักรอีกครั้ง เมื่อไปที่คริสตจักรแห่งหนึ่งจึงได้รู้ว่ามียุทธินิเทศที่ให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษด้วย นายโจจึงมีความสนใจและเข้ามารู้จักกับบ้านพระพร ซึ่งก่อนหน้านี้ นายโจไม่เคยทำงานเกี่ยวกับมูลนิธิมาก่อน แต่ด้วยความที่รู้สึกว่าการให้ความช่วยเหลือผู้พ้นโทษนี้เป็นเรื่องแปลกใหม่และน่าสนใจ เมื่อท่านอาจารย์สุนทร (ผู้อำนวยการมูลนิธิพันธกิจเรือนจำ) เอ่ยปากชวน จึงตอบรับทันที

แม้ว่านายโจจะทำงานที่นี่ได้ค่าตอบแทนเป็นรายเดือน ซึ่งเป็นค่าตอบแทนที่ไม่ได้มากนัก แต่เขาก็ทำงานอยู่ที่นี่มาเป็นระยะเวลา 9 ปีมาแล้วโดยที่ไม่ได้ประกอบอาชีพเสริมอย่างอื่นด้วย เพราะนายโจบอกว่า ที่นี่จะมีงานเยอะ คนไม่พอ เขาต้องดูแลเด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ด้วย การเรียนปริญญาตรีที่ลงไว้ก็ยังไม่ได้ทำการเรียนต่อต้องดรอปไว้ถึง 2 เทอม

การดำเนินการของบ้านพระพร เป็นการดำเนินการภายใต้มูลนิธิพันธกิจเรือนจำคริสเตียน ซึ่งต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น มูลนิธิบ้านพระพร ซึ่งเริ่มต้นการดำเนินการตั้งแต่การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับบ้านพระพรในเรือนจำ ซึ่งช่วงแรกของการดำเนินการจะเป็นการบอกกันปากต่อปาก ต่อมามีการทำโปสเตอร์แปะไว้ที่เรือนจำว่าเป็นโครงการเกี่ยวกับการอบรมคุณธรรมแบบคริสเตียน ใช้แนวทางในพระคัมภีร์ไปสอนโดยตรง แต่ก็ยังมีวิชาอื่นๆที่นำไปสอนผู้ต้องขังด้วย เช่น การสอนวิชาชีพ การสอนภาษา และแจ้งแก่ผู้ต้องขังว่าเขาสามารถออกมาอยู่ที่นี้ได้เมื่อพ้นโทษออกมา

นายโจเล่าว่า การเข้าไปทำกิจกรรมในเรือนจำจะประกาศชัดเจนว่ามูลนิธินี้เป็นองค์กรเป็นคริสเตียน และใช้วิธีแบบคริสเตียนในการดำเนินการ เช่น เมื่อมีปัญหาติดใจกันก็จะไม่ใช่กำลัง เมื่อ

ผู้ต้องขังอยู่ในเรือนจำพวกเขาอาจจะใช้กำลัง แต่สุดท้ายก็จะพบว่าปัญหานั้นยังไม่จบ มีการระแวงกันเกิดขึ้นเพราะกลัวคุณกรณิจะมาเอาคืน เป็นต้น การมาอยู่ที่นี่ต้องชัดเจน และให้ผู้ต้องขังตัดสินใจตั้งแต่อยู่ข้างในเรือนจำ นายโจบอกว่า “เราต้องจริงใจกับเขา บอกให้เขารู้ว่ามาอยู่ที่นี่จะต้องเจอกับอะไรบ้าง ต้องปรับเปลี่ยนอะไรบ้าง เราจะพูดอย่างชัดเจนว่า ถ้าคุณมาขอความช่วยเหลือ ซึ่งในการมาอยู่ที่นี่ คุณอยู่ฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย นอกจากอยากได้อะไรก็ต้องดิ้นรน ผลักให้คุณออกไปทำงานข้างนอก เราก็จะบอกว่าอยู่ที่นั่นะคุณต้องปรับนิสัยตัวเอง ปรับอารมณ์ตัวเอง มีความมุ่งมั่นนี้ถึงอนาคต มาอยู่ที่นี่คุณจะลำบากหรือกินเหล้าไม่ได้” ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้ต้องขังเริ่มตัดสินใจตัดสินใจ เพราะเขาได้รับรู้การทำงานของเรา แต่ในบางกรณีที่ผู้ต้องขังไม่ได้รับรู้อะไรอย่างนี้มาก่อนแล้วเข้ามาที่บ้านพระพรแบบไม่ได้ถูกอธิบาย คนเหล่านี้ก็อาจจะมีปัญหาในการปรับเปลี่ยนนิสัยบางอย่าง เช่น การเลิกบุหรี่ บางคนรับไม่ได้จึงออกไปก็มี ซึ่งคนส่วนใหญ่ที่เข้ามาอยู่ที่นี่จะมีความตั้งใจที่จะหยุด ทางบ้านพระพรจะไม่มี การขอร้องให้หยุดบุหรี่ หยุดสุรา เนื่องจากมีแนวคิดที่ที่บ้านพระพรกำลังจัดเตรียมอะไรบางอย่างให้เค้าฝึก ถ้าเขามัวแต่พะว้าพะวงก็จะไม่เต็มที่ ไม่ดีต่อตัวเขาเอง มีบางกรณีที่สมาชิกบอกกับเจ้าหน้าที่ว่าหยุดแล้วแต่ยังแอบไปทำอีก ดังนั้น เมื่อถูกจับได้ก็จะมีการตัดสิทธิ์ต่างๆ มีมาตรการในการจัดการ เป็นต้น ในบ้านพระพรแห่งนี้จะรับผู้พ้นโทษที่ออกจากเรือนจำ และจะดูแลเรื่องที่พักที่นอน ความเป็นอยู่เหมือนเป็นพี่เลี้ยง สมาชิกในบ้านที่นายโจรับผิดชอบมีประมาณ 4-5 คน ซึ่งในบ้านพระพรจะแยกการดูแลระหว่างผู้ดูแลและผู้พ้นโทษที่เป็นชาย หญิง แต่ยังสามารถพูดคุยให้กำลังใจระหว่างเพศตรงข้ามกันได้ในเวลาปกติ

เมื่อถามถึงความจำกัดในการรับผู้พ้นโทษจากเรือนจำ นายโจกล่าวว่า ผู้พ้นโทษทุกคน ทุกศาสนา สามารถเข้ามาที่นี่ได้ เพียงแต่ต้องมีความต้องการที่อยากจะเปลี่ยนแปลงตนเองหรือมีใจที่อยากจะเปลี่ยนจริงๆ แต่มีบางคนไม่ได้ตั้งใจจะมาที่นี่แต่ทางเรือนจำส่งตัวมาก็มี เช่น ผู้ต้องขังที่เจ้าหน้าที่ในเรือนจำรู้ว่าสภาพเขาจะเป็นอย่างไรถ้าออกไปใช้ชีวิตข้างนอก เพราะมีผู้ต้องขังบางคนถ้ากลับบ้านไปก็มีโอกาสกลับไปติดยา ขายยาเหมือนเดิม เจ้าหน้าที่ทุกคนห่วงใยเขา กรณีแบบนี้ทางเจ้าหน้าที่เรือนจำก็จะส่งตัวมาให้มาอยู่ในบ้านพระพร ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็จะโน้มน้าวและแนะนำว่าให้มาลองดู เนื่องจากเจ้าหน้าที่ในเรือนจำเห็นการช่วยเหลือของทางมูลนิธิแล้วว่าทำงานกันอย่างไร พอมาถึงที่นี่ ทางบ้านพระพรก็จะบอกข้อจำกัดของบ้านพระพรให้พวกเขาฟัง เพื่อให้พวกเขาเตรียมตัว

ในการเข้ามาที่บ้านพระพรครั้งแรก ผู้พ้นโทษจะมาพร้อมเอกสารประวัติของเขา เจ้าหน้าที่จะมีการสอบถามเพิ่มเติมบ้าง แต่จะเน้นการพูดคุยให้เขามีความมั่นใจในการตัดสินใจ และเริ่มต้นใหม่ เน้นย้ำกับเขาว่าสิ่งที่เคยทำมามันคือความผิดพลาด ต้องยอมรับความจริง พวกเขาสามารถเริ่มต้นใหม่ได้ เพียงแต่ว่าการเริ่มต้นใหม่ครั้งนี้ ต้องอดทน มีความพยายาม ไม่ใช่การเปลี่ยนตัวเองเหมือนเมื่อก่อน ถ้าพวกเขาอยากเริ่มต้นใหม่ต้องไม่ใช่การใช้กำลังแบบเมื่อก่อน

กิจวัตรประจำวันและการจัดการเรื่องทั่วไปของสมาชิก

นายโจเล่าว่าคนที่เข้ามาในบ้านพระพร ส่วนมากจะไม่ค่อยมีทุนทรัพย์ ซึ่งที่นี่มีการเตรียมปัจจัยที่จำเป็นให้แก่สมาชิกในบ้านอยู่แล้ว เช่น เสื้อผ้า ชุดนอน เครื่องใช้ เครื่องนอน อุปกรณ์อาบน้ำ ส่วนใหญ่มาจากคนที่อยู่ก่อนแล้วออกไป การดำเนินการจัดสรรข้าวของเครื่องใช้จะมีกองกลางอยู่และมีบางส่วนที่มีผู้นำมาบริจาคให้ด้วย การดูแลเรื่องเสื้อผ้าของสมาชิก พวกเขาจะรับผิดชอบของตัวเอง

ส่วนเรื่องอาหารการกินจะมีแม่ครัวประจำบ้านเป็นผู้ดูแลให้ นายโจบบอกว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ปัญหาหลักของคนที่นี่ พวกเขามีปัญหาที่สำคัญกว่านั้น คือ เขาไม่สามารถเริ่มต้นใหม่ได้ ไม่สามารถหักห้ามใจตนเองได้ คนที่มาอยู่ที่นี้จึงมีแต่ความคิดอยากจะเปลี่ยนแปลงตนเอง อยากเลิกพฤติกรรมเก่าๆ เสียมากกว่า ซึ่งเมื่อเข้ามาอยู่ในบ้านพระพร ทางทีมงานและสมาชิกที่เข้ามาอยู่ก่อนจะให้คำแนะนำในการปรับตัว โดยยึดหลักคำสอนในพระคัมภีร์ที่สอนว่า เราได้รับอะไรมา เราเรียนรู้อะไรมา โดยเฉพาะสิ่งดีๆ ก็จะมีการส่งต่อกันไป แบ่งปันต่อกัน นายโจยกตัวอย่างสมาชิกบางคนที่ตั้งใจจะเข้ามาเพื่อหางานทำเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีปัญหาเรื่องอารมณ์อยู่ ซึ่งเมื่อออกไปทำงานข้างนอกก็พบว่าคนเหล่านี้ยังเข้ากับคนอื่นในที่ทำงานไม่ได้เนื่องจากไม่มีเวลามากพอที่จะฝึกฝนตัวเองที่นี่ ซึ่งในบ้านพระพรจะมีการสังเกตสมาชิกแต่ละคนว่ามีความสามารถอะไรบ้าง อะไรที่เหมาะสมกับเขา

เมื่อมีสมาชิกเข้ามาใหม่ จะไม่มีการแบ่งแยกกับคนที่อยู่ก่อนแล้ว แต่จะให้ใช้ชีวิตร่วมกันเลย เพียงแต่จะมีการแยกระหว่างเด็กจากสถานพินิจ กับผู้ใหญ่จากเรือนจำในการพักอาศัย ทำกิจกรรมบางอย่างเท่านั้น การมอบหมายงานให้สมาชิกแต่ละคน จะมีเจ้าหน้าที่เป็นผู้ประเมินว่าสมาชิกคนนั้นมีความตั้งใจหรือไม่ ก็จะเริ่มมอบหมายงานให้รับผิดชอบและวางแผนจัดการด้วย ไม่ใช่แค่ให้ไปทำเท่านั้นเพื่อที่จะดูว่าเขามีการจัดการอย่างไร มีความผิดพลาดตรงไหนหรือไม่เพื่อฝึกให้พวกเขาได้เรียนรู้จากการทำงานนั้นๆ

ความรับผิดชอบของสมาชิกในบ้าน หลักๆจะเป็นการดูแลเรื่องสถานที่ร่วมกัน หลักๆเป็นการทำความสะอาด ปรับภูมิทัศน์ โดยแบ่งโซนรับผิดชอบกัน เพราะติดตามได้ง่าย แต่ส่วนที่เขาต้องรับผิดชอบรายบุคคลก็ยังมี เช่น เด็กที่ยังอ่านหนังสือไม่ได้ เขียนไม่ได้ ก็จะมีการสอนโดยส่งเข้า กศน. ซึ่งมีการเปิดสอนในบริเวณบ้านพระพร และมีกิจกรรมให้พวกเขาทำเพื่อพัฒนาความรู้ สำหรับคนที่อ่านได้ก็จะมีมอบหมายให้อ่านหนังสือ วันละบท หรือกำหนดเป็นส่วนๆ เป็นหนังสือเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาบุคลิกภาพ แล้วให้สรุปให้เจ้าหน้าที่ฟัง เพื่อเป็นการทดสอบว่าสิ่งที่เขาอ่านไปนั้นพวกเขาเข้าใจหรือไม่ ส่วนของผู้ใหญ่ก็จะมีฝึกอาชีพ ซึ่งบ้านพระพรมีกิจกรรมหลายๆอย่างให้พวกเขา สำหรับคนที่เคยอยู่ในเรือนจำมาก่อนจะได้รับการฝึกอาชีพ มีความสามารถอยู่แล้วในเรื่องต่างๆไป เช่น เป็นช่างเชื่อม ก่อปูน ส่วนของบ้านพระพรมีโครงการปลูกเกษตร ฟาร์มกัญ ปลูกไส้เดือน รานทำกีตาร์ ซึ่งเป็นโครงการที่ประธานและเลขาของมูลนิธิฯคิดขึ้นมา จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อการนำไปประกอบอาชีพโดยตรง แต่เพื่อฝึกความรับผิดชอบ การติดตามวางแผน และสร้างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความคิดของเขา พอพวกเขาสามารถประเมินการทำงานด้วยตนเองได้ มีการติดตามวางแผนได้ ผลพลอยได้ที่ตามมา ก็เป็นการสร้างอาชีพต่อไป

การจัดการด้านพฤติกรรมของสมาชิกในบ้านพระพร

เกี่ยวกับการปรับตัวของผู้พันโทษที่เข้ามาเป็นสมาชิกในบ้านพระพร ช่วงแรกๆ นายโจเล่าว่า ยังมีบางเรื่องที่ต้องมีการจัดการอย่างชัดเจน แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ เช่น ตอนอยู่ในเรือนจำพวกเขาจะพูดภาษาแบบเพื่อน ต้องเสียงดังๆ พูดแรงๆ และมีวิธีการพูดในแบบของเขา ภาษาของเขา ซึ่งเป็นธรรมชาติของคนที่อยู่在那นั่น แต่พอมาอยู่กับมูลนิธิฯอะไรที่เจ้าหน้าที่ฟังดูแล้ว มันเป็นภาษาที่เขาใช้ข้างในเรือนจำ เช่น คำว่า “ซิ่น” ปกติเราจะเข้าใจว่าไม่เปี้ยกมาก ไม่ได้แห้งเลย แต่ทางเขาคือ จะดีก็ไม่ใช่ จะร้ายก็ไม่เชิง คำว่า “วิ่ง” ของเราคือเร็ว ว่องไว แต่ของพวกเขาคือ มันตีมาก มันสุดยอด

คำศัพท์ประมาณนี้แม้จะไม่ใช้คำหยาบคาย แต่ เจ้าหน้าที่ก็จะบอกให้เขาลดลง เพราะคำพูดแบบนี้มันทำให้เค้าไม่หลุดจากความเป็นอดีตผู้ต้องขัง ที่บ้านพระพรมีแนวทางว่า อยากให้พวกเขาหลุดจากอดีตเพื่อสร้างทัศนคติว่าเขาเป็นคนใหม่แล้ว เขาเปลี่ยนแล้ว คำพูดเหล่านี้เป็นการสร้างบรรยากาศที่ไม่ได้เปลี่ยนใหม่ ถ้าเขาไม่เปลี่ยนบรรยากาศแบบนี้ เวลามีคนมาว่าพวกเขาจะรู้สึก ว่า “ก็เราเป็นคนแบบนี้” แต่จริงๆที่นี้พยายามเน้นย้ำว่านั่นคืออดีต แต่ความจริงตอนนี้พวกเขาได้เปลี่ยนแล้ว และคนที่เป็นผู้ดูแลด้วยกัน มีความคิดเห็นด้วยกันว่า ถ้ามีภาษาแบบนี้ควรปรับ ภาษาที่ไม่ใช่คำหยาบแต่สร้างบรรยากาศให้เหมือนกับอยู่ข้างในเรือนจำก็ไม่อนุญาตให้ใช้ เพราะบางคนไม่เข้าใจ อย่างคนเสพยาก็จะมีภาษาศัพท์ของเขา ซึ่งคนพวกนี้จะมีความรู้สึกสูง เร็วด้วย มีความประจบประแจง อย่างช่วง 3-4 ปี ให้หลัง นายโจพบว่าผู้ต้องขังที่ได้รับคำดูถูกจะรู้สึกกับมันได้ง่ายกว่าคำให้กำลังใจ เช่น การรับคำดูถูกไป 1 คำ เขาต้องการคำให้กำลังใจเป็นร้อยคำเพื่อให้คนเหล่านั้นเห็นว่ามันคืออดีต นายโจเล่าต่อไปว่า เคยมีกรณีที่มีคนพูดกับสมาชิกในบ้านคนหนึ่งทำนองว่าคนที่มามูลนิธินี้เป็นคนพ่อแม่ไม่เอา ไม่มีที่จะไป แต่สมาชิกคนนั้นเขามีแม่ มีบ้าน แต่เขาเองเลือกที่จะมาอยู่ คำพูดเหล่านี้ทำให้เขารู้สึกเหมือนโดนต่อว่า แม้ว่าคนที่พูดจะพูดโดยภาพรวมไม่ได้ระบุเจาะจงถึงใคร แต่สิ่งนี้ทำให้สมาชิกคนนั้นรู้สึกโกรธมาก แต่ดีที่เขาควบคุมอารมณ์ได้ นายโจต้องใช้เวลา 3-5 วันพูดปลอบใจเขา เพียงเพราะคำพูดที่คนพูดเพียง 3-5 วิ เมื่อได้เจอกับสมาชิกคนนั้นที่ไรก็จะบอกนายโจว่า เขารู้สึกไม่โอเคเลย เค้ามีบ้านเค้ามีแม่ เค้าสามารถกลับไปอยู่ได้ คือจะพูดวนๆแบบนี้แม้ว่านายโจจะอธิบายมุมมองใหม่ๆให้แล้วก็ตาม ซึ่งวิธีการที่นายโจใช้เพื่อเยียวยาความรู้สึกของสมาชิกคนนั้น คือ การคอยอยู่ใกล้ คอยสังเกต ถามเขาว่าโอเคขึ้นยัง เป็นไบบ้าง ถามว่ามั่นใจหรือยังว่าเราไม่เป็นแบบนั้นแล้ว เน้นย้ำกับเขาว่าเขาไม่ใช่ เขาถึงสงบลงได้ นายโจสังเกตว่ากิริยาท่าทางเขาปกติก่อนหน้าที่จะเป็นแบบนี้จะคุยเล่นกันได้ แต่พอเกิดเหตุการณ์แบบนี้เขาจะเงียบ ไม่ค่อยคุย นิ่งๆ หงุดหงิดตลอดเวลา ซึ่งผู้พันโทษส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกค่อนข้างละเอียด โดยเขาจะไม่รู้ตัว นายโจกล่าวว่า ช่วงหลังๆผู้พันโทษเกือบทุกคนจะมีความรู้สึกแบบนี้ง่ายมาก ยิ่งคนที่อยู่ในเรือนจำนานๆ จะมีความไวต่อคำพูดแบบนี้ แค่เพียงคำพูดที่ถูกปฏิเสธ เช่น ถ้าบอกว่าห้องนี้ทุกคนเข้าได้ แต่เขาเข้าไม่ได้ คนนั้นก็จะมีคำถามแล้วว่า ทำไมคนอื่นเข้าได้ แต่เขาเข้าไม่ได้ ซึ่งเป็นเรื่องความประจบประแจงทางอารมณ์ของพวกเขา

เมื่อมีปัญหาความไม่เข้าใจระหว่างสมาชิกของบ้าน อันดับแรกที่ทุกคนต้องพึงระวังคือ ไม่ใช่กำลัง คนที่ใช้กำลังจะมีบทลงโทษ ได้แก่ การตัดสิทธิ์ ไม่ให้ออกไปทำกิจกรรมข้างนอกบ้าง ไม่ให้ใช้เครื่องมือสื่อสารบ้าง ซึ่งจะพิจารณาตามสถานะการณ์ ถ้ามีปัญหาที่เกี่ยวกับการเงินก็จะมีการนำเข้ามาปรึกษากันในที่มงาน และนำเข้าที่ประชุมคณะกรรมการเพื่อหาทางออกให้ นายโจมองว่า คนที่เป็นอดีตห้องขัง เขาต้องการคนเข้าใจแต่เขาจะไม่เห็นความจริงว่าเขาต้องเปลี่ยนอะไร ดังนั้นเราต้องให้เขามองทั้งสองด้านว่า ตัวเขาเองนั้นต้องเปลี่ยน และขณะเดียวกันเขาต้องมองหาสังคมที่ให้โอกาสเขา เหมือนกับมูลนิธิที่เป็นจุดศูนย์กลางในการจะเชื่อมผู้พันโทษกับสังคม เพราะเวลาส่งคนไปทำงาน มูลนิธิจะพิจารณาพฤติกรรมนิสัย เช่น ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้นหรือไม่ เวลาเจอคำพูดของคนพวกเขาตอบสนองอย่างไร แก้ไขปัญหาในงานได้ไหม เจ้าหน้าที่จะเริ่มสังเกตตั้งแต่อายุข้างในบ้านพระพร ถ้าเป็นคนที่มีอายุมากกว่า เขาสามารถดูแลน้องๆได้ไหม ถ้าเจอน้องๆไม่เชื่อฟัง จะแก้ปัญหายังไง สิ่งเหล่านี้จะช่วยในการประเมินพฤติกรรมของสมาชิกในบ้านได้ การมอบหมายให้ดูแลและพิจารณาตามบุคลิกภาพรวมถึงทัศนคติของเขา ว่ามีการใช้อารมณ์ในการแก้ปัญหาหรือไม่ トラบไคที่เขาควบคุม

อารมณ์ตนเองไม่ได้เขาก็จะไปดูแลคนอื่นไม่ได้ เราให้เขาดูแลกันเหมือนพี่ดูแลน้อง ดูแลทุกอย่าง ชีวิตอารมณ์ เหมือนที่เราดูแลเขา ตามโครงสร้างที่เราเคยดูแลเพื่อความต่อเนื่องที่เจ้าหน้าที่อาจจะดูแลพวกเขาไม่ทั่วถึง

สิ่งสำคัญที่เจ้าหน้าที่ในบ้านพระพรต้องช่วยกันเฝ้าระวังไม่ให้เกิดขึ้น นอกจากการกลับไปใช้สารเสพติด หรือกระทำผิดกฎของบ้านแล้วยังต้องระวังการที่สมาชิกในบ้านเริ่มเกาะกลุ่มกับคนใดคนหนึ่ง เพราะบรรยากาศในเรือนจำ หรือข้างนอกที่ยังมีวงโคจรที่ไม่ดี พวกเขาจะมีกลุ่มที่รู้จักกัน ขยับตัวรู้กัน ผงกหัวรู้กันแบบนี้ นายโจบอกว่าต้องระวังเป็นพิเศษด้วย เพราะนี่เป็นส่วนหนึ่งในบรรยากาศที่เค้าต้องเปลี่ยน สิ่งเหล่านี้อาจมีผลในทางที่ไม่ดี เช่น เวลาเห็นเพื่อนทำผิดก็จะไม่พูด จะปกปิดความผิดให้กัน แต่เจ้าหน้าที่จะเน้นย้ำว่าปัญหาเหล่านี้ยังก็จะทะลุขึ้นมาจากพื้นที่เค้ากลับไป อาจยังไม่เห็นวันนี้ วันหนึ่งก็จะเห็น ถ้าเขายังไม่เลิก ยังไงปัญหา ก็จะเกิด มีการตกลงกันว่า ถ้าสมาชิกในบ้านคนไหนเห็นการกระทำความผิดของเพื่อนร่วมบ้านพระพรแล้วคุณไม่พูด ไม่บอกแก่เจ้าหน้าที่ ก็ถือว่าคนๆ นั้นมีส่วนร่วมในการทำผิดด้วย หรือถ้ามาแจ้งเจ้าหน้าที่แล้ว กลับมีที่ไม่ชอบเราหรือพาคคนอื่นไม่ชอบเรา ไปด้วย คนที่กระทำความผิดจะต้องพิจารณาตนเองว่าเขาจะยังอยู่ที่นี่ต่อไปหรือไม่ หรือจะเปลี่ยนตัวเอง เจ้าหน้าที่จะบอกสมาชิกที่นำเรื่องมาแจ้งว่าไม่ต้องไปกลัว เพราะเขาทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว จะให้ความอุ่นใจกับคนที่ทำถูกต้อง

เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลในบ้านพระพร

เจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้ดูแลมีทั้งอาสาสมัครและเจ้าหน้าที่เต็มเวลา ซึ่งเจ้าหน้าที่อาจจะเคยเป็นผู้พันโทษมาก่อนก็ได้ การเป็นเจ้าหน้าที่ต้องมีการฝึกฝนอย่างมาก ตอนนี้มีเจ้าหน้าที่ประมาณ 12 คน แต่เจ้าหน้าที่ต้องเป็นคริสเตียนเท่านั้น เพราะการทำงานตรงนี้จะต้องใช้ความอดทน ความรัก ความเข้าใจ ใช้ความจริง ซึ่งคนทั่วไปไม่ได้มีแบบนั้น นายโจเคยชักชวนภรรยาของเพื่อนที่มีอาชีพเป็นพนักงานขายเครื่องสำอางค์ให้เข้าไปทำกิจกรรมกับคนในเรือนจำ แต่ได้รับคำตอบว่าไม่สนใจเพราะคิดว่าเป็นที่ๆ คนปกติไม่ควรเข้าไป แต่นายโจมองว่า สำหรับคนที่เป็นคริสเตียนไม่ได้คิดแบบนี้ การที่ได้เห็นคนออกมาจากเรือนจำแล้วมาโบสท์ทุกอาทิตย์ หรือคนที่เคยมีชีวิตที่เลวร้ายมาตลอดชีวิตแต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นคนใหม่ทำให้นายโจรู้สึกอัศจรรย์ใจมาก นายโจกล่าวว่า ถ้าเขาไม่ได้เป็นคริสเตียนเขาคงไม่เชื่อว่ามีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นจริงๆ ที่คนๆ หนึ่งจะเปลี่ยนแปลงตัวเองได้ คนที่ผ่านอะไรแบบนี้มาจริงๆ เขาจะพูดเรื่องเดิมตลอด ไม่โกหก

ระยะก่อนกลับสู่สังคม

สมาชิกในบ้านพระพรที่มีพฤติกรรมเหมาะสมจะได้รับโอกาสในการทำงานข้างนอกระหว่างช่วงเวลาที่ยังไม่ครบ 1 ปี โดยทีมงานจะพิจารณาว่าสมาชิกคนไหนมีความพร้อม และงานที่จะไปทำมีความเสี่ยงหรือไม่ เช่น กำลั้งฝึกได้ดีแต่พอไปทำงานแล้วหลุดจากความตั้งใจที่จะเปลี่ยนตัวเองก็จะไม่ให้ไป การเลือกงานให้แต่ละคนจะ让他ไปลองก่อนในตอนแรกจะไม่ให้เลือกทำแต่สิ่งที่อยากทำงานจะได้จากคนที่รู้จักกับมูลนิธิแล้วติดต่อเข้ามาว่าขอคนเข้าไปช่วย ซึ่งงานมีหลากหลายมาก เช่น งานฉีดปลวก งานช่วยต่างๆ โดยทางบ้านพระพรจะไม่ให้สมาชิกรับงานเต็มเดือน เนื่องจากเป็นผู้ที่ยังฝึกไม่ครบ 1 ปี แต่ให้ไปเข้าเย็นกลับทำงานเล็กๆ น้อยๆ ได้ แล้วยังต้องกลับมาฝึกฝนในด้านอื่นๆ ต่อไป

มีบางงานเป็นงานที่ไปเข้าเย็นกลับแต่ใช้เวลาถึง 2 เดือน แล้วเมื่อเจ้าหน้าที่เห็นว่าเสี่ยงต่อการกลับไปกระทำความผิดหรือกลับไปใช้ชีวิตเดิมก็ไม่อนุญาตให้ไป

เรื่องราวได้ของสมาชิกที่ออกไปทำงานชั่วคราวนอกบ้าน เจ้าหน้าที่จะทำการรับฝากไว้ให้โดยแจ้งกับทางบริษัทที่ไปทำงานด้วย ให้โอนเงินเข้าในบัญชีของมูลนิธิฯ เพื่อเป็นเงินเก็บของสมาชิก สมาชิกสามารถเบิกใช้ได้ถ้ามีความจำเป็น เมื่อครบกำหนดก็จะคืนให้เขา การเก็บรักษาไว้ให้เพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้น เช่น การนำเงินไปใช้ในทางที่ไม่ถูก

เมื่อสมาชิกฝึกฝนในบ้านจนใกล้ครบ 1 ปี จะมีการพูดคุยแบบจริงจังว่าเขาเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ในขั้นตอนยังต้องฝึกอยู่ พอครบ 1 ปีจะชัดเจนว่าสมาชิกมีความสามารถในด้านไหน ถ้าเขาคิดว่า 1 ปีไม่ไหวแล้วต้องหางานก็จะไปหางาน ซึ่งทางบ้านพระพรจะหางานให้สมาชิกทำด้วย สมาชิกบางคนออกไปเป็นเจ้าของร้านอาหารเล็กๆ ร้านขายหมูทอดก็มี ซึ่งก่อนที่สมาชิกจะออกทางบ้านพระพรจะจัดการวางแผนเรื่องการเงินให้ ถ้าเราเห็นว่าอีก 3 เดือนเขาจะออก ก็หมายความว่าก่อนหน้านี้ 9 เดือนทางบ้านพระพรจะดูแลเรื่องการเงินให้ เพื่อให้สมาชิกมีเงินพร้อมไปเริ่มต้นข้างนอก สำหรับคนที่ยังไม่พร้อมเรื่องที่อยู่อาศัย จะมีการเริ่มคุยวางแผนจัดหาที่พักใกล้ที่ทำงานให้ แต่จะอยู่เป็นปีไม่ได้ เพื่อป้องกันปัญหาการเปลี่ยนใจไม่ยอมออกจากบ้าน โดยยังให้เวลาพักที่มูลนิธิได้ประมาณ 3-5 เดือน และจะมีคณะกรรมการพิจารณาว่าจะให้อยู่ต่อหรือไม่ นานเท่าไร การเข้ามาของผู้พันโทษจากเรือนจำแต่ละช่วงจะไม่เท่ากัน ทางบ้านพระพรรับได้ 50-70 คน เมื่อสมาชิกออกจากบ้านพระพรไปแล้วยังมีการไปหา ไปเยี่ยม หรือติดต่อทางโทรศัพท์หรือทางโซเชียล นายโจกล่าวไว้ จุดนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างมากในการติดตามผล

สำหรับสมาชิกที่ยังไม่ได้เป็นคริสเตียน ทางบ้านพระพรจะไม่มีการบังคับให้เปลี่ยนศาสนาแต่จะเน้นในเรื่องการพัฒนาตนเอง นายโจบอกว่า ส่วนใหญ่เมื่อเขามีปัญหาแล้วอธิษฐานแล้วได้รับคำตอบเขาก็จะตัดสินใจเอง เหมือนที่พระคัมภีร์บอกว่ารับด้วยปากเชื่อด้วยใจ ต่อหน้าทุกคน มีสมาชิกที่เข้ามาหาเจ้าหน้าที่เป็นพยานว่าเขาได้รับอย่างนั้นอย่างนี้ มีประสบการณ์เอง สมาชิกบางคนออกจากบ้านพระพรเมื่อครบกระบวนการโดยไม่ได้รับเชื่อเป็นคริสเตียนและยังมีความสัมพันธ์กับคนในบ้านพระพรอยู่ก็มี

ในเรื่องการกลับไปกระทำความผิดซ้ำ ส่วนใหญ่ผู้ที่ออกจากที่นี่ด้วยความสัมพันธ์ที่ดีมักไม่มีคนกระทำความผิด นายโจบอกว่า คนที่ออกไปคือคนที่บ้านพระพรบอกให้เขาออกไปใช้ชีวิต เขาจะมีความสัมพันธ์ที่ดี โดยยังมีการติดต่อกับเขาอยู่เสมอ และส่วนน้อยที่ก่อคดีก็มีแต่จะเป็นคนที่ไม่อยากอยู่ที่นั่นแล้ว ซึ่งในบ้านพระพรมีกำหนดการในการฝึกฝนชีวิตให้กับสมาชิก คือ 6 เดือน ถึง 1 ปี สมาชิกคนไหนที่ไม่พัฒนามักจะเพิ่มความเข้มข้นในการกวดขันเคาเพื่อให้เขาพัฒนา สมาชิกที่เคยอยู่ที่นั่นส่วนใหญ่จะอยู่ไม่เกิน 1 ปี จะมีแค่บางเคสที่เกิน 1 ปี ซึ่งบ้านพระพรจะให้ความช่วยเหลือต่อ เพราะมีแนวโน้มที่จะพัฒนาแต่เขาพัฒนาช้าเพราะยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดก็มี

นายโจกล่าวว่า ปัจจัยหลักที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของผู้พันโทษ คือการเชื่อในพระเจ้า รองลงมาคือความสัมพันธ์ระหว่างผู้ดูแล เหมือนกับเขามีชุมชน มีกำลังใจที่จะอดทน ฝึกฝน เวลาเขาเผชิญกับคนที่ถูกลง เขาก็จะพูดว่าขอโทษ เขาความตั้งใจจะเปลี่ยนตัวเอง ซึ่งต่างจากผู้ที่ไม่ได้ฝึก คนที่

เป็นคริสเตียนจะแก้ไขปัญหาได้ดี พวกเขาได้รับการสอนว่าต้องกล่าวขอโทษไม่ว่าตัวเองจะผิดหรือถูก นายโจเคยบอกสมาชิกว่า “ถ้ายังตัดสินใจตอบโต้กับคนอื่นแบบเดิมๆคุณก็จะเป็นเหมือนที่คนอื่นพูดว่า คนคุณเปลี่ยนไม่ได้”

เรื่องอื่นๆ

ในเรื่องการปฏิสัมพันธ์กับคนในชุมชนบึงพระราม 9 ซึ่งเป็นสถานที่ที่มูลนิธิฯตั้งอยู่ นายโจเล่าว่า คนในชุมชนนี้ให้การตอบรับกับการดำเนินการของบ้านพระพรเป็นอย่างดี ไม่มีความรังเกียจหรือเกรงกลัวผู้พันโทษที่อยู่ในบ้านพระพร มีจัดกิจกรรมกับชุมชน เช่น งานวันเด็ก และมีครั้งหนึ่งที่บ้านพระพรเคยรับเสด็จพระองค์โสมฯ สิ่งนี้ทำให้ชุมชนได้รับประโยชน์จากการดำเนินการของบ้านพระพรด้วย

เจ้าหน้าที่คนที่ 3

ประวัติส่วนตัว

ป้าภาชื่อจริงชื่อ ปานภา ปานเพชร เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาที่นี้แล้วก็ดูแลบ้านพระพรทั่วไป งานของป้าภาก็คือการดูแลทุกคนที่อยู่ใน บ้านพระพร แล้วก็ค่าใช้จ่าย การศึกษา อาหารการกิน เสื้อผ้า การติดต่อ ประชาสัมพันธ์ ส่วนใหญ่จะเป็นงานด้านนี้มากกว่า อายุ 54 ปี

การเข้ามาเป็นเจ้าหน้าที่

ก่อนหน้านี้เป็นพนักงานบัญชีบริษัททัวร์ทำงานเกี่ยวกับบริษัททัวร์แล้วป้าภาก็รับเชื่อพูดภาษาคริสเตียนก็คือรับเชื่อที่คริสตจักรนี้แล้วป้าภาก็เห็นงานของมูลนิธิตอนแรกก็ไม่ได้สนใจสนใจอะไร แต่ว่าเวลาทำทัวร์ก็มีความรู้สึกว่า เออ ! มันดีนะ เข้าไปช่วยเหลือคนในเรือนจำป้าภาก็ใช้เวลาเข้าไปกับทีม พอหลังๆก็เห็นงานและมีภาระใจมากยิ่งขึ้นซึ่งครอบครัวก็ ok ประสบความสำเร็จหมดละ ก็เลยสละตัวเองมาที่นี้มาเป็นอาสาสมัครมาเต็มตัวเลยเมื่อก่อนเขาอยู่สุทธิสาร เรามีเพื่อนแล้วเพื่อนพามาแล้วเรายู่แถวนั้นไง แล้วเพื่อนพามาเราก็ เอ้อ ! เราก็เข้า เออคนที่นี้ดีนะเขามีความรักให้กัน เออ ! ทำไมเขามีสัมมาคารวะเจอกันไม่รังเกียจว่าเราจะเป็นอะไร ไม่รังเกียจว่าจนหรือรวยอะไรอย่างเงี้ย เออก็เหมือนกันหมดคือเขาไม่ได้แบ่งกันว่าคนรวยคนจนพอเจอมีความรู้สึกเข้ามาหาเขาไปที่คริสตจักรมาเที่ยวคนที่นี้เขาน้ำใจดี ก็รู้จักเขาก็เรียนรู้ แล้วตอนหลังก็ย้ายมาที่นี้แล้วป้าภาก็ยังอยู่ที่นู่น แล้วก็มาเป็นอาสาสมัครสอนครุฑะวิบ้าง จัดดอกไม้บ้าง ก็เลยหลังๆก็มาเรียนพระคัมภีร์ แล้วก็เข้ามาเต็มตัว ตอนแรกป้าภาก็จะนั่งรถไปกลับไม่ได้อยู่ที่นี้ตอนแรก ป้าภาเรียนพอเรียนเสร็จป้าภาก็กลับเรียนเสร็จก็กลับ สาม-สี่ทุ่มก็กลับ อาจารย์มาร์คจะเป็นคนสอน เรื่อง การเดินตามน้ำพระทัยพระเจ้าก็มีความรู้สึกที่ เออ ! ตัวอย่างหลายๆคนที่เขาเสียสละ เสียสละตนเองเพื่อคนอื่น พอเรียนเสร็จเออ ! ทำไมเรามีแล้วทำไมเราไม่เสียสละบ้าง ป้าภาก็เลยเสียสละเข้ามาทำงานที่นี้ที่แรกไม่ได้ ได้เงินเดือนจากบริษัททัวร์ทำพาร์ทไทม์พามาเต็มตัวที่นี้ถึงจะมาได้เงินเดือนตอนแรกมาเป็นอาสาสมัครฟรีๆ นี่

แหละหลังๆก็เงินจากเงินเดือนที่บริษัททัวร์ก็ลดมาครึ่งหนึ่ง แต่ว่าจริงๆป่าภาไม่ได้มองที่เงินเดือนป่าภา มองที่ว่าเราอยากมาช่วยคน ตอนนี่ก็คือพักอยู่ที่นี้เลย

งานในเรือนจำ

ตอนแรกเป็นงานมูลนิธิ บ้านนี้อยู่ภายใต้ของมูลนิธิเราเข้าไปเราก็อบรมอยากให้คนเปลี่ยน เปลี่ยนไม่ใช่ว่าเปลี่ยนศาสนา แต่เปลี่ยนนิสัยเปลี่ยน พฤติกรรม ป่าภาเห็นว่าในมูลนิธิเรานะ ทั้ง อาจารย์สุนทรเราเห็นว่าเรือนจำแต่ละเรือนจำ ขยายขึ้นๆสร้างตึกขึ้น เรารู้เหตุผลว่า คนจะทำผิด ซ้ำซาก เราก็ไปช่วยเราก็ลองอบรมสอนแนวทาง คนเหล่านี้ไม่มีแนวทาง ไม่มีเป้าหมายเราก็ไปสอน อบรมแนวทางเป้าหมายชีวิต พอเสร็จแล้วบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อเราก็บอกว่าถ้ากลับมาบ้านคุณ คิดว่าคุณอยากเปลี่ยนจริงๆอยากมีคนช่วยเหลือจริงๆอยากมีขบวนการในชีวิตจริงๆคุณมาที่นี้เราก็ แนะนำเขา เขาก็มากัน คนที่มาก็จะได้เข้าสู่ขบวนการของเรา เราก็มึขบวนการ การคัดกรอง การ พูดคุย คัดกรองสิ่งแรกก็คือถามประวัติก่อนเคยเป็นโรคติดต่อมัย มีครอบครัวมัย มีลูกมัย การศึกษา อะไรก็จะถามทุกอย่าง ที่ๆสามารถที่เราจะเข้าไปสู่ชีวิตเขา แล้วไปจัดระเบียบให้ชีวิตเขา

ข้อจำกัดของบ้าน กลุ่มเป้าหมาย

คนประเภทที่เราไม่รับ โรคติดต่อ สมองพิการ เพราะว่าเราไม่มีเจ้าหน้าที่ ที่ดูแลต่อตัวที่เราไม่รับไม่ใช่เพราะว่าเรารังเกียจเขาคือเราไม่มีเจ้าหน้าที่เพียงพอส่วนใหญ่จะเป็นผู้ชายที่เป็นผู้พันโทษ เพราะว่าคนเหล่านี้เขาผิด 2 ครั้ง 3 ครั้งเหตุผลเพราะสิ่งแวดล้อมที่บ้านเขาทำให้เขาเป็นแบบนั้น พอ เขามาอยู่ที่นี้เขามาเห็นว่าที่นี้เขาสอน เขาให้ และเขาอบรมจริง เขามีแนวคิด แนวทางจริง เขาก็เลยมา และก็จะบอกต่อกันว่าจะนำคนที่ชีวิตที่ดีแล้ว กลับไปพูดคุยกับคนที่อยู่ในเรือนจำมูลนิธิตั้งมาก่อน 10 ปี แล้วถึงมีบ้านตามมา ตอนแรกเราดูแลที่ห้องแถวที่สุทธิสาร ยังไม่ใช่เรียกว่าบ้านพระพรก็ดูแล เป็นมูลนิธินั่นแหละ แต่วามันมีชั้นบนว่าง ก็ดูแลดูแล ตอนหลังคนเริ่มมากขึ้น อาจารย์ก็จดทะเบียนกับ บ้านพระพร และทำบ้านขึ้น ก็สร้างคริสตจักรขึ้น

พฤติกรรมติดตัว

คนที่เขาเข้ามาช่วงแรกๆ มีตัวตนของตัวเองมาก เช่นบางคนฉันทเคยทำแบบเนี้ยฉันทก็จะทำแบบเนี้ยฉันทไม่ยอมคน ฉันทก็จะไม่ยอมคน มาอยู่รวมกันอย่างนี้ ผู้ต้องขังมาอยู่รวมกันนะ ฉันทจะทำแบบเนี้ย แต่ว่าเรามีขบวนการ เรามีวิธีการคือ 1. เราจะสอนเขาว่าถ้าคุณเป็นแบบนี้มันวงจรคุณ คุณก็จะกลับไปเหมือนเดิม เหมือนเราเรียกว่า วัฏจักร ถ้าคุณทำอีกวัฏจักรคุณก็เหมือนเดิมไม่เข้าคุก คุณก็ตาย ถ้าคุณจะเปลี่ยนคุณต้องตัดวงจรนั้นบางอย่างของคุณเช่นความคิด พฤติกรรมถ้าคุณตัดตัวนี้ได้ คุณยอมรับมัน คุณก็จะเปลี่ยนวงจร มันก็จะเปลี่ยนไปใหม่ จากลูกน้ำกลายเป็นยุง คุณอาจกลายเป็นผีเสื้อ เรามีบทเรียน บทสอน แต่ว่าบางคนก็ไม่ได้รับบทเรียนทั้งหมด เราก็เรียกคุยตัวต่อตัว แล้วแต่บางคนบางเคส

ข้อตกลงในบ้าน

อันนี้มีกฎระเบียบ เข้ามาสิ่งแรกห้ามเสพยาเสพติด ห้ามสูบบุหรี่ ห้ามเล่นมือถือ กฎระเบียบ เรามีอยู่ต้องศึกษาระดับไหน ห้ามมีเรื่องชู้สาว เราไม่ได้ห้ามมีแฟน แต่ว่ามันยังไม่ถึงวัยอันควรของคุณ การมีเรื่องแบบนี้ทำให้คุณผิดพลาดได้ เราก็สอนเขาเราถือว่าเราบอกคุณว่า ถ้าคุณมีตอนนี้คุณสามารถ เลี้ยงเขาได้มั้ย ถ้าคุณเลี้ยงเขาไม่ได้ คุณมีคุณก็เป็นภาระ พอคุณเข้าเข็มสักระยะหนึ่งคุณสามารถมีชีวิต ที่สามารถทำงานได้ ออกไปสู่สังคมได้ คุณมีได้เลยเราไม่ว่ากันแล้วถ้าเขาแบบว่าไม่ทำตามข้อตกลง ครั้งแรกเราก็ตักเตือน แล้วช่วยเขาหาวิธีช่วยว่าทำอย่างไรจะเลิกบุหรี่ได้ ก็ตักเตือนแต่พอเราช่วยแล้ว ช่วยจนสุดขบวนการแล้วก็ยังไม่ฟัง เราก็ต้องให้เขาออกไปสู่ข้างนอกหลังจากที่ผ่านขบวนการของเรา แล้วแล้วเรารู้แล้วว่าพิจารณาแล้วว่า ok คนนี้ใช้การได้ คนนี้ออกไปข้างนอกแล้วไม่เป็นไรก็จะมี การทดสอบให้ออกไปอยู่ข้างนอก เช่นไปทำงาน ข้างนอก เราจะมึนงานเป็นจ๊อบๆเช่นฉีดปลวก ไปทำแอร์ อะไรอย่างเนี้ย เราก็ส่งไปคุระยะสักเดือนสองเดือน กลับมาไม่มีข่าวมาบอกสูบบุหรี่นะ ไปเล่นเกมสนะ ไม่เที่ยวหรืออะไรข้างนอกประเด็น ก็ ok ไว้ใจได้อย่างอย่างนี้เนะ เรามีวิธีทดสอบ

การเงินของสมาชิก

เราให้แต่ว่าเราก็จะดูว่าจำเป็นมั้ยหรือไม่จำเป็น แต่ว่าพวกเสื้อผ้าทุกอย่างเราจัดการให้เสร็จ เรามีของใช้มีเสื้อผ้ามีอะไรให้เขาเสร็จ ซึ่งเงินนี้ไม่จำเป็นสำหรับเขาเลย เขาก็จะเอามาฝากไว้เราจะ สอนวิธีการใช้เงินด้วยวิธีการสร้างเนื้อสร้างตัวการใช้เงินว่าคุณมี 100 นิง คุณจะเก็บก็เปอร์เซ็นต์สำหรับ ลูกเงินก็เปอร์เซ็นต์การใช้จ่ายก็เปอร์เซ็นต์ เขาก็จะเริ่มรู้ เริ่มรู้ว่าถ้าได้มา 100 นิงนะ ใช้ 20 บาท 80 เปอร์เซ็นต์ จะแบ่งสำหรับ เพื่อเจ็บป่วยฉุกเฉิน เพื่ออนาคตข้างหน้าเพื่อเสื้อผ้า อะไรอย่างเนี้ย เขาก็จะรู้ แต่ละคนก็จะมีเงินเก็บของตัวเองเราสอนจะเป็นคอร์สสอนไปเลย ในเวลาเข้าที่เราสอนเราก็จะมี อันเนี้ย แทรกเข้าไปด้วย

การดูแลกันเอง

ไม่ใช่ทุกคนที่เข้ามาจะเป็นคนที่ดูแลคนอื่นได้ เราจะคัดเลือก จากนิสัยจะคัดเลือกกว่าคนนี้นิสัย ว่าดูแลเด็ก คนนี้นิสัยดูเยาวชนได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ จะดูแลกันได้ แต่เขาก็สามารถช่วยเหลือ เล็กๆน้อยๆได้เช่นน้องเรียนหนังสือก็สอนอ่านหนังสืออะไรอย่างนี้ได้แต่ถ้าดูเป็นขบวนการอย่างเราคัด เป็นคนๆ เข้ามาเริ่มแรกตั้งแต่ตื่นนอนก็คือประมาณตี 5 ครึ่ง เราจะเรียกเฝ้าเดี่ยว การเฝ้าเดี่ยวคือการ ได้มานั่งคุยกันและรู้จักกัน และ ก็อ่านพระคำพระเจ้าหนุนใจกันเสร็จแล้วเขาก็จะร่วมกันทำความ สะอาดบ้าน พอทำความสะอาดบ้านก็บางคนก็เก็บขยะกวาดบ้านอะไรเพื่อจะร่วมงานช่วยเหลือ มี ส่วนในบ้านพอเสร็จก็อาบน้ำแล้วออกมาทานข้าวด้วยกันทานข้าวด้วยกันนั่งพูดคุยคือให้ทุกคนมีทำ ความรู้จักกันและก็มี ความคุ้นเคยกันสำหรับคนใหม่ที่เขามานะกินข้าวด้วยกัน เสร็จและตอนเช้าก็จะมี อบรม คุณธรรม จริยธรรม อบรมแนะแนวชีวิต และก็พอหลังจากนั้นใครที่มีการฝึกอาชีพ ก็จะไปตาม

อาชีพของตนเอง เช่น เบเกอร์ เกษตร ก็ไปตามจุดของตัวเอง ใครที่ยังไม่มีอาชีพ เราก็ให้ดูงานไปเรื่อยๆก่อนหรือช่วยทำความสะอาดเล็กๆ น้อยๆ พอเที่ยงก็ทานข้าว หลังจากนั้นช่วงบ่ายก็จะมีภารกิจดนตรี เราเรียกว่าดนตรีบำบัด แล้วแต่เด็กจะเล่นกีตาร์ เล่นเปียโน เล่นอะไร ก็จะถึงบ่าย 3 ก็กีฬา ว่ายน้ำ แรค กันกับ พี่ๆ เขาก็จะพาไปเล่นกีฬา กีฬาเราจะให้ 2 วัน จันทร์กับพฤหัสบดีในวันพุธ วันศุกร์ อังคาร มีกศน วันพุธ จะมีอธิษฐานจะมีอ่านพระคัมภีร์มีเรียนพระคัมภีร์มีสองวันจันทร์กับพฤหัสบดีที่มีกีฬา ก่อนที่จะมีการอธิษฐานช่วงบ่ายๆสักชั่วโมง สองชั่วโมงก็จะมีตีแบดบั้งอะไรบ้าง แล้วแต่พักผ่อน หลังจากนั้นก็นันทานข้าว เข้าห้องเรียนอธิษฐาน เข้าห้องแต่ละห้องก็จะพูดคุยกันแล้วก็นอน

การเรียนพระคัมภีร์

เช้าๆ ก็จะเรียนพื้นฐานทั่วไปรวมกันหมด พอเสร็จและจะมีคลาสของใครของมัน เช่นคลาสเยาวยุวชน คลาสผู้เชื่อใหม่อะไรอย่างนี้จะมีการจัดเป็นอาจารย์ข้างนอกบ้าง อาจารย์ข้างในบ้าง นักเรียนพระคัมภีร์ที่จบมาแล้วบ้างมีการประเมินผลทุกเดือนจะต้องประเมินผลกันทั้งคนสอนและคนเรียน ถ้าคนเรียนประเมินออกมาคนสอนไม่เข้าใจ เราก็จะสลับให้เขาประเมินจากการทำข้อสอบด้วย ความเข้าใจด้วย และก็ความคิดเห็น แสดงความคิดเห็นออกมาด้วย

การดูแลพยาบาล

ส่วนใหญ่ถ้าเด็กเล็กๆเราจะทำบัตร 30 บาทไว้ เพราะเนื่องจากงบประมาณของมูลนิธิจำกัด พี่โตก็จะมียบัตรสิทธิ์อยู่ คือใช้สิทธิ์ 30 บาท หรือสิทธิ์อะไรที่เขาอยู่นะ สิทธิที่เขาทำกันไว้ก่อนนะ คือทำมาจากครอบครัวเดิมของเขา นะ สถานที่เดิม แล้วเขาก็จะใช้สิทธิ์ได้

ระยะก่อนกลับสังคม

ส่วนใหญ่ผู้พันโทษ ผู้พันโทษจะเริ่มหางานเพราะผู้พันโทษเนี่ยเขาเป็นคนที่ไม่สามารถกลับไปสู่สังคมและมีครอบครัวได้แล้วก็แล้วแต่บางคนก็บอกว่าผมอยากขับรถนะ เราก็จะหางานขับรถ บงคนก็บอกอะไรก็ได้บางที่เราหางานเป็นพนักงานโรงแรม เขาก็เอาเป็นคนที่จัดเตียง หรือว่า เป็นพนักงานซักผ้าในโรงแรมอะไรแล้วแต่ แล้วแต่คนแล้วแต่ความถนัดของเขาก็หลากหลาย มีทั้งยาม มีทั้งเชลล์แมน มีทั้งขับรถ มีทั้งพนักงานโรงแรมแล้วแต่ แล้วแต่บางคนก็เป็นโอเปอเรเตอร์ ผู้พันโทษจะมีระยะเวลา คือ 3 เดือนก็จะประเมินว่าออกไปข้างนอกเนี่ยมีปัญหาห้อย อาจจะส่งไปทำงานและก็ไปกลับ ไปกลับสักกระยะหนึ่ง พอระยะเวลาการทำงานสัก 1 ปี ok คนนี้ไม่มีปัญหาทำงาน ที่ทำงานขมมาดี อะไรอย่างเนี่ยเราก็จะให้เขาไปอยู่ อย่างที่บอกเราจัดการบริหารเรื่องเงินให้ เงินเดือนออก เราเก็บไว้ เราก็จะไปหาที่อยู่ให้เขา ที่ใกล้ๆสะดวก ก็จะออกมอเตอร์ไซด์สักคันหนึ่ง เราก็จะให้อาหาร ให้หมอน ให้ที่นอนไป แล้วไปอยู่เราก็จะไปเยี่ยม 3 เดือนครั้ง 6 เดือนครั้ง ไปดูตรวจสอบ ok ยังดีนะไม่เล่นยานะไม่อะไรนะ นั่นก็คือปลอดภัย วันอาทิตย์ก็จะมารวมกัน

ถาม : คือเราจะได้เจอเขาทุกวันอาทิตย์อยู่แล้ว บางคนไป บางคนไม่มีบัตร ทะเบียนบ้านอะไรอย่างเนี่ยเราก็พาไป ไม่มีทะเบียนบ้านจาง ติดคุกนาน บ้านไม่เอาแล้ว ย้ายเข้าทะเบียนบ้านกลาง เราก็ไป

ทำเรื่องเอกสารให้เขาอีก เราเดินเรื่องเอกสารเรื่องบัตร ทะเบียนบ้าน ช่วยทุกอย่าง ต้องทำเพื่อเขาจะเป็นคนที่ถูกต้องตามกฎหมายในสังคมได้ ขบวนการของเราพอเราส่งเนี่ย เราจะบอกกับบริษัทนั้นก่อนว่าเป็นคนของเราเป็นคนที่ดีผู้ต้องขัง เราการันตินะคนนี่ เปลี่ยนแล้วขบวนการที่เขาไปเจอ ส่วนใหญ่เพื่อนร่วมงาน บางครั้งเพื่อนร่วมงานทำให้เขาคิดมากถ้าไม่รู้ก็ไม่เป็นไร แต่พอ เพื่อนร่วมงานรู้ มันก็เกิดปัญหา ส่วนใหญ่ก็กลับมาคุยกันมันก็คืออย่างนี้ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหาสำหรับพวกเขา เขาทำได้ เรื่อง การทำงานหนักเขาไม่ใช่ปัญหา ปัญหาคือสังคม โอกาสจากคนในสังคมมากกว่า เรื่องเงิน จะได้ 300 , 600 , 500 เขาไม่ได้ worry เรื่องนั้น มีคนที่ออกไปแล้วกลับมา แต่ว่าน้อย กลับมาคือเขาอยู่ไม่ได้คือบางที่เขาบอกเหมือนเอาตัวตนเก่าๆ ซึ่งความโมโหความโกรธมันจะทำให้เขาทำร้ายคนอื่น เขาก็เข้ามาพักแล้วทำใจสักพักหนึ่ง เราก็ ok เราก็ให้เราก็กี่ให้ พร้อมแค้ไหนเราดูจาก การออกไปในสังคมของเขา แล้วก็การปฏิบัติตัวแล้วคนรอบข้างประเมินมา เช่นเจ้านายที่บริษัท คนนี้ขั้บรถดีนะ ok ใจเย็นไม่พูดคือดูว่าเขาสุขุมขึ้นไม่ค่อยพูด หรือไม่ค่อยมีปฏิกิริยาแต่เวลาถามอะไรก็ตอบอย่างสุภาพอะไรอย่างเนี่ย เราก็จะประเมิน ประเมินจากคนรอบข้างเขาที่ทำงานด้วย

เราต้องการคนที่อยากเปลี่ยนชีวิตใหม่ ไม่ใช่เปลี่ยนศาสนา เปลี่ยนชีวิตใหม่ก็คือไม่กลับไปเป็นเด็กเกเร ไม่ไปเป็นอันธพาล เราจะช่วย เราไม่ได้ว่า ต้องเป็นคริสเตียน ไม่จำเป็น เราไม่ได้เอาคริสเตียนเข้าไปใส่ให้เขาแต่เราเอาคุณธรรมของพระเจ้าสอนเฉยๆ เมื่อคุณเห็นดีคุณรับ ok คุณรับไปถ้าคุณไม่รับเราก็ไม่บังคับว่าคุณจะต้องรับไม่รับ ส่วนใหญ่เป็นคริสเตียนทั้งหมด เมื่อเขาเห็นคุณธรรมของพระเจ้า แล้วสิ่งที่พระเจ้าสอนเป็นเรื่องจริงในชีวิต เขาสามารถพิสูจน์ได้ว่ามันเป็นเรื่องจริง ส่วนใหญ่คนเหล่านั้นจะเป็นแบบนี้

สิ่งแรกป่าภามึครอบครัว มีลูก แล้วป่าภาเห็นเด็กๆ เหล่านี้ไม่มีพ่อแม่ ป่าภาก็คิดว่า เอ้อ ! ทำไมเขาเป็นแบบนี้ พอเราเข้ามาเขารักเราเหมือนแม่ ถ้าเราเป็นแม่เขาเราสามารถช่วยเขาได้ เราก็อยากจะช่วย พอช่วยเสร็จแล้ว เราเห็น เขาประสบความสำเร็จ เขามีความสุข คือ กลับไปสู่สังคมที่ดีเออ .. เราก็น่าจะช่วยต่อรุ่นต่อรุ่น พอเรากอดเขา เขามีความสุข นี่คื้สิ่งที่ป่าภาเห็นแล้วป่าภายากจะทำต่อ เด็กเล็กๆ กอดเขา เขาไว้ใจเรากอดแล้วเขาก็บอก เรียกรัก เนี่ยสิ่งที่ป่าภายากจะทำต่อ แล้วอยากจะส่งต่อ เพราะบางทีสังคมยังไม่ให้โอกาสเด็ก

กลุ่มนี้บางสังคมก็รังเกียจพ่อแม่แต่ว่าเด็กเหล่านี้มันได้รู้เรื่องอะไรเลย เขาวชนก็เหมือนกัน เขาวชนก็ถูกทำร้ายด้านจิตใจ มีอะไรฝังลึก เมื่อเขาไม่มีใครที่ปรึกษาพอเขาปรึกษาเราเราได้เราก็ เออ .. เขาไว้ใจเราถ้าเราทิ้งเขาเขาจะคุยกับใคร จะพูดกับใครคือป่าภายาจะอายุเยอะแล้ว ชอบทำ แล้วช่วยเหลือแบบนี้มากกว่า แต่ถ้าเป็นวัยรุ่นด้วยกัน อาจจะไม่เข้าใจในเรื่องนี้ แล้วเด็กโตๆ พวกผู้พันโทษ เวลาเราอ่อนใส่เขา เขาก็ไม่ได้แข็งกร้าว เพราะฉะนั้นป่าภาก็เลยว่า เออ.. ถ้าเราช่วยได้เราก็อยากจะช่วยให้สังคมสัก 0.1 เปอร์เซ็นต์ที่ไม่มีอันตรายกับคนพวกนี้ที่ปลอดภัยสำหรับคนพวกนี้เราไม่ได้

ช่วยเฉพาะคนพวกนี้เราช่วยสังคมด้วย หนึ่งคนก็ปลอดภัยในสังคม ถ้าเราปล่อยเขาไปเขาอาจจะไปทำร้ายใครอีก ไปทำผิดๆอีกบ้างภาควิดว่า เออ.. ถ้าเรามีส่วนในสังคมได้นิดหน่อยเราก็อยากทำ

เจ้าหน้าที่คนที่ 4

ประวัติส่วนตัว

ชื่อ อ.วุฒชัย วงศ์จิโรจน์ เป็นเลขามูลนิธิบ้านพระพร อายุ 36 ครั้ง ตอนนั้นผมเรียนพระคัมภีร์อยู่แล้วก็มีโอกาสได้รู้จักกับทีมงาน อ.สุนทรณ์ซึ่งเป็นประธานมูลนิธิท่านก็ชวนมาลองมาฝึกงานดูก็มาฝึกแล้วก็ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็ทำตามเรื่อย ๆ ครั้ง ประมาณ 10 ปีกว่า ๆ แล้วครับ เป็นเลขามูลนิธิผมก็เหมือนกับว่าช่วยดูแล ทีมงาน Start แล้วก็หลักสูตร ร่วมกับทีมงานแล้วก็ดูแล ระเบียบต่าง ๆ ภายในบ้าน แล้วก็ดูแลเหมือนกับว่าสอนผู้ที่มาพักอยู่ด้วย

รายได้ของเจ้าหน้าที่

เราก็เหมือนกับว่าให้เหมือนกับเป็นการช่วยแต่ไม่ถึงกับเงินเดือนเท่ากับข้างนอก

หน้าที่ของเจ้าหน้าที่

ก็จะมีฝ่ายอบรมเรือนจำ ฝ่ายบ้านพระพร ฝ่ายเรามีคริสตจักรด้วยแต่จริง ๆ แล้วเหมือนกับว่าทั้งสามเขาทุกคนคือแบบทำกันหมด วนกันหมด ในมูลนิธินี้เจ้าหน้าที่ต้องทำงานทุกด้าน เราจะแค่เหมือนกับว่าเหมือนแบบมอบหมาย นาย ก. ดูแลภารกิจเรือนจำ นาย ข. นาย ง. เพียงแต่ช่วงเช้าไปเรือนจำจะมีคนรับผิดชอบจัดตารางเรือนจำแล้วก็เอา Start ที่อยู่ในทีมจะจัดเข้าไปพอกกลับมาแล้วอาจจะต้องทำอะไรเช่นช่วยบ้านพระพรยังใครที่อยู่ที่เป็นหัวหน้าฝ่ายของบ้านพระพรก็จะจัดตารางแล้วก็จัดทีมที่เหลือเข้าไปแบบนี้ครับ

กิจกรรมในเรือนจำ

คือเราเข้าไปอบรม อบรมคุณธรรมให้กำลังใจ แล้วก็ปรับทัศนคติ แล้วก็ฝึกวิชาชีพหรือว่าจะ เป็นสอนภาษาอังกฤษแบบนี้ละครับ แล้วก็จัดกิจกรรมครับ แล้วเราก็ทำเหมือนแบบคลิปประชาสัมพันธ์แล้วก็ฝากทางเรือนจำให้เปิด เขาเห็นเขาก็รู้จักเราเขาก็มาหาเรา

ผู้พันโทชกลุ่มที่ว่านี่พอ ออกจากเรือนจำแล้วมาหาเราส่วนมากเป็นกลุ่มเกี่ยวกับยาเสพติดส่วนใหญ่ แต่ว่าจะมีคดีลัทธิภัยบ้าง ฆ่าบ้างอะไรแบบนี้ก็มีครับ อันดับแรก ก็คือว่าเขาเห็นสิ่งที่เราทำในช่วงเวลาอบรม อันดับที่สองก็คือว่าเขาบางคนคืออยากเริ่มต้นชีวิตใหม่เขาก็มา อันดับที่สามก็คือว่าเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกันเนี่ยแนะนำให้เขามา ทั้งออกมาแล้ว และก็ยังไม่ออกครับ เหมือนกับว่าพอเพื่อนจะไปแล้ว เฮ้ย ! ลองไปดูอะไรอย่างนี้เขาก็เหมือนแนะนำให้เพื่อนลองมาดูที่บ้านพระพรก่อนอะไรอย่างนี้นะ

ข้อจำกัดของบ้าน

คือจริง ๆ เรากำหนดขึ้นมาที่เราไม่รับก็คือว่าเป็นโรคติดต่อร้ายแรง หรือเป็นแบบเป็นโรคจิต แล้วก็กลุ่มคนที่ไม่สามารถจะช่วยพัฒนาเขาได้อะไรแบบนี้ละครับ มีสัมภาษณ์ว่าเขามีความคิดเห็นอย่างไรในการมาอยู่ที่นี่แล้วก็เขาเป็นโรคติดต่อมัย เป็นโรคจิตมัยต้องกินยาอะไรมัยอะไรแบบนี้ละครับ หรือมีโรคประจำตัวอะไร ถ้าเกิดสมมุติว่าเขาเป็นโรคประจำตัวแบบนั้นแล้วเราดูแลเขาไม่ได้เราก็แนะนำให้เขาไปที่อื่น คือคนกลุ่มนั้นะไม่มีที่ไปแล้วก็ทางเรือนจำเนี่ยแนะนำว่าแนะนำมูลนิธิให้กับเขาและเขาก็มาพักอยู่กับเรา

การดูแลสมาชิกใหม่

คือเราจะให้มีพี่เลี้ยงที่คอยแนะนำเขาว่ามาอยู่ที่นี่แล้วมีเป็นยังไงบ้างอะไรแบบนี้แค่นี้ละครับ เราก็มีระเบียบ ไม่มีใช้สารเสพติด หรือว่าต้องไม่ออกข้างนอกโดยที่แบบไม่มีการแจ้ง ห้ามใช้โทรศัพท์มือถือ แล้วเราก็จะมีระเบียบของเรา เขาออกไปข้างนอกได้ก็ต่อเมื่อเราเห็นว่าเขาที่มีความพร้อมในระดับหนึ่ง

การประเมินความพร้อมเพื่อออกไปข้างนอกบ้าง

เราจะดูพฤติกรรม จากการที่ให้เวลาอยู่กับเขาสิ่งที่เขาทำ สิ่งที่เขาพูดอะไรแบบนี้ละครับ จริง ๆ เรามีแบ่งกลุ่มกันเราไม่ระบุที่เราดูคนนี้ดูแลคนนั้นะแบบนี้ไม่ครับแต่มันจะมี Start ของเราอยู่ในหอเรามีหอเยาวชนก็จะมี Start อยู่ในหอเยาวชน เราจะมีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งอยู่ในหอผู้ใหญ่ ผู้ชาย ผู้หญิง เขาก็จะเหมือนแบบเป็นหัวหน้าหอคอยดูพฤติกรรมอะไรอย่างนี้นะครับ ปัญหาที่เรื่องพฤติกรรมเดิม ๆ นะครับ เรื่องอารมณ์ เรื่องของบางทีคำพูดหรือทัศนคติ เดิม ๆ แบบนี้นะ เราก็ใช้การพูดคุย โดยใช้หลักการจากพระคัมภีร์ ก็ใช้การพูดคุยแนะนำเขาว่าสิ่งที่เขาพูดเนี่ยอันนี้มันเป็นเรื่องอย่างนั้นแล้ววิถีใหม่เนี่ยที่พระเจ้าสอนนี่มันเป็นอย่างนี้ผลลัพธ์ที่ได้มันเป็นอย่างนี้อะไรแบบนี้ละครับ

ถ้าเขามีการละเมิดกฎของบ้านเริ่มต้นเราก็จะงดออกครับ คือเราจะเจรจาก่อนก็คือทำอย่างนี้เนี่ยเขาต้องได้รับการเขาเรียกว่าลงโทษหรือว่าการลงวินัย คือเราจะให้งดออก หรือเก็บโทรศัพท์มือถือ ถ้าเขาได้ใช้นะ หรือว่าแล้วแต่ดูว่าเราจะงดอะไรเขาที่เป็นปัญหาสำหรับแล้วเราก็จะงดอันนั้น ถ้าเขายังทำเรื่อย ๆ เนี่ยมันจะมีข้อตกลงที่แบบตกลงเพิ่มขึ้นกับเขามันจะไปถึงจุดที่ว่าเขาไม่ได้ละ แล้วเขาก็จะขอออกแบบนี้ละนะคือโดยส่วนใหญ่เนี่ยเราจะไม่ให้คนออกจากเรา คือเราจะไม่ไล่เขาออกเลย ถ้าไม่ทำความผิดร้ายแรง เราก็จะไม่ไล่คนออกจากเรา คือเราจะไม่ไล่เขาออกเลย ถ้าไม่ทำความผิดร้ายแรง เราก็จะเป็นการเพิ่มโทษให้เขา แบบล้อมกรอบเขา จนเขามีความรู้สึกว่าเขาไม่เอาแล้วเขาก็ไป

การให้คำปรึกษาแนะแนว

ก็จะเป็นการเรียนหลักสูตรอาจจะเอาหลักสูตรมาจากหนังสือเล่มหนึ่งอย่างเช่นเดินตามน้ำพระทัยอะไรแบบนี้ล่ะครับ เราก็เป็นการแนะแนวจากหลักสูตรนั้น กลุ่มที่มีความเรียกว่าพัฒนาอยู่มาในระดับที่มีความเปลี่ยนแปลงในระดับหนึ่งล่ะครับคือคลาสตอนเช้าเป็นคลาสที่แบบคนที่ใหม่ ๆ ยังไม่เข้าใจไม่รู้อะไรมาก แล้วก็ยังไม่มีความพร้อมที่เหมาะสมแต่พอเขาเริ่มมีความพร้อมที่เหมาะสม เริ่มตอบสนองได้ดี เราก็ช่วยเขาขึ้นมาคราวนี้เราเริ่มเจาะจง คุณลักษณะละว่ามีคุณลักษณะอะไรที่เขาจะต้องเป็นต้องทำแล้วต้องฝึกอย่างไรแบบนี้ล่ะครับเราก็จะเริ่ม ณ. ตอนนี้นะเราไม่ได้กำหนด เพราะว่าคนที่มาอยู่กับเราเนี่ยไม่มีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์เลย ก็เหมือนแบบปูฐานไป แต่อย่างที่เราบอกเมื่อสักครู่นี้ล่ะครับ คือพอเขาโตไปเราก็ช่วยคลาสแบบเนี่ยขึ้นมา คือถ้าเขาโตขึ้นเราก็จะเปิดคลาสขึ้นมาเรื่อย ๆ ก็จะดูตามระดับของเขา เราก็ประเมินจากว่าเขาที่สอดคล้องกับบทเรียนหรือเปล่าในชีวิตเขา อย่างเช่นเวลาเรียนนี้ ก็คือเราจะ ไม่ได้เป็นฝ่ายสอนอย่างเดียว สำหรับคนที่โตแล้วล่ะครับคือเขาต้องไปอ่านมาแล้วก็สรุปว่าเขาได้ข้อคิดอะไร พอเขาได้ข้อคิดสมมุติในคลาสมี 5 คนในชั้นมี 5 คนได้ข้อคิดอะไรผมก็จะมาขยาย แต่ว่าขยายบนหลักการ พระคัมภีร์นะ พอขยายเสร็จผมก็จะบอกว่าอันนี้นะ มันเป็นหลักที่พวกคุณจะต้องเวลาในการฝึกสร้างในสิ่งนี้ให้เป็นนิสัยแล้วเราก็จะประเมินตามนี้ล่ะครับ มันก็จะมีสถานการณ์แต่ละวันในบ้านที่เกิดขึ้นและเขาได้ใช้สิ่งเหล่านี้เนี่ยในการที่จะตอบสนองออกมาอย่างน้อยแค่ไหนก็จะเป็นการประเมินผลโดยแบบนี้

การออกไปทำงานข้างนอก

คือเขาก็จะทำแบบนี้เรื่อย ๆ นะแล้วเขาก็จะเข้าไปฝึก ฝึกทำก็ตัดาร์แฮนเมต ไปฝึกเกษตรปลูกผัก เลี้ยงปลา ฝึกเบเกอรี่ ฝึกบาร์เบอร์ อย่างนี้ล่ะครับเขาก็จะลองฝึก หรือว่าบางครั้งเนี่ยเราก็ส่งเขาไปฝึกงานข้างนอก แล้วเราก็จะตามว่า ตอนนี้เป็นยังไง แล้วก็ก็มีเจ้าของกิจการจะแจ้งให้เราทราบพฤติกรรมเขาเป็นแบบนี้ ๆ ก็จะดูเขาถามเขา คือจริง ๆ มันเหมือนกับว่ามันก็เป็นอาชีพในเวลาเดียวกันก็เหมือนกับว่ามันก็ลองด้วยคือว่าถ้าเขาไปไม่ได้เราก็ดึงกลับแต่ถ้าเขาไปได้เขาอยากจะทำอันนี้ก็คือไปเลย คือเขาสามารถรับผิดชอบชีวิตตัวเองได้แบบคนปกติพอเขารับผิดชอบได้แล้วเนี่ยเราก็จะเริ่มเก็บเงินให้เขาซึ่งจริง ๆ ที่ผ่านมามีเราก็เก็บอยู่แล้ว มูลนิธิเนี่ยจะมีบัญชี เราจะไม่ให้เขาถือเงินคือเราจะเก็บให้เขาพอเก็บครบ 3 เดือนเราจะประเมินว่า เงินที่เก็บได้เนี่ยมันเพียงพอสำหรับที่เขาจะไปเช่าห้องข้างนอกอยู่หรือไม่อะไรอย่างนี้ถ้าเกิดไม่พอก็จะเก็บอีก เก็บจนเขาไปเช่าห้องได้เราก็ส่งเขาออกไปเช่าห้องอันนี้สัปดาห์ที่ เตรียมส่งออกละ

อาชีพที่ทำ

ก่อสร้างก็มีครับ ขับวินมอเตอร์ไซด์ เป็นแมสเซ็นเจอร์ ค่าขายก็มีบางที่เราก็ลงทุนให้เขา หรือว่าบางที่เขาก็กลับไปอยู่ที่บ้านค่าขายเป็นพนักงานโรงแรมก็มี เป็นพนักงานทำเบเกอรี่ก็มี เจ้าของกิจการก็มีครับมีคนหนึ่งเราช่วยเขา เขาเปิดร้านตัดผมเอง เราช่วยออกเงินต้นครับ เงินส่วนหนึ่งเท่านั้นคือจริง

ๆ เรามีโครงการที่จะทำ ทำเหมือนแบบเปิดร้านนั้นมาสำหรับบุคคลเหล่านี้เลย แต่ว่าเรายังไม่มีงบประมาณ คือเราเหมือนแบบว่าเรามีไอเดียแบบนี้อยู่แต่ที่เราติดขัดเรื่องงบประมาณ เหมือนกับบาร์เบอร์ อย่างงี้ล่ะครับซึ่งจริง ๆ ตอนนี้เนี่ยเหมือนกับว่ามีนักธุรกิจฮ่องกงเนี่ยเขาเข้ามาแล้วก็เขากำลังฝึกเกี่ยวกับคาร์แคร์แล้วเขาก็จะลงทุนในท้ายที่สุดเขาก็จะลงทุนเปิดให้ แล้วก็สอนบริหารจัดการทุกอย่าง เขาก็จะมอบให้เป็นการดูแล แต่อยู่แบบเป็นผู้ร่วมหุ้นแบบนั้นครับ

การติดตามผลหลังออกจากบ้าน

มีครับมีแต่ว่าจะไม่เยอะนะครับ เพราะว่าปกติทุกวันนี้งานเราเข้าเรียนจำเยอะมากดูแลคนภายในเยอะแต่ว่า เราจะใช้วิธีการนี้ครับก็คือว่าเรามีคริสจักรคือเป็นคริสจักรที่เปิดขึ้นมาเฉพาะคนกลุ่มนี้เราก็จะรู้ว่าเขาเป็นยังไง ตอนนี้ไปใครหายไปเราก็จะใช้วิธีคนที่หายไปไม่มาเราก็ติดตามทางไลน์บ้างไปเยี่ยมบ้างอย่างนี้นะครับ มีเจ้าหน้าที่คอยติดตามบ้างเป็นทีมงานนี้แหละครับที่ว่าง ๆ ที่แบบวันนั้นอาจจะไม่ได้เข้าเรียนจำเราก็จัดโปรแกรมสำหรับเยี่ยมเยียนติดตาม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวทิวพร เดชมณี เกิดวันที่ 20 ธันวาคม 2525 ที่อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี สำเร็จการศึกษานิติศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในปีการศึกษา 2550 หลังจากสำเร็จการศึกษาเริ่มทำงานในมูลนิธิศุภนิมิตแห่งประเทศไทย และได้เข้าศึกษาต่อในสาขาอาชีวศึกษาและงานยุติธรรม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2558 ปัจจุบันรับราชการในตำแหน่งนักวิชาการศุลกากร กรมศุลกากร

